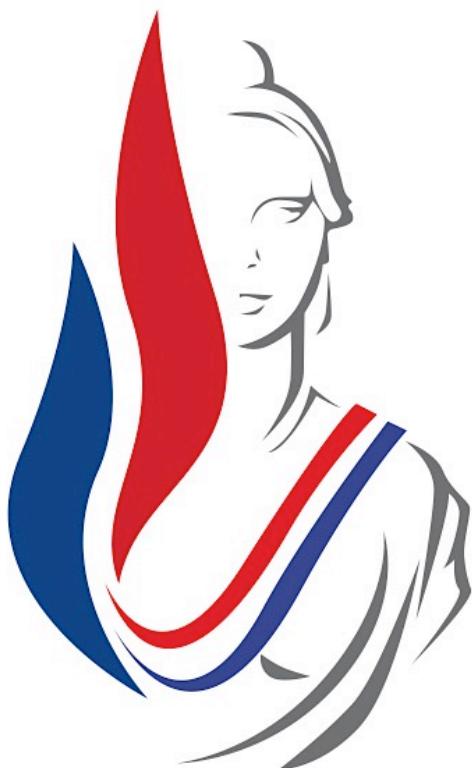

Front nationals fremgang

- et Frankrig i forandring

The success of Front national – France in a political transition

Marie Thurøe Lykke-Jensen
Cand.Ling.Merc fransk og europæiske studier

Kandidatafhandling NS: 80
Vejleder: Kathrine Ravn Jørgensen
Copenhagen Business School 15. September 2016

Resumé

L'Europe est soumise à de très fortes pressions. Dans les années 90, le Vieux Continent était un symbole incontestable de paix, de stabilité et de prospérité. Mais cette image a depuis lors bien évolué : l'Europe a vu s'abattre sur elle une sévère crise financière, un afflux massif de réfugiés et se verra obligé de prendre congé de l'un de ses membres, le Royaume Uni. Aujourd'hui, l'Europe est menacée tant de l'intérieur que de l'extérieur.

Les défis actuels en Europe et ailleurs ont entraîné une vague protectionniste qui expliquerait la popularité croissante des mouvements nationalistes dans plusieurs pays, parmi lesquels la Grèce, la Hongrie, la Pologne, l'Angleterre, le Danemark, la Hollande et la France. Cette tendance semble s'affirmer au vu du succès durable des partis nationalistes ces dernières années. Mais à quoi est due cette progression des partis nationalistes européens ? Pour répondre à cette question, nous nous focaliserons dans ce mémoire sur le cas français du Front national.

Les tendances générales en Europe se reflètent parfaitement dans la société française : Le Front national (FN) a été le principal bénéficiaire électoral de la peur des Français. Or, la fermeture des frontières, une politique anti-migratoire et eurosceptique à outrance semble aller à l'encontre de la devise française *liberté, égalité, fraternité*. Ce qui m'amène à la problématique suivante :

Comment expliquer la progression du Front national sur le plan politique national, et quel lien existe-t-il entre cette dynamique et la coopération européenne d'une part, et l'identité française englobant les valeurs républicaines et la laïcité d'autre part ?

Pour tenter de répondre à cette problématique, nous ferons le portrait du Front national en tant que parti politique, puis nous nous replongerons dans l'histoire identitaire de ce pays. Ensuite, ce travail aura pour objet d'analyser le programme politique du FN, particulièrement ses paragraphes sur l'Europe, l'immigration et la laïcité. En définitive, nous discuterons du positionnement politique actuel du Front national en France en se basant sur les observations théoriques de l'analyse.

Nous ferons usage des théories sur le nationalisme et l'identité nationale dans le but d'expliquer le succès du FN en France. Tout au long de ce mémoire l'on référera à des théoriciens tels que Thierry Baudet, Øyvind Østerud, Alain Finkielkraut, Pierre-André Taguieff et Asle Toje

pour mettre en avant la manière dont le paysage politique français a évolué en France et pourquoi les Français sont de plus en plus nombreux à voter Front national.

Le but de ce mémoire est de démontrer que la progression du Front national est due à la prise de distance de l'électorat français vis-à-vis de l'idéologie multiculturelle portée par sa propre élite politique. Les partis traditionnels français n'ont pas pris avec assez de sérieux l'importance de l'augmentation de l'immigration, l'inefficacité de l'intégration des nouveaux arrivants, et le rôle politique de l'UE. Ces éléments ont influencé l'identité française et donc l'électorat français. L'identité nationale a été mise de côté, et le FN occupe des espaces laissés vacants dans la politique française grâce à leur non-élitisme et en attaquant ce qui menace l'identité française, en mettant l'accent sur l'importance de valeurs françaises telles que le républicanisme et de la laïcité.

Indholdsfortegnelse

Resumé	2
Indledning	6
<i>Hypotese</i>	7
Metode og empiri	8
Teori	10
<i>Nationalisme og national identitet</i>	10
<i>Multikulturalisme og supranationalismes indflydelse på nationalstatens suverænitet</i>	11
<i>Globalisering og nationalstaten</i>	15
<i>Teoridiskussion</i>	17
Begrebsafklaring	20
<i>Nation</i>	20
<i>Nationalisme</i>	21
<i>Suverænitet</i>	21
<i>Multikulturalisme</i>	21
<i>Supranationalisme</i>	21
<i>Populisme</i>	22
<i>l'Extrême droite</i>	22
<i>Euroskepsis</i>	23
Afgrænsning	24
Disposition	25
Kapitel 1	26
<i>Front national: Historien om et parti og dets udvikling</i>	26
Kapitel 2	30
<i>Fransk identitet</i>	30
2.1 <i>Den katolske kirke</i>	31
2.2 <i>Den Franske Revolution</i>	31
2.3 <i>Den 3. Republik: Verdslighedens indtog</i>	32
2.4 <i>Adskillelse af kirke og stat</i>	33
Kapitel 3	34
<i>Analyse</i>	34
3.1 <i>Fronts nationals syn på EU</i>	34
3.1.1 <i>Suverænitet</i>	34
3.1.2 <i>Kommissionen</i>	38
3.1.3 <i>EU-domstolen</i>	40
3.1.4 <i>Schengen</i>	42
3.1.5 <i>Globalisering</i>	44

<i>3.2 Front national og immigration</i>	45
3.2.1 Masseindvandring	45
3.2.2 Den økonomiske faktor	46
3.2.3 Schengen	48
3.2.4 Kommunitarismen og minoriteter	50
3.2.5 De republikanske værdier overfor multikulturalismen	53
<i>3.3 Front national og islam</i>	56
3.3.1 Laïcité	55
3.3.2 Islam	57
3.3.3 Tørklædet og det offentlige rum	59
3.3.4 Islamismen	64
Kapitel 4	65
<i>Diskussion</i>	65
4.1 EU's krise: en fordel for Front national	65
4.2 Immigrationens indflydelse på franskmændenes politiske valg	67
4.3 De republikanske værdiers kamp mod islam – Front nationals hjertebarn	68
4.4 De franske vælgernes flugt fra venstreflojen	69
4.5 Front nationals fremtid	70
4.6 Teoriernes forklaringskraft	71
Konklusion	72
Litteraturliste	74
Bilag	78
<i>Bilag 1: Politique étrangère - Europe (Partiprogram FN)</i>	1-3
<i>Bilag 2: Autorité de l'Etat - Immigration (Partiprogram FN)</i>	1-3
<i>Bilag 3: Refondation républicaine - Laïcité (Partiprogram FN)</i>	1-2
<i>Bilag 4: Discours de clôture de l'UDT du Front national à Marseille (6 septembre 2015)</i>	1-14
<i>Bilag 5: Meeting de Marine Le Pen pour les Elections Européennes, à Paris (18 avril 2014)</i>	1-8

Indledning

Verden er i oprør: Krige kæmpes på flere fronter, klimaforandringer truer, og med det kommer en øget migration til den vestlige verden, særligt Europa. Det har ikke altid forholdt sig således. Ulrik Vestergaard, departementschef i Udenrigsministeriet, kom med en bemærkning til dette i en debat i februar 2016. Han fortalte, at hans amerikanske venner i slutningen af 90'erne havde sagt at: '*Europe is done*'. Denne idé var udbredt blandt flere; man havde i slut 90'erne opfattelsen af, at nu var Europa 'færdig'. Kontinentet var en kilde til stabilitet, hvor en stor sammenhængskræft landene imellem eksisterede. Det var ikke mindst på grund af EU, der stod stærkere end nogensinde før efter murens fald med Maastrichttraktaten som det underskrevne bevis (Vestergaard 2016).

Men som Vestergaard selv pointerede i debatten; '*Europe is not done*'. Dette er billedet, der tegner sig i et Europa i økonomisk krise, hvor krige i Mellemøsten medfører millioner af flygtninges flugt til EU-lande, og krigen i Ukraine medfører en ustabil situation, hvori Rusland igen udgør en sikkerhedspolitisk trussel. Et presset Europa, hvor EU befinner sig i midten af stormen.

EU trues ikke kun af faktorer udefra; den aktuelle situation med Storbritanniens exit (Brexit) kan blive et potentiel dødsstød for unionen. For nu hvor bolden ruller, kan det medføre et Dexit (Danmark) og måske tilmed et Frexit (Frankrig). For første gang siden det europæiske samarbejde tog sine spæde skridt, virker det til, at mange medlemslande vil have mindre union i stedet for mere. EU ser ud til at famle i blinde, bl.a. med den nuværende migrationskrise, og institutionen i sig selv er i højere grad blevet et sted, hvor medlemslandene har konflikter med hinanden i stedet for et samarbejde. De nuværende udfordringer inden og udenfor Europa har medført et større protektionistisk udsyn og kan ses som en af grundende til en vækst i nationalistiske strømninger i flere lande heriblandt: Grækenland, Ungarn, Polen, England, Danmark, Holland og Frankrig. Disse lande har alle politiske partier, som forholder sig kritisk til øget internationalisering og immigration. Denne tendens synes ikke at forsvinde, særligt ikke fordi sådanne partier har set en fortsat fremgang i de seneste år. Men hvad er de dyberliggende årsager til denne fremgang for nationalistiske partier i Europa? For at finde svar på dette tages udgangspunkt i Frankrig og hermed det højre-nationale parti Front national.

Netop det franske samfund synes, på eksemplarisk vis, at afspejle de overordnede strømninger i Europa. Frankrig er et samfund i konstant forandring, måske ligefrem forfald, hvor det politiske landskab har ændret sig mærkbart i de senere år. Front National, med Marine Le Pen i spidsen, har

taget teten og sætter ord på den frygt, det franske folk står med. Lukning af grænser, udmeldelse af EU og mindre immigration synes dog ikke at stemme overens med det Frankrig, der siden sin revolution i 1789 har haft lighed, frihed og broderskab som sit motto. Et land der med sin kolonialistiske fortid allerede synes at afspejle flere kulturer end blot én. Hvordan hænger dette sammen? Med ovenstående in mente fremstilles følgende problemformulering:

Hvorfor har det politiske parti Front national fremgang i Frankrig, og hvilken sammenhæng findes mellem denne fremgang og henholdsvis EU-samarbejdet og den franske identitet, herunder de republikanske værdier og verdsligheden?

For at besvare ovenstående vil følgende blive belyst:

- Hvad er Front nationals historie og udvikling som parti?
- Hvad indebærer den franske identitet?
- En analyse af FN's partiprogram: immigration, laïcité – og EU-delen samt af to af Marine Le Pens taler
- En diskussion af Front nationals nuværende politiske ståsted med udgangspunkt i analysens observationer

Hypotese

Front nationals fremgang i Frankrig skyldes følgende: I nyere tid har politikerne fjernet sig mere og mere fra de franske vælgere med deres multikulturelle udsyn på verden. De franske traditionelle partier har herved ikke været opmærksom på, hvordan øget immigration, manglende integration og EU som politisk magtfaktor har påvirket den franske identitet og hermed de franske vælgere. Man har glemt vigtigheden af den nationale identitet, og FN går ind og udfylder et tomrum i fransk politik ved at være ikke-elitær og tale til folkets frygt for det, der truer franskheden. Det gør partiet ved at anvende og understrege vigtigheden af franske værdier såsom republikanisme og verdslighed.

Metode og empiri

Der bliver i opgaven skrevet indenfor det hermeneutiske paradigme. Denne metode bruges, da den på bedst vis giver indsigt i den sociale virkelighed. Ved at have en kvalitativ metodisk tilgang fokuseres der på det menings – og forståelsesorienterede. Det er den fortolkningsvidenskabelige tradition, ikke en empirisk, som på bedst mulig vis kan dykke ned og finde de dybereliggende forklaringer på FN's fremgang i Frankrig (Højberg 2013: 318).

Hermeneutikken har igennem tiden udviklet sig til flere grene; *traditionel, metodisk, filosofisk og kritisk*. Der findes mange repræsentanter for hermeneutikken, men i nyere tid skal Hans-Georg Gadamer (1900-2002), Martin Heidegger (1889-1976), Jürgen Habermas (f. 1929) og Paul Ricoeur (1913-2005) nævnes. De to førstnævnte står inde for den filosofiske tilgang, mens de to sidstnævnte beskæftiger sig med den kritiske hermeneutik. Traditionel hermeneutik prøver at finde sandheden, hvilket den blev anvendt til i det 18. Århundrede særligt i lov og bibeltekster. Men det følgende århundrede sættes hermeneutikken i system, og den metodiske hermeneutik opstår med fokus på regler for fortolkning. Kritisk hermeneutik, der kom til væsentligt senere, da Habermas, blandt andre, ikke fandt Gadamers filosofiske tilgang fyldestgørende; den manglede et kritisk perspektiv (Ibid.: 311). I denne opgave vil der blive set bort fra henholdsvis den traditionelle, metodiske og kritiske hermeneutik. I stedet vil tilgangen til opgaven være filosofisk metodisk (Ibid.: 289-290).

Den filosofiske hermeneutik fokuserer på menneskets forståelse og fortolkning af verden, altså hvorfor vi fortolker. Fælles for alle tilgange til hermeneutik er den hermeneutiske cirkel; vekselvirkningen mellem del og helhed (Ibid.: 292). Man kan se denne proces som ontologisk (tingen i sig selv) eller epistemologisk (tingene som de fremtræder for os). I den filosofiske tilgang er den hermeneutiske cirkel ontologisk. Dette giver et begrænset realistisk syn, hvor genstanden er sat i forbindelse med den menneskelige erkendelse (Nygaard 2012: 28) Vekselvirkningen i 'cirklen' sker mellem det, man ønsker at analysere og mennesket. Det er en erkendelsesproces, der bygger på erfaring og eksistens. Denne konstante bevægelse bevæger sig frem og tilbage og reflekteres hos fortolkeren; derfor kaldes den hermeneutiske cirkel ofte for en spiral (Højberg 2013: 300).

Ifølge Gadamer har man som fortolker et udgangspunkt, hvormed man skal forstå, og som består af ens forforståelse og fordomme. Den måde hvorpå man forstår ting er hverken fri fra historie eller

kontekst. Forforståelsen betyder, at vi allerede har en forudgående forståelse af verden, og vores fordomme er den *bagage*, vi tager med os. Fordomme skal ikke forstås i negativ forstand, men her som noget, der gør det muligt for os at forstå omverdenen, den bygger på vores kultur, historie, tradition, arv, osv. (Ibid.: 301). Tilsammen udgør forforståelsen og fordommene vores forståelseshorisont, og der sker en horisontsammensmelting i mødet med den genstand, man ønsker fortolket. Sammensmeltingen er ikke nødvendigvis lig med konsensus imellem de to, men blot at man forstår, hvad man fortolker. Mødet mellem genstanden og fortolkeren skal ses som en gensidig processuel meningsdannelse (Ibid.: 303). Processen som foregår i den hermeneutiske spiral medfører også, at man får rykket sin forståelseshorisont.

I den filosofiske hermeneutik er det, som sagt, ikke muligt at fortolke uafhængigt af den historiske kontekst. Man kan ikke fralægge sig den forståelseshorisont, man selv har og eksempelvis læse en historisk tekst på datidens historiske præmisser. Min forforståelse er i denne sammenhæng særlig, da jeg ikke kan betragte det franske samfund udefra i sin helhed, idet jeg har boet i landet i samlet 2 år. Jeg har samlet indtryk om landet både i Paris og Sydfrankrig og dermed dannet en mening om det Frankrig, jeg oplevede. Oveni dette skal min femårige uddannelse med fokus på det franske samfund og EU tilføjes, hvor jeg har læst og fået flyttet min holdning på baggrund af et oplyst grundlag.

Det er altså i mødet mellem én selv og genstanden, at man begynder at fortolke og anvende ens viden i praksis (applikation). Ifølge Heidegger og Gadamer får man ved at anvende den hermeneutiske metode erfaring – ikke læring. Dette lægger sig op af det græske udtryk *phronesis*, der betyder viden som erfares. Det er *phronesis*, man opnår i processen og er med til at udvide ens horisont (Ibid.: 308). I denne proces er den mængde af teori og empiri, jeg læser under udarbejdelsen af opgaven også med til at påvirke min forståelseshorisont, og de enkelte teoretikeres standpunkt kommer også til udtryk i min analyse og udfordrer hinandens samt min opfattelse af problemstillingen. Jeg skal altså være klar til at revidere min egen forforståelse i processen, hvor nye erfaringer kan belyse området på anden vis.

Men hvordan finder man så frem til sandheden i sin søgen? Ifølge Gadamer er sandhed en proces og ikke noget, der er givet empirisk ej heller absolut subjektivistisk. Sandheden sker og skal findes i horisontsammensmeltingen i den hermeneutiske proces. Mennesket er som udgangspunkt sandhedssøgende, og man har en forventning om sandhed, men kan aldrig nå frem til en *endelig* eller *objektiv* sandhed. Sandheden er ligesom ens forståelseshorisont bundet af historie, tradition og

kultur (Ibid.: 309-310). Derfor skal man i opgaveprocessen også anerkende, at man aldrig når frem til et endeligt 'sandt' svar, og at processen i sig selv er ufuldendt. Man kan ikke efterprøve sin konklusion, da den er opstået i spændet mellem én selv som den fortolkende og genstanden, man fortolker.

Empirien i denne opgave er nøje udvalgt med henblik på bedst at kunne komme til bunds og finde svar på problemformuleringen. Udeover to taler afholdt af Marine Le Pen og udvalgte dele af Front nationals partiprogram er meningsmålinger og valgresultater også anvendt, netop for at få et så bredt perspektiv så muligt på emnet. Det bliver hermed på et mere oplyst grundlag bestående af både kvalitativ og kvantitativ data, at emnet behandles. Den hermeneutiske tilgang i opgaven stemmer også overens med empirien. Hermeneutisk analyse er nemlig passende at bruge ved fortolkning af nutidige og historiske dokumenter og interviews (Ibid.: 321). Her kan henholdsvis Le Pens taler og partiprogrammet ses som at befinde sig indenfor disse kategorier, eller i spændvidden imellem dem. Hvad Gadamer derudover fokuserer på, og som må siges at være relevant for empirien og behandlingen af disse, er sproget. Mennesket er et sprogligt væsen, sproget transcentererer bevidstheden og gør det muligt at fortolke og forstå omverdenen (Ibid.: 308). Den udvalgte empiri i opgaven er på fransk. Jeg skal med Gadamers synspunkt in mente derfor være opmærksom på, at min sproglige forståelse er en del af min forståelseshorisont. Derfor bliver min analyse af talerne også en anden end en franskmands. Det gør dog ikke analysen mindre sand jf. Gadamers sandhedsopfattelse.

Metode såvel som teori er udvalgt med henblik på den valgte empiri. Teorien er hermeneutisk og ontologisk i sin tilgang og har fokus på det kvalitative, da den netop prøver at beskrive et diffust emne som identitet – noget der er svært at måle i tal og data. Fordi vi befinner os indenfor det hermeneutiske paradigme, står teorierne stærkt og kan i min analyse være med til at fortolke og besvare problemformuleringen. Samtidig sættes teorierne i kritisk lys og udfordres i deres argumentation og tidsmæssige relevans i forhold til empirien.

Teori

Nationalisme og national identitet

For at forstå teoretikerne Thierry Baudet og Øyvind Østeruds standpunkter, er det først nødvendigt at afdække nationalisme som teoretisk fænomen. At diskutere national identitet i akademisk

kontekst er ikke et nyt foretagende, og det var særligt i 80'erne, at det tog fart. Her opstod en teoretisk diskussion mellem Ernest Gellner (1925-1995), Eric Hobsbawm (1917-2012), Benedict Anderson (1936-2015), Adrian Hastings (1929-2001) og Anthony D. Smith (1939-). Hver og én forholder sig forskelligt til nationen, herunder hvordan og hvornår den opstod. De tre førstnævnte har et konstruktivistisk syn på nationalitetsdannelsen, hvor Hastings er essentialistisk, og Smith er etnosymbolist.

For konstruktivisterne er overbevisningen, at nationen er skabt af eliten og opstod med tilblivelsen af det moderne samfund og staten. Tidsmæssigt ser de den franske revolution som skæringspunktet. Det er igennem institutionerne, skabt af eliten, at man var med til at give folket en fælles identitet, bl.a. ved: undervisning i nationalhistorie og skabelse eller styrkelse af nationale symboler (flag, nationalmelodi, nationaldag, osv.). Hastings (1997) var provokeret af denne tankegang og gav til genmæle med en understregning af, at udviklingen af en nation er en lang historisk proces og ikke blot er skabt af en elite. Nationen forudsætter den senere tilblivelse af nationalstaten. Hastings lægger desuden stor vægt på sproget, særligt skriftspræget, som betingelse for en egentlig nationsskabelse. Anthony D. Smith (2010) befinner sig midt imellem de to skoler, hvor han er enig i, at nationen bliver til i takt med det moderne samfund i 1800-tallet, men modsat konstruktivisterne ser han disse nationer som baseret på tidlige etniske fællesskaber. Nationer er nydannelser, som bygger på og genbruger gammel symbolik kulturelementer, for at en nations folk kan genkende sig selv i fortiden. De nævnte teoretiske tilgange til nationalismen afspejler et mange facetteret emne, der ikke blot har én definition, men har affødt flere forklaringer på noget så afgørende som en nations fælles identitet. Det er med disse teoretikere in mente, at både Baudet og Østerud fremfører deres teorier vedrørende nationalismen og angrebet på denne.

Multikulturalisme og supranationalismes indflydelse på nationalstatens suverænitet

Den 33-årige hollandske historiker Thierry Baudet har i 2012 med *Significance of Borders* sat sit præg på nationalismes-spørgsmålet og bragt det op til vor tid med fokus på de supranationale institutioners magt over nationalstaten samt multikulturalismens indflydelse på samme. Ved første øjekast, synes Baudet at tage udgangspunkt i en konstruktivistisk tilgang til nationalismen. I sin definition af *nationen*, henviser han til Benedict Anderson og hans *Imagined Communities* (1983). Ligesom Anderson ser Baudet også nationen som et forestillet fællesskab. Nationen er forestillet, idet alle medlemmer af fællesskabet ikke kender hinanden. Baudet kombinerer denne opfattelse med ideen om nationen som territoriel. Dette udmunder i en definition af national identitet som

eksisterende hos en gruppe af mennesker med politisk loyalitet overfor 1) et forestillet fællesskab der er større end ens umiddelbare omgangskreds og befinner sig på 2) et specifikt afgrænset territorium (Baudet 2012: 62). Der bliver igennem hele bogen fokuseret på vigtigheden af nationalstatens suverænitet. Det er også derfor, at de første to kapitler er dedikeret til gennemgående forklaringer og definitioner af henholdsvis nationen og suverænitet.

I sin beskrivelse af nationen er det, som tidligere nævnt, tydeligt, at Baudet lægger sig op af et konstruktivistisk synspunkt. Ideerne om den moderne stat opstod under og i kølvandet på Den Franske Revolution, og det er også med udgangspunkt i fransk kontekst, at han beskriver nationsdannelse. Det gør han med eksempler for at understrege teoriens validitet, heriblandt hvordan der efter Den Franske Revolution var militærtjeneste for folket, hvor hære førhen kun bestod af lejesoldater og adelsmænd. Hermed blev franskmænd mere kulturelt bevidste, om hvilket folk og samfund, de var en del af (Ibid.: 59). Det var i samme tid, at den franske stat begyndte at administrere og styre landet centralt og samtidig fik en universel lov for hele det franske territorium. Sidstnævnte er altafgørende for, at man kan tale om en egentlig moderne nationalstat. Baudet mener ikke, at tilblivelsen af nationalstaten er lig med tilblivelsen af en fælles fransk identitet. Her bryder han med en ren konstruktivistisk tankegang og anerkender ligesom Hastings (1998) og Liah Greenfeld (1992), at tiden før revolutionen også var et skridt i udviklingen mod den moderne nationalstat, da man allerede dengang så tegn på en fælles identitet, særligt med sproget. Som eksempel nævnes, at Richelieu allerede i 1635 oprettede *l'Académie française*, et akademi der den dag i dag stadig eksisterer. Akademiet administrerer brugen af det franske sprog i hele verden og symboliserer samtidig ønsket fra statens sidde om at forene og standardisere det franske sprog for at skabe sammenhæng i landet (Ibid.: 58). Ved at fremhæve dette får Baudet også understreget vigtigheden af ét standardiseret sprog for at samle et folk og skabe en nation. I identitetsteoretisk perspektiv lægger Baudet sig godt og vel i midten i forhold til de andre teoretikere: han understreger vigtigheden af den moderne stat for at samle et land om én fælles identitet, i overensstemmelse med konstruktivistisk tankegang. Men samtidig anerkender han vigtigheden af tiltag og hændelser fra før Revolutionen, der også har været med til at skabe den franske identitet og nation.

Thierry Baudet er omhyggelig med at beskrive nationen som begreb, da dette er altafgørende for at forstå, hvorledes denne bliver udfordret i en globaliseret verden. Han kigger på det lange stræk, *la longue durée*, der viser flere kulturelle aspekter og historiske øjeblikke, der har været med til at

forme et land som Frankrig som nation. Mange teoretikere, herunder Hobsbawm og Gellner, anså den franske fælles identitet for konstrueret af eliten efter Revolutionen for at samle folket om én stat. Baudet underkender ikke dette, men kigger længere tilbage for at få det fulde billede. For uden dette er det svært at forstå hans senere argumenter om truslen mod nationen *udefra* af supranationalismen og *indefra* af multikulturalismen. Udover at fremhæve religion og sprog som vigtige for identitetsdannelse understreger han i stor grad, og med god grund, en nations suverænitet.

Med tilblivelsen af en velfungerende stat opstod den moderne nationalstat, og denne kan ikke eksistere uden suverænitet. Ligesom national identitet hænger sammen med et specifikt afgrænsset territorium, gælder dette også for staten, for at den kan være suveræn (fra latin betydende 'over' eller 'hævet over andre'). Derudover skal den have et uafhængigt statsligt organ, en befolkning og slutteligt være i stand til at indgå i forhandlinger og samarbejde med andre stater. Suveræne stater forudsætter dermed også eksistensen af et international system, som vi ser i dag (Ibid.: 39-40).

Baudet mener der findes to former for suverænitet den *formelle* (ultimative) og den *materielle* (praktiske). Ved den *formelle* forstås den konstitutionelle suverænitet, som en stat har i kræft af sin mulighed for at indgå i relationer med andre lande heriblandt i internationale organisationer. Som suveræn stat har et land desuden mulighed for også at trække sig fra sådanne internationale samarbejder, eks. Brexit i EU. Denne suverænitet kan ikke fratages noget land, men samtidig eksisterer den *materielle* suverænitet, som henviser til, hvor de egentlige politiske beslutninger bliver foretaget. Den *materielle* suverænitet ses bl.a. i organisationer som EU, der har fået tildelt en stor del af denne fra medlemslandene (Ibid.: 49).

Baudets hovedpointe bliver ofte understreget i *Significance of borders*; netop at nationalstaten bliver undermineret af henholdsvis multikulturalisme og supranationalisme. Sidstnævnte er: "...an inversion of classical international law stands at odds with the very foundation of cooperation between states, which is sovereignty. As a synonym to supranationalism, the terms transnationalism or transnational jurisdiction are sometimes used" (Ibid.: 81). Supranationalisme udelukker hermed politisk samarbejde, idet det forudsætter politisk integration, og derfor fjerner, i sin materielle form, staternes suverænitet til at foretage politiske samarbejder. Dette betyder ikke, at en supranational organisation såsom EU ønsker at tage al suverænitet fra medlemslande, men de ønsker, ifølge EU-faderen selv, Jean Monnet, at overtage styring af den afgørende del af et lands politiske

beslutningsområde (Ibid.: 85). Netop EU er et af de eksempler, som gives i *Significance of Borders* på en supranational organisation. Her beskrives, hvorledes Unionen siden 50'erne har fået fortsat øget magt og desuden forrang over nationale love. Man kan ikke benægte EU's betydelige magt over sine medlemslande, og at dette underminerer nationalstatens råderum og suverænitet er derfor en logisk slutning, men hvor tæt hænger det nødvendigvis sammen med et lands nationale identitet? Det er her Baudet bringer multikulturalismen på banen, som han mener hænger logisk sammen med supranationalismen, og at det tilmed er umuligt at forsøre et supranationalt projekt uden det multikulturelle aspekt (Ibid.: 157).

Baudet pointerer, at den multikulturalisme, der ses i form af diversitet i et samfund, ikke er den opfattelse af ordet, som han adresserer som et problem i bogen. Et pluralistisk og mangfoldigt samfund er ikke noget problem, så længe det er holdt sammen af og baseret på en monokultur. Han adresserer en multikulturalisme, hvor man ikke mener, at et samfund skal have en *leitkultur* – en kernekultur. For multikulturalister er én primær kultur ikke længere nødvendig, hvilket Baudet sætter spørgsmålstegn ved, da dette ellers altid har været grundstenen i moderne samfund og har været med til at sikre stabilitet og sammenhaeng. Et multikulturelt samfund har ifølge denne opfattelse ikke nogen førende kultur, og alle de forskellige kulturer lever i sameksistens, hvor ingen trumper den anden. Dette medfører også, at indvandrere ikke længere integrerer sig i så stor grad, men kan bevare deres egen kultur intakt i det land, de flytter til. Hvor det tidligere var sådan, at man ønskede integration, er dette i højere grad blevet et politisk tabu. Denne multikulturelle tilgang mener Baudet hænger sammen med den supranationale tankegang, hvilket han understreger med EU's 'motto': *United in Diversity (Forenet i mangfoldighed)*, som han mener er en ren destilleret form for multikulturalisme. I EU er alle lige, og sloganet understreger fornemmelsen af at være del af en kulturel mosaik. Mottoet synes dermed også i sig selv at være selvmodsigende, for hvordan kan det europæiske folk føle sig forenet, hvis alle er så forskellige?

Baudet fortsætter med at pointere, at trods fratagelse af suverænitet og mangel på en fælles identitet fortsætter stater, som ellers ofte kritiserer unionen, at støtte op om organisationen og ønsker ikke at forlade den. Denne observation følger han op med, at opbakningen til multikulturalisme og fortsat indvandring stadig er stor i Europa (Ibid.: 155-172). Hans pointe om det uholdbare i en multikulturel og internationaliseret verden iht. en fælles nation identitet hænger dog stadig sammen med en stigning i stemmer på højre-nationale partier.

En teoretiker der i endnu større grad kobler sammenhængen mellem fremgangen for sådanne partier og EU's og globaliseringens indflydelse på nationalstaten er Øyvind Østerud.

Globalisering og nationalstaten

Øyvind Østerud (1944-) er en norsk politolog, som specialiserer sig inden for suverænitet og nationalism. Allerede i 1999 skrev han *Globaliseringen og nasjonalstaten*, hvor han blandt andet fokuserer på, hvordan udviklingen i EU påvirkede det politiske landskab i lande som Frankrig, hvor Front national var blevet større.

Østerud forholder sig mindre konstruktivistisk til spørgsmålet vedrørende national identitet end Baudet. Han henviser ikke til Andersons *Imagined community* og hæfter sig heller ikke ved det territoriale aspekt. Derimod fremhæver han Greenfelds teori om vigtigheden af tiden før tilblivelsen af den moderne stat som afgørende for et folks fællesskabsfølelse. Herunder ser han sproget og historie som vigtige elementer for en velfungerende sammenhængende stat: "*En slik samlende politisk kultur (red. den franske), der institusjoner og prosedyrer overlever, har bedre vilkår jo dypere den kulturelle identiteten griper. Den stimuleres nettopp av felles historisk bevisshet, samlende tradisjoner og myter, språkfellesskap og religiøse normer*" (Østerud 1999: 150).

Derudover går han også ind og skelner mellem to typer nationalism: *borgerretslig nationalism* og *etnisk/kulturel nationalism*. Førstnævnte opstod i kølvandet på Den Franske Revolution, her opstod ideen om nationen som et rettighedsfællesskab, hvor folket er det politisk myndige folk. Den borgerretslige nationalism er baseret på republikanske værdier, som i Frankrig fik sin helt egen udformning, og bygger på folkets suverænitet, uafhængighed samt beskyttelse og udbredelse af de republikanske principper (Ibid.: 145). Den etniske nationalism, som navnet indikerer, fokuserer derimod på det etniske, der indebærer forestillingen om et afstamningsfællesskab for et folk. Her er det den kultur et folk har til fælles, der kommer til udtryk i traditioner, sprog, folklore, litteratur, m.v., som ligger til grund for den nationale identitet (Ibid.: 146). Østerud forklarer, at den borgerretslige opfattelse udsprang fra Frankrig og den etniske fra Tyskland. Særligt den borgerretslige nationsopfattelse har været afgørende for, hvordan Frankrig opfatter sig selv og ser ud som samfund i dag. Men begge opfattelser har sine mangler. Ifølge Østerud, lægger et etnisk fællesskab til grund for at et borgerretligt fællesskab overhovedet kan overleve og skabe en fælles national identitet. Dette understreger igen Østerud som en teoretiker, der hverken er konstruktivist eller essentialist, men lægger sig i midten i den intellektuelle debat vedrørende national identitet.

Som Baudet adresserer Østerud også problematikken ved EU's indflydelse på nationalstaten. Han vælger dog i højere grad at fokusere på det demokratiske underskud og mere specifikt den manglende fællesskabsfølelse i unionen. Ideen om et supranationalt demokrati er problematisk: det er svært at skabe et politisk fællesskab indenfor en sådan ramme. Som sagt er det demokratiske underskud afgørende og hænger sammen med suverænitetsafgivelse fra medlemsstaterne. Her mister medlemslandene i takt med unionens udvidelse sin selvbestemmelse og mere og mere politisk råderum og magt overføres til Unionen. Østerud fremhæver særligt Kommissionen og Rådets magt. Dette er dog siden ændret med Lissabontraktaten i 2008, der har flyttet mere beslutningsmyndighed over til Europaparlamentet. Det har givet europaparlamentarikerne mere magt og dermed også EU-borgerne, der ved at stemme på parlamentarikerne får større mulighed for at bestemme, i hvilken retning EU skal gå. Østerud spørger endda sig selv i sin bog fra før årtusindeskiftet, om en magtforskydning mod parlamentet fra Kommissionen og Rådet ville hjælpe på demokratiproblemet (Ibid.: 156). Ændringen med Lissabontraktaten har muligvis fået nogle EU-skeptikere til at stoppe op, men den overordnede modstand mod EU er på ingen måde blevet mindre, hvilket også afspejles i de mange euroskeptiske partier, der på nuværende tidspunkt sidder i Europaparlamentet.

Men Østerud går også dybere i sin analyse og ser andre problemer på, hvorfor EU ikke fungerer som projekt. Det grundlæggende problem ifølge ham er, at unionen mangler et folkefællesskab; et fællesskab som europæerne identificerer sig med fremfor deres respektive nationalstater. For at en føderation skal lykkes skal, ifølge Stuart Mill, følgende betingelser være opfyldt: *gjensidig sympati melleom befolkningene, felles forsvarinteresser mot en truende fiende og tilnærmet jevnbyrdig styrkeforhold mellom partene* (Ibid.: 156). Netop dette er, hvad der mangler i EU. Årsagen til den fortsat manglende støtte til EU skal blandt andet findes i globaliseringen. En internationalisering, som er øget siden 90'erne, betyder, at flere og flere beslutninger ikke længere bliver taget på nationalt plan men i internationale organisationer. Vi lever i en verden, hvor det er svært særligt for enkelte lande at stå alene, og man er afhængig af sådanne organisationer for at have reel indflydelse og økonomisk fremgang. Udfordringen er blot, at den kulturelle og økonomiske globalisering fremprovokerer reaktioner fra grupper, der føler sig truet af udviklingen, jævnfør den øgede tilstrømning af vælgere til EU-fjendtlige partier. Vælgere skifter over til partier, som lover dem beskyttelse mod den trussel, de oplever, særligt mod deres sprog, religion, traditioner og kultur generelt. De kan ikke overskue de forandringer, som sker i takt med en øget globalisering, og

ønsker at bevare status quo, sågar at kigge bagud. Problemet er blot, at eliten ønsker at fortsætte den udvikling, vi har set indtil nu, som indbefatter øget interdependens og samarbejde på kryds af lande og kulturer.

Den pro-europæiske holdning findes særligt hos eliten, og det er ofte også disse, der ender med at sidde med magten i de enkelte europæiske lande. De ser deres holdninger og mål som overlegen, og de som stemmer på protestpartier som uoplyste. Protestpartier bliver opfattet som populistiske, hvilket betyder, at folkets holdninger skal være afgørende for politiske afgørelser, men er i en international verdensorden blevet et skældsord i den politisk korrekte elites verden og er i deres øjne lig med fremmedhad og snæversynethed (Ibid.: 162-170). Der er dog tegn på, at folket ikke længere finder sig i elitens styring og synspunkter og heller ikke længere er så bange for at stemme imod det nuværende europæisk samarbejde.

Teoridiskussion

Som tidligere nævnt findes der mange teoretikere indenfor nation – og nationalismeforskning. Tre andre teoretikere, der også vil blive anvendt i opgaven er Asle Toje, Alain Finkielkraut og Pierre-André Taguieff. Førstnævnte, politolog fra Norge og forskningschef på det norske Nobel Institut, har for nyligt udgivet *Jernburet* (2014). Her fokuserer han på liberalismens krise og på et Europa efter den økonomiske krise. Anden nævnte, Finkielkraut er svær at komme udenom, når man taler om Frankrig og identitet. Udover at være en del af *les immortels* i det prestigefyldte *Académie Française* er han filosof og ivrig samfundsdebattør, en af hans senere værker er *L'identité malheureuse* (2013). I bogen er det den 'ulykkelige' franske identitet, der er i fokus, og Finkielkraut fremhæver de problemer det franske samfund står overfor. Endelig, sidstnævnte, Pierre-André Taguieff er politolog og chef for CNRS instituttet i Paris og har skrevet *La revanche du nationalisme* (2015). Taguieff, meget lig Baudet, bruger tid på at definere termer som; herunder populisme, nationalism, og ekstremisme, og årsagen til disses opståen.

Men tager vi først udgangspunkt i Østerud og Baudet, er det tydeligt, at de ser på hver sin måde på, de udfordringer nationalstaten står overfor i nyere tid. Sagt mere præcist, så har de forskellige tilgange til problematikken. Hvor Baudet fokuserer særligt på, hvorledes de internationale organisationer udfordrer stater med deres strukturelle opbygning, så ser Østerud på det demokratiske underskud i EU, og hvad det betyder for den enkelte europæer og dennes tilhørsforhold til unionen. Den enkelte borgers holdning til globalisering og dens konsekvenser er

klart af stor relevans, da det i sidste ende er borgerne, som kan stemme på partier som Front national i Frankrig. Hvor Baudets analyse kan være meget beskrivende og en smule abstrakt, er den dog samtidig overskuelig, idet den meget præcist udpeger to primære trusler mod nationalstaten – nemlig multikulturalisme og supranationalisme. Her er Østerud fremgangsmåde i stedet at fokusere på selve reaktionen til globaliseringen. Ordet *globalisering* i sig selv bruger han dog ikke synderlig plads på at forklare dybere. De to teoretikere komplementerer hinanden godt; hvor Baudet har fokus på struktur og de store linjer, fokuserer Østerud på individet og kommer med mere specifikke eksempler herunder sin beskrivelse af Front national, og hvordan partiet har udviklet sig, hvilken vælgerskarer det har og hvorfor.

Baudet understreger, som tidligere nævnt, at opbakningen blandt eliten til EU og fortsat indvandring stadig er stor. Man kan diskutere, hvorvidt dette stadig er tilfældet. Hans bog er skrevet i 2012 og kan derfor ikke medtage den politiske udvikling, vi har set over de senere år, særligt med Brexit og større skepsis overfor indvandring, sidstnævnte selvfølgelig i kraft af den asyl – og immigrationsbølge, vi har været vidne til særligt fra Afrika og Mellemøsten. Udviklingen og den øgede opbakning til højre – eller venstre-nationale partier stemmer dog stadig overens med Baudets hovedpointe at: "...these developments are, despite all their resonance of bringing people together and respecting others, ultimately incompatible with representative government and the rule of law." og "Sovereignty and national identity must coincide for representative government and the rule of law to exist" (Ibid.: 172, 243).

Hvor Baudet i 2012 stadig så en optimisme overfor EU-projektet, virkede Østerud langt mere skeptisk i slut 90'erne. Hvad er bemærkelsesværdigt er, at før årtusindeskiftet fandtes der en overvejende optimisme og håb for Europas fremtid. Man troede fuldt ud på EU, som projekt, der skulle blive større og bedre. Men med sin bog synes Østerud nærmest at forudsige den fremtidige krise, EU ville komme til at befinde sig i, og hvorledes det ville afspejle sig i tilslutning til partier som Front national. Det er dog svært at sige, om han selv havde forudset én modreaktion mod EU i så stor grad, som ses nu.

En ting alle anvendte teoretikere nævner er elitens betydning for et øget samarbejde i Europa og en generel accept af et multikulturelt/multiliberalt samfund, som også medfører en afstandtagen og uforståenhed overfor dem i de europæiske lande, som ønsker mindre EU og mindre indvandring. Alle ovenævnte teoretikere fokuserer på et voksende skel mellem arbejderklassen og eliten – et

fracture sociale, som ifølge Østerud er særligt tydeligt i Frankrig. Skellet ses politisk, hvor socialistiske partier er blevet socialliberale (Toje 2014: 184) og derfor har skabt et vakuum, hvor vælgere ikke længere identificerer sig med deres gamle arbejderparti: *"Bref, le peuple a déçu la gauche: il est figé dans la nostalgie, il est devenu réactionnaire"* (Finkielkraut 2013: 125). Mobiliseringen ville ikke have været mulig, hvis ikke særligt arbejderklassen følte sig truet udefra, hvilket også understreges af bl.a. Finkielkraut, Østerud samt Taguieff. Truslerne er mangefold og går ind og udfordrer den nationale identitet i det enkelte land, f.eks. truslen fra øget indvandring til Europa: *"Dans les États-nations reconnus, les conflits identitaires, qui dérivent d'une « peur existentielle », d'une peur de disparaître, prennent l'allure de conflits pour la survie du groupe majoritaire se sentant menacé par l'afflux de populations migrantes"* (Taguieff 2015: 205)

Et aspekt af udbredelsen af nationalistiske partier hverken Østerud eller Baudet kommer ind på, er det økonomiske aspekt. Her tænkes særligt den økonomiske krise der ramte Europa i 2008. Det er selvsagt, at Østerud selvfølgelig ikke kunne tage dette med i sine overvejelse, da hans værk er fra 1999. Men Baudet har slet ikke taget det med i sine overvejelser, trods *Significance of Borders er fra 2012*, et tidspunkt hvor Europa stadig havde økonomiske udfordringer. Derudover er det heller ikke første gang, at det europæiske folk ændrer politisk ståsted grundet økonomisk udvikling. I 30'erne i Europa efter børskrakket i 1929, var europæerne vrede og følte sig snydt af den herskende klasse, eliten (heriblandt jødiske familier), som havde ladt økonomien løbe løbsk. Det vækker genklang, når man tænker på 2008 og bankernes håndtering af kundernes penge. Vi ved alle, hvad der i Tyskland fulgte efter depressionen; folket havde brug for nyt håb og for at give nogle andre skylden. Her menes på ingen måde, at Europa, efter hvad der skete i 00'erne, er på vej i samme retning mod krigslignende tilstande, men nationalismen har genopfundet sig selv. Nu er det dog ikke længere jøderne, der får skylden, men i højere grad 'de fremmede' med deres fremmede kultur og ikke mindst EU (eliten). Asle Toje behandler emnet, om hvorledes økonomien har fungeret som katalysator for et skift i det europæiske folks opfattelse af samarbejde og verden udenfor deres eget lands grænser: *"Etter seks år med kontinuerlig økonomisk krise spør enkelte europeere seg om overnasjonalt styre virkelig er en god idé. De ble lovet at nasjonal makt skulle avstås til EU nettopp for at de store utfordringene skulle kunne løses. Tilliten er tynnslett"* (Toje 2014: 193). Tilliden er tyndslidt, tiltroen til EU forsvinder støt, noget Østerud også allerede havde lagt mærke til i 99. Sidenhen har den økonomiske situation har fået mistilliden til at stige eksponentielt. Det er selvfølgelig svært at bevise en direkte sammenhæng, men man kan blot observere, at blandingen af

øget indvandring og økonomiske problemer er en cocktail, der genererer en opblomstring af nationalistiske partier. Nationalismen er en Fønix, der har rejst sig fra sin egen aske (Taguieff 2015: 210) og ideen om supranational styring, eks. fra EU, er ved at blive gårdsdagens drøm (Toje 2014: 217).

I det store hele er de ovennævnte teoretikere enige om, at den nationale identitet er udfordret i de europæiske lande. Men deres analyse viser også, at der er mange sider og facetter til denne trussel. Situationen er kompleks. Det er ikke blot supranationalistiske tiltag, der truer, det er også det mere virkelighedsnære for den franske borgers, som kvinder iført tørklæder i deres egne byer – i et land, hvor *laïcité* (verdslighed) er lov (Finkielkraut 2013). Som sagt komplementerer de to hovedteoretikere hinanden godt, særligt fordi, at der hvor Baudet forklarer, hvad der truer det franske samfund, prøver Øyvind at forklare, hvorfor franskmændene føler sig truet. I gennemgangen af teoretikernes værker blev det ligeså tydeligt, hvor svært det er at definere hhv. nationalism og national identitet. Dette er selvfølgelig også med til, at gøre billedet lidt mere mudret, hvis man ikke kan sætte en finger på, *hvad* der trues. I følgende afsnit vil der være definitioner for de anvendte termer i opgaven, herunder *nationalisme*.

Begrebsafklaring

Følgende er definitioner af de vigtigste termer anvendt i opgaven. At de her bliver defineret nærmere betyder ikke, at de ikke er diskuterbare, men ved at sætte ord på dem i dette afsnit findes et udgangspunkt for videre analyse og diskussion.

Nation

Ordet nation stammer fra det græske *ethnos* og blev på engelsk oversat til *nacion*, hvilket senere blev til *nation*. Ordet blev brugt i middelalderen til at beskrive et folk og deres sprog, love, kultur og vaner (Smith 2012: 102). I dag har nation mere eller mindre den samme betydning. Her kan tilføjes, at en nation er en moderne stat med et forestillet fællesskab samt afgrænset territorium (Baudet 2012: 62). Østerud udvider begrebet til: at en nation er baseret på et politisk fælleskab, der har et fælles sprog og fælles religiøse normer (Østerud 1999: 150). I konstruktivistisk lys, er *nation* et begreb og idé som opstod fra den nationalistiske strømning i kølvandet på den Franske Revolution og Napoleonskrigene og var et ideologisk greb fra elitens side for at få en sammenhængende stat. Derfor er nationen som koncept også et uddøende fænomen som vil blive

erstattet af internationale konstellationer fremover, da eliten ikke længere har 'brug' for nationen eller nationalismen (Gellner 1983: 55-58). En teoretisk tilgang der betvivles af Hastings og Baudet, og som særligt i dag udfordres af generelle politiske observationer i Europa.

Nationalisme

Hvorvidt man ser nationalismen som affødt af nationen eller omvendt afhænger af teoretisk tilgang, herunder konstruktivistisk og essentialistisk, og er uafhængig af den egentlige definition af denne. Nationalismen opstod med det moderne demokrati og de to forudsatte hinanden, men dette ændredes med tiden, idet nationalismen flyttede sig fra primært at fokusere på opretholdelsen af suverænitet til det unikke i folket (Greenfeld 1992:10). Overordnet, er nationalismen blevet en ideologi, der fokuserer på nationen og dens velbefindende. Med nationalismen ønsker man at bevare national autonomi, nationalt sammenhold og den nationale identitet. Nationalisme er derfor: "*An ideological movement for attaining and maintaining autonomy, unity and identity for a population which some of its members deem to constitute an actual or potential 'nation'*" (Smith 2012: 9).

Suverænitet

For at en nation kan være selvstændig må den som minimum have politisk suverænitet (Breuilly 1993: 2). Der tages i opgaven udgangspunkt i den generelle antagelse, at en stat er suveræn, når den har uafhængig statsstyring, en befolkning, et territorium og mulighed for at indgå i internationale relationer med andre stater. Yderligere defineres suverænitet i henhold til Baudets adskillelse af den *formelle* og *materielle* suverænitet (se teoriansnit).

Multikulturalisme

Her tages udgangspunkt i Baudets definition, hvori et multikulturelt samfund medfører eksistensen af flere kulturer i en nation, hvor der ikke længere fokuseres på integration og en egentlig fælles kultur forsvinder (se teoriansnit).

Supranationalisme

Supranationalt betyder noget, der er over eller højere stillet end staten. Supranationalisme er altså politisk aktivitet eller styring på et højere niveau end staten – eksempelvis i EU. Supranationalt styre hænger tæt sammen med graden af en stats suverænitet (se teoriansnit).

Populisme

Populisme kommer af det latinske *popularis* og betegner en politisk retning, som mener, at folkets holdninger skal være retsgivende for politiske afgørelser (Østerud 1999: 170). Ordet blev første gang brugt i 1891 i USA om the People's Party, der havde til formål at appellere til og repræsentere det almene folk (Oxford English Dictionary). I slut 60'erne, start 70'erne, får *populistisk* negative konnotationer. I kølvandet på 68-oprøret blev ordet anvendt af eliten til at beskrive politikere, der lyttede til og accepterede den brede uoplyste befolknings synspunkter (Østerud 1999: 169). Siden 70'erne har ordet fået en mere negativ undertone. Populister var folkeforførere, demagoger, som ønskede at sluge stemmer fra folket, og som vidste præcis, hvordan det skulle gøres. Der kan ikke ændres ved, at ordet overordnet set har fået en negativt ladet betydning. Taguieff fremhæver de to typiske fejlantigelser eller forglemmelser vedr. populisme. Den første er, at se populisme udelukkende som styret af patos, impulser og følelser, og at man med populistiske partier ser en tilbagegang rent politisk. Den negative opfattelse ses i form af hån og ringeagt hos eliten overfor sådanne partier. Den anden er, ikke at opdage populismens nu om dage også er hjulpet på vej af medier, hvor politiske budskaber skal siges hurtigt og præcist og på meget kort tid nå ud og røre vælgerne i stuerne. Men hvad kritikerne glemmer er, at alle politikere gør brug af følelser for at overbevise og anvender en form for dramatisering for at få stemmer – så hvem er ikke populist? (Taguieff 2015: 11-12). Hvad Taguieff prøver at vise er, at det er svært at definere populisme præcist, da det ikke blot er et beskrivende ord men et fænomen. Han kommer dog frem til, at hvis man endelig skulle definere populisme i simple træk, består det af tre komponenter: "*l'appel au peuple, le culte affiché du peuple et la dénonciation des élites*" (Taguieff 2015: 81).

l'Extrême droite

L'extrême droite betyder oversat til dansk 'den yderste højrefløj'. Ordet bruges i Frankrig til at betegne et parti som Front national. L'extrême droite bliver beskrevet således, da de politisk forholder sig konservativt til kultur og ofte har fokus på traditioner og nationalism. Højrefløjens, herunder Front national, bliver ofte af eliten forbundet med xenofobi (fremmedhad) og i det hele taget frygt for alt fremmed. Der er mange, særligt på højrefløjens selv, som ikke bryder sig om at bruge termen l'extrême droite, da det kan blandes sammen og forveksles med højreekstremisme (extremisme à droite); en term brugt om grupper og de, som står uden for samfundets normer og de politiske spilleregler. Dette betyder dog ikke, at termen l'extrême droite ikke stadig bliver brugt i høj grad i medierne i Frankrig – også om Front national (FN). Partiets formand bryder sig heller ikke om betegnelsen, da hun selv mener at: "*Je suis ni de droite, ni de gauche, je suis de France*"

(Taguieff 2015: 132). Hvor FN befinder sig på den klassiske venstre-højre politiske linje tages op senere i opgaven. Under alle omstændigheder er det nu det ord, der anvendes. Taguieff mener også, at termen dækker over en dybere mening: *"Ce que cache de plus en plus mal l'expression 'extrême droite' (avec ses multiples synonymes approximatifs: 'droite radicale', etc.) ainsi que le mot 'populisme' mis à toutes les sauces, c'est la réalité du nationalisme, de sa persistance, voire de son renouveau, de ses métamorphoses et, bien sûr, de sa popularité sous d'autres noms, comme 'souverainisme' ou 'identitarisme'"* (Taguieff 2015: 195).

Euroskepsis

Allerede i 60'erne var modstand og skepsis overfor EF som projekt en realitet. I modsætning til almindelig opfattelse faldt de store visioner, som Schumann og Monnet delte, om Europas fremtid ikke i god jord hos alle. Heriblandt var gaullister (tilhængere af Charles De Gaulle), kommunister og nationalister. De Gaulle viste blandt andet sin utilfredshed med EF's supranationalistiske visioner i 1965, da han forlangte de franske forhandlere at forlade bordet (stolen) i Ministerrådet, hvorefter forhandlingerne gik istå. De Gaulle ønskede et mere mellemstatsligt europæisk fællesskab, hvor den enkelte nationalstats suverænitet fremfor alt var bevaret. 'Den tomme stol'-krise varede i 6 måneder, indtil De Gaulle fik, hvad han ville. Bevægelsen mod 'an ever closer union' startede tidligt i forløbet, men selve ordet euroskepsis og euroskeptikere dukkede først op i midt 80'erne. Dette skete under en offentlig debat om EF i Storbritannien, hvor pressen begyndte at anvende termen. Senere hen, i tiden op til ratificeringen af Maastrichttraktaten, bredte termen sig til resten af Europa og blev en samlet betegnelse for enhver form for modstand mod EU (Leconte 2010: 4). 'Euroskepsis' er ikke politisk betinget, idet det ikke tilhører en bestemt politisk gruppe, og skeptikere kan findes både til højre og venstre for midten i Europa. Ordet beskriver i sin helhed en person eller organisation, der er imod dogmet 'an ever closer union' og stiller spørgsmålstegn ved øget integration i Unionen (Ibid.: 5). Når der tales om euroskeptikere i opgaven, menes der ikke de mest ekstreme, der også kan betegnes som anti-europæiske. Euroskepsis skal her forstås i sin brede betydning til at beskrive individer, grupper eller partier, der ikke modsætter sig enhver form for fællesskab i Europa men som derimod giver udtryk for: "...hostility or deep reluctance towards the 'basic political arrangements' ... such as: the pooling of sovereignty; the primacy of EU law over national norms (including constitutions); and the underlying telos of an 'ever closer union'" (Ibid.: 8).

Afgrænsning

Der vil i opgaven fokuseres på franske forhold og ikke være tale om en sammenligning af forskellige landes partier. Franske forhold er bredt nok i sig selv, og derfor er fokus også lagt på bestemte områder. Temaerne er EU, immigration og islam. Samlet set er disse valgt, da de som politiske emner har haft høj relevans ikke kun i Frankrig men i hele Europa. Desuden har de tre fokuspunkter også en forbindelse imellem hinanden – et nyligt eksempel er masseindvandring af overvejende muslimske flygtninge og indvandrere til EU. Emnerne er indenfor et politisk område, hvor holdningen i den franske befolkning og i Europa i det hele taget har ændret sig markant. Dette hænger sammen med Front nationals partipolitik, der i høj grad fokuserer på de valgte emner og dermed også kan være med til at forklare partiets popularitet. I analysen af FN's partiprogram er afsnit vedrørende immigration, laïcité (verdslighed) og Europa valgt, da det også er her, hvor partiet adskiller sig fra andre franske partier. FN har ikke et decideret afsnit om islam, men afsnittet om laïcité hænger tæt sammen med islam og dens indflydelse på et sekulært Frankrig.

EU har relevans som emne, da det politisk set skiller vandene. Dette er også tilfældet i Frankrig, hvor euroskepsissen er stigende. Der vil være fokus på EU og den enkelte nationalstats suverænitet. FN og andre EU-skeptiske partier taler ofte om det demokratiske underskud og elitær styring fra europæisk side. Fokus på suverænitetsproblematikken hænger også sammen med både Baudets og Østeruds betragtninger vedr. EU's udfordringer. Derimod vil euroen eller Den Europæiske Centralbank som emner ikke tages op, ikke fordi at FN ikke adresserer disse i partiprogrammet og i taler, men suverænitetsspørgsmålet har langt større relevans iht. den franske identitetsfølelse og nation jf. Baudet (2012).

Dog vil et økonomisk aspekt blive betragtet i opgaven ikke i henhold til EU's økonomiske politik, men derimod den økonomiske krise i år 2007/8 og dens konsekvenser. Der er mange politiske teoretikere, som har koblet den økonomiske krise og den efterfølgende opblomstring af højreekstremistiske partier sammen. Der er dog fortsatte diskussioner om, hvor stor en faktor den økonomiske nedsmelting har spillet i den nuværende identitetskrisen i Europa. Det vil desuagtet medtages som et element; både Toje (2014) og Taguieff (2015) anerkender krisens effekt og ser den som en katalysator for andre vigtigere dybereliggende problemer, der går meget længere tilbage end Eurozonens udfordringer.

Immigration som emne begrænses til at omhandle indvandring til EU fra 3. verdenslande og dermed ikke indvandring fra vestlige lande eller intern bevægelse EU-lande imellem. Dette skyldes i stor grad, at flygtningekrisen på nuværende tidspunkt omhandler denne form for immigration, og desuden er det disse indvandrere og illegale flygtninge, FN finder mest problematiske iht. at bevare Frankrig som én samlet nation. Dette hænger også sammen med spørgsmålet om islam. Ikke at der ikke findes ikke-muslimske indvandrere, men det er muslimer, der primært er fokus på i øjeblikket i medierne og hos befolkningen. Særligt i et land som Frankrig, hvor religion og stat er adskilt, og religion bør forblive i privatsfæren. Her stikker islam ud fra mængden og medfører for FN og andre langt mere ekstreme enheder som PEGIDA en frygt for et islamiseret Europa.

Endeligt er der mht. analysen af to af Marine Le Pens taler afgrænset tidsmæssigt. Udover at give det mest opdaterede syn på FN's holdninger p.t., stemmer talerne overens med de valgte temae. Den første tale omhandler EU og blev fremført lige op til Europaparlamentsvalget i 2014. Den anden tale omhandler indvandring og hvilke udfordringer, det giver Frankrig. Dette er den nyeste tale af de to og er holdt i forbindelse med regionalvalget i efteråret 2015. Man kunne godt have medtaget ældre taler og tilmed taler fra Jean-Marie Le Pen, men derved ville man miste aktualiteten i talerne, samt hvad FN står for som parti på nuværende tidspunkt.

Disposition

Første kapitel vil omhandle Front nationals historie og udvikling som parti siden begyndelsen af 70'erne. Her vil dog også blive kigget lidt længere tilbage for at forstå, den fortid som partiet og dens medlemmer bærer på.

2. Kapitel vil fokusere på det, som FN så ihærdigt vil beskytte: den franske nation og dens identitet. Hvad er den for en størrelse? For at dette kan belyses, må flere vigtige historiske begivenheder og perioder fremhæves, der har gjort Frankrig til, hvad det er i dag.

I tredje kapitel påbegyndes analysen. Her vil dele af Front nationals partiprogram samt to af Marine Le Pens taler analyseres for at forstå partiets politik og synspunkter nærmere. De temaer, der vil blive fokuseret på, både ud fra talerne og partiprogrammet, er Europa (EU), laïcité (verdsighed) og immigration. Front national er som parti et blandt mange af sin slags i Europa, og de har næsten alle fokus på indvandring og internationalisering i en eller anden form. Grunden til at FN fokuserer særligt på disse områder, kan forhåbentligt også fortælle noget om en general tendens og tilstand i Europa.

I to af de tre under afsnit i kapitel 3 forekommer et afsnit vedrørende Schengen-samarbejdet to gange, under henholdsvis EU- og Immigration-delen. Dette er et bevidst valg, da de to afsnit godt nok behandler samme emne, nemlig Schengen, men ser på emnet i hvert sit lys. Dette valg skyldes også, at Front national tager Schengen op i deres begge afsnit af deres eget partiprogram på forskellig vis.

I fjerde kapitel samles op, og det diskuteres, hvordan Front national står politisk i Frankrig i år 2016, og hvorfor det forholder sig således. Hvad har ledt os hertil, og hvordan kommer det til at se ud fremover i Frankrig? Det vil yderligere blive diskuteret, ud fra analysens observationer, hvordan den nationale identitet er udfordret, og i hvorledes dette har påvirket den politiske holdning blandt de franske vælgere.

Dernæst følger en diskussion af teoriernes forklaringskraft i lyset af analysen. Hvorefter der slutteligt konkluderes på den overordnede problemformulering ud fra foregående kapitlers observationer. Men før vi når dertil, vender vi os først mod, hvordan det hele startede for Front national.

Kapitel 1

Front national: Historien om et parti og dets udvikling

I dette kapitel redegøres for Front nationals opståen og partiets udvikling sidenhen. Front national vil i dette kapitel og de efterfølgende kapitler blive beskrevet som nationalistisk, populistisk, nationalpopulistisk eller som tilhørende l'extrême droite (den yderste højrefløj). Disse benævnelser skal forstås som de beskrives i begrebsafklaringen. Termen nationalpopulistisk er en betegnelse udviklet af Taguieff: "*J'ai proposé d'employer le terme « national-populisme » pour caractériser le Front national... marquer clairement la dimension nationaliste ou identitaire de ce type émergent de mouvements, tout en pointant à la fois la popularité de ces derniers et le fait que leurs leaders étaient d'habiles démagogues*" (Taguieff 2015: 73). Taguieff fremhæver her både partiets fokus på nationen og dens identitet samt partiets popularitet og evne til at tiltrække vælgere. Noget der vil blive tydeligt ikke alene i næste kapitel men også i nedenstående.

Den 5. Oktober 1972 blev *Front national pour l'Unité française* dannet. Partiet, som sidenhen er blevet kendt under sit forkortede navn Front national, eller i Frankrig blot FN, blev grundlagt af

Jean-Marie Le Pen (JMLP), far til nuværende formand Marine Le Pen (MLP). Målet var at skabe en sammenhængende gruppe/front af de mange højre-nationalistiske partier, der på daværende tidspunkt eksisterede (Beauregard & Lebourg 2012: 16). L'extrême droite som helhed havde efter 2. Verdenskrig lidt et hårdt slag, og enkeltpersoner var enten døde, fængslet eller søgt i eksil, som følge af samarbejdet med nazisterne under Vichy-regeringen.

Politik gik i mange år i en anden retning, men særligt Algierkrigen, der brød ud i 1954 og varede i 8 år, fik l'extrême droite til at opblomstre igen (Ibid.: 34). Blandt nye grupper var l'OAS (Organisation armée secrète) oprettet i 1961 og JMLP's egen gruppe FNAF (Front national pour l'Algérie française) oprettet i 1960. Begge grupper havde til formål at bevare Algeriet som en del af den franske republik. L'OAS var den mest ekstremistiske af de to og bliver i dag beskrevet som en terroristisk politisk gruppe. Disse to grupper og et hav af andre bestod af mange af FN's fremtidige medlemmer. Grupperne var ofte ¹på kant med loven som l'OAS eller blot yderst radikale i deres holdninger, heri-blandt Ordre Nouveau – et neo-fascistisk parti. (Ibid.: 41). Men med tiden blev medlemmer og derfor også gruppernes ideer mere modne og var klar til at blive forenet i en samlet front. Det blev som sagt gjort i oktober 1972 med tre præsidenter ved roret; JMLP, François Brigneau og Guy Ribeaud. Men allerede ved præsidentvalget i 1974 viser Le Pen klart sin position, da det er ham, som stiller op som præsidentkandidat for partiet (opnår kun 0,7 % af stemmerne) (Ibid.: 90).

Der skulle gå noget tid før Front national opnåede egentlig succes som politisk parti; 80'erne blev starten. Overordnet set er 80'erne et godt årti for partiet, der formår at gå fra decimaler til tocifret resultater i valg i Frankrig, herunder Europaparlamentsvalget i 1984, hvor FN får 11,1 % af stemmerne og dermed også fik sine første europarlamentarikere. Derudover i 1988, hvor JMLP får hele 14,4 % af stemmerne i første runde af præsidentvalget (Birenbaum 1992: 10).

¹: 5. Oktober 1972, tilstede er blandt andet Alain Robert aktivist fra Ordre nouveau og tidligere Waffen-SS Pierre Bousquet. Billedet taget fra Le Monde: http://abonnes.lemonde.fr/politique/portfolio/2012/10/05/en-images-quarante-ans-de-front-national_1771083_823448.html.

Partiet bliver i samme ombæring mere synlige i medierne, bl.a. er Le Pen i 1984 med i sin første tv-udsendelse (B&L 2012: 123). Den store mediebevågenhed fremhæver dog samtidig de store forskelle, der findes internt i FN. Opdelingen ses mellem de 'gamle' og de 'moderne'. De gamle udgår fra en fortid i højreekstremistiske partier og forbliver radikale både i tankegang og udtalelser. De moderne derimod kommer ind som et frisk pust i partiet, uden nogen plettet fortid, kan udtrykke sig langt mere neutralt og ønsker at åbne op mod den mere klassiske højrefløj og kappe forbindelsen til fortiden (Birenbaum 1992: 97). Skellet i partiet ses også da JMLP i slut firserne sammenligner en ministers navn med krematorier fra 2. Verdenskrig, et tema der i hans udtalelser gentager sig henover de næste mange år. Udtalelsen forårer og deler partiet og skuffer medlemmer (Ibid.: 142).

Til trods for interne skel formår Le Pen at føre partiet videre. Dette skyldes også til dels, at han får lov til at omrokere i partiet til sin egen fordel efter, at Jean-Pierre Stirbois en af hovedpersonerne i partiet dør i 1988 (Ibid.: 153). I 90'erne ændrer partiet kurs og formår herved at tiltrække mange stemmer fra venstrefløj. Partiet gør dette med en mediedrevne 'populistisk' strategi med fokus på immigration i Frankrig. I 1995 er Front national Frankrigs største arbejderparti (Lecoeur 2002: 82). Slut 90'erne bliver dog en svær tid for partiet; interne stridigheder genopstår, og de to kamphanner er nu Bruno Mégret og JMLP. Kampen medfører, at partiet splittes i to i 1999. Splittelsen bliver senere beskrevet af Marine Le Pen som en krisetid og et stort tab både internt og politisk: "*La scission a été un psychodrame familial [...] Il y a des familles qui se sont divisées. [...] Ça été terrible sur le plan du cœur, plus encore que sur le plan politique*" (B&L 2012: 229).

Mellem 1999 og 2002 eksisterer Mégrets nydannede parti Mouvement républicain national (MNR) og FN side om side. Delingen af partiet får også resten af det politiske Frankrig til at glemme FN for en stund. Det havde ikke længere et stærkt politisk ståsted – eller det troede man i hvert fald. I 2002 til præsidentvalget overrasker Le Pen alle ved at få 16,82 % af stemmerne i første runde, hvilket var decimalpoint foran den socialistiske kandidat (16,12 %) og Chirac opnår 19,71 %. For første gang i fransk historie går en kandidat fra l'extrême droite videre til 2. runde i et præsidentvalg. Resten af det politiske Frankrig er i chok, partiet man havde glemt gør sin entré på ny. Som bekendt vinder FN's formand ikke valget mod Chirac, men valget er stadig en succes rent politisk for partiet. Partiet kommer ind i en tid efter 9/11, hvor frygten for alt udenfor Frankrigs

grænser er stor. Valget medfører også, efter et valgresultat for Méret på 2,34 %, at MNR nedlægges som parti, og mange partimedlemmer vender tilbage til FN (Lecoeur 2002: 139-142).

00'erne gemmer stadig på en uofficiel deling i Partiet, mellem de mere moderate nytænkende og de ældre mere radikale medlemmer. JMLP's egen datter Marine bliver hurtigt hovedpersonen i den moderate del af partiet med hendes ønske om at *dédiaboliser* partiet. JMLP er selv med til at promovere sin datter internt i partiet og giver hende større opgaver og ser hendes potentiale, særligt hendes medietække. Marine forholder sig dog, for en tid endnu i skyggen af faderen, der melder ud, at han genopstiller til det kommende præsidentvalg i 2007. Ved valget opnår han kun 10,4 % af stemmerne, langt fra successen i 2002. Mange mener, at JMLP er blevet for gammel, selv vil han gerne blive på pladsen som formand indtil hans 95 års fødselsdag. Men som manden selv virker hans politik også gammeldags og ekstrem. Hans evindelige kommentar om gaskamrene som en detalje under 2. Verdenskrig vender tilbage og forarger både uden og indenfor partiet.

Den 81-årige formand giver endelig roret videre til sin datter den 16. Januar 2011 kort tid før det næste præsidentvalg. At MLP overtog pladsen og dermed blev kandidat til præsidentvalget i 2012 var det rigtige valg for partiets fremtid. Marine overgår sin far og får hele 17,9 % af stemmerne ved valget, hvilket dog ikke er nok til at gå videre til 2. runde (B&L 2012: 307-363). Marines forsøg på at gøre partiet mere strømlinet involverer også at glemme partiets lidt mørkere fortid, herunder at være fortaler for kolonisering, antisemitiske udtalelser og det noget katolske tilhørsforhold partiet har haft. Hun vil fokusere på aktuelle problemstillinger i samfundet i stedet og derved få stemmer fra venstrefløj, der førhen ikke ville forlige sig med partiets holdninger. De partimedlemmer, der har været med fra start heriblandt Roger Heleindre forstår ikke behovet, han mener, at Marine glemmer den franske historie og kultur. Derudover forstår han ikke hendes accept af homoseksuelle i partiet (Ibid.: 369). Men den nyslæde formand går partiet en ny vej. Hun genfinder glæden for den franske nationalsang Marseillaisen og de republikanske værdier. Her fremhæver hun særligt *la laïcité*, verdsligheden, der udfordres af islam. Partiet har udviklet sig i takt med samfundet og har forstået folks frygt og behov, hvilket har fået Marines FN til at stige til nye højder (Ibid.: 374-376).

Men den tidligere formand, udnævnt ærespræsident i 2011, stopper dog ikke sine udtalelser i medierne vedrørende 2. Verdenskrig, som Marine gerne vil lade blive i fortiden. FN er et andet parti og trods en forståelse for at faren er fra en anden generation, kan hun ikke lade ham skade partiets

popularitet. Den 20. august 2015 har MLP og resten af partiet fået nok, JMLP bliver smidt ud af partiet, efter han i april samme år kaldte gaskamrene en 'parentes' under krigen. Både regionalvalg og præsidentvalg nærmede sig, og et klart signal skulle sendes til folket, om at grundlæggeren af partiet var gået for vidt: *"Sur la route de l'élection présidentielle de 2017, seul un FN dédiabolisé et débarrassé de ses scories peut, selon eux, se frayer un chemin jusqu'au second tour. Exclure Jean-Marie Le Pen serait le moyen d'acter ce changement"* (Faye 2016).

Marine har siden da haft den fulde magt over partiet med sin mand Louis Aliot som vicepræsident, og de har sammen sat nye rekorder for partiet. Ved regionalvalget i november 2015 slår partiet sin egen rekord og får 6,8 millioner stemmer, 400.000 stemmer mere end Marine fik ved præsidentvalget i 2012. De høje antal stemmer er dog ikke nok i 2. Runde, hvor valgdeltagelsen stiger, fra 49 % i første runde til 58,5 % i næste runde (en af de højeste valgdeltagelser ved et regionalvalg i Frankrig) (Le Monde 2015: *le FN bat son record de voix*). Valget bliver for mange franskmænd et protestvalg mod FN, end det at stemme for et andet parti.

Historien om Front national viser et parti, der har udviklet sig i takt med samfundet og samtidig formået at blive større end nogensinde. Front national er også en historie om et familieforetagende med intriger og kampe internt i partiet, der har skulle kæmpe for at overleve, men samtidig har overlevet grundet to stærke formænd. Det er et parti, der begyndte som outsideren, med de 'forkerte' holdninger i 70'erne til et, takket være MLP, mere accepteret og strømlinet parti, der har stor opbakning blandt det franske folk og ikke har haft reel tilbagegang siden hendes tiltræden på tronen.

Kapitel 2

Fransk identitet

For at kunne forstå og analysere Front nationals politik er det nødvendigt at vide mere om den franske identitet. Som nævnt i kapitel 1 betegner Taguieff FN som et nationalpopulistisk parti. Et parti, der modsat de traditionelle partier i Frankrig, har taget den nationalistiske dimension til sig i deres politik (Taguieff 2015: 73). Forstået på den måde at partiet vil beskytte den nationale identitet, som de ser som truet flere steder fra. Men hvad er det så egentlig, FN forsøger at værne om? Her skal man se tilbage i Frankrigs historie for at forstå, hvilke værdier landet i dag bygger på.

2.1 Den katolske kirke

Den katolske kirkes historie i Frankrig strækker sig over lang tid og har haft stor betydning for den franske kultur, som den er i dag. Vi skal helt tilbage til år 496 i landet, hvor Clovis, konge af Frankerne, konverterede til kristendommen ved at lade sig døbe i Reims. Landet var dermed katolsk og forblev sådan frem til Den Franske Revolution i 1789 (Judge 200: 69-71). Ved at kongerne i Frankrig så sig som katolikker og som tilhørende den katolske kirke, blev religionen også det franske folks religion.

Kirken får også stadfæstet sin magt 1000 år senere i sin kamp mod de franske huguenotter, som var reformerte og dermed protestanter. De havde ifølge den katolske kirke fået for meget magt op igennem 1500-tallet og var derfor en trussel mod katolicismen og kirkens magt. Kongen (Frans den II) var ikke upartisk i situationen, idet mange huguenotter blev tortureret i starten af århundredet på hans befaling. Dette skete til trods for, at tolerancen, officielt set, overfor andre religioner end katolicisme var øget. Det hindrede dog ikke katolikker i at dræbe flere tusinde huguenotter i efteråret 1572 (Baudet 2012: 21). Som konsekvens flygtede de fleste protestanter til andre lande heriblandt Tyskland og Danmark. Landet var på grænsen til borgerkrig, det blev dog stoppet af Henrik den IV med Nantesediktet i 1598, der gav protestanter tilladelse til at udøve deres religion (Ibid.: 28). Behandlingen af protestanterne i 1500-tallet viser, hvor stor magt den katolske kirke besad efter mange år som regerende religion i landet. Nantesediktet var heller ikke med til at gøre endeligt op med forfølgelsen af protestanter. Det var først mod slutningen af 1700-tallet, at forfølgelserne hørte op. Dette faldt sammen med Revolutionen, der lige så meget som det var et oprør mod den enevældige konge også var et opgør med den katolske kirke.

2.2 Den Franske Revolution

Revolutionen, der fik sin start i 1789, har været altafgørende for det Frankrig, vi ser i dag. Det franske folk havde fået nok af kongen og med ham den katolske kirke. Ludvig den 14., kaldet Solkongen, er om muligt det bedste eksempel på, hvad de franske borgere ville gøre op med. Han byggede Versailles-slottet udenfor Paris, og var kendt for at sige; "*l'Etat c'est moi*," – staten det er mig. Ludvig den 14. blev betragtet som guddommelig og i direkte kontakt med Gud. Utilfredsheden over det enevældige styre i Frankrig, kom dog først til udtryk to generationer senere med Ludvig den 16. Det var ham som sammen med sin kone Marie Antoinette måtte lade livet i guillotinen begge i år 1793. I front for Revolutionen var jakobinerne, der ønskede et land, hvor de franske borgere, og ikke adelen samt kongen havde magten (Thomsen 1999: 2). Årene efter 1789 udvikledes grundprincipperne for et fremtidig Frankrig, dette var frem for alt: "*Un corps d'associés*

vivant sous une loi commune et représentés par la même législature" (Østerud 1999: 145). Det nye Frankrig skulle være et rettighedsfællesskab, hvor borgerne var politisk myndige. Den Franske Republik skulle styres af et suverænt folk. Folket skulle være oplyst og kende deres rettigheder i den ny Republik (ordet kommer fra *res publica* og betyder *i det offentlige liv*).

En del af jakobinernes mål var også at gøre en ende på den katolske kirkes magt. Man havde allerede i 1790 stadfæstet med præsteskabets borgelige forfatning, at kirken i Frankrig var uden for pavens indflydelse, og samtidig at kirken ikke længere var lige for loven og lå under et verdsligt styre. Det blev nu kirkens egen tur til ikke at føle sig velkommen i eget land i 1790'erne, med nedbrænding af katolske kirker. Jakobinerne ønskede at nedkæmpe katolicismen, den religion som havde undertrykt dem i mange hundrede år. Revolutionen blev franskmændenes første opgør mod den katolske kirke. Men kampen for et sekulært samfund blev imidlertid afbrudt af Napoleon, der efter sit statskup i 1799 allerede i 1801 igen anerkender katolicismen som landets religion (Thomsen 1999: 3-4). Dog skal Napoleons yderligere betydning for det moderne franske samfund ikke underkendes. Hans *Code Civil* samlede de franske lov, som kom til at gælde for hele Frankrig. Dette markerede starten for Frankrig som en moderne retsstat. Et af grundprincipperne for det franske samfund i dag, som Front national også understreger i deres kamp mod EU-rettens forrang for fransk lov (Baudet 2012: 33-34).²

2.3 Den 3. Republik: Verdsrighedens indtog

Med starten på den 3. Republik i 1870 konstitueres et moderne demokrati i Frankrig. Samtidig med ses nye verdslige og antiklerikale tendenser i samfundet. Det første skridt mod et mere sekulariseret Frankrig sker med Jules Ferry lovene, der bliver vedtaget i årene 1881-82. Lovene er opkaldt efter landets daværende undervisningsminister. Lovene havde til formål at verdsriggøre og demokratisere undervisningen i Frankrig. Lovene gælder stadig den dag i dag i og har været skelsættende på flere

² Billede udstillet på Louvre: *Eugène Delacroix – La liberté guidant le peuple*. Ikonisk billede og symbol for Den Franske Revolution. Fra: <http://www.louvre.fr/oeuvre-notices/le-28-juillet-la-liberte-guidant-le-peuple>

måder. For det første blev al undervisning gratis og obligatorisk. For det andet forsvandt al religiøs undervisning fra folkeskolen. Det er særligt med sidstnævnte lov, at verdsliggørelsen bliver tydelig; religion måtte ikke længere have indflydelse på unge franskmænd i det offentlige skolesystem. I stedet kunne religiøs undervisning foregå én gang om ugen uden for skolens område: "*Les écoles primaires publiques vaqueront un jour par semaine, en outre du dimanche, afin de permettre aux parents de faire donner, s'ils le désirent, à leurs enfants, l'instruction religieuse, en dehors des édifices scolaires*" (Les Lois Ferry 1882: Article 2).

Fokus i skolen blev i stedet på republikanske værdier; de franske elever skulle nu lære om menneskerettigheder, lighed, frihed og borgerdyder. Den franske forfatning fra 1791 stod og står stadig på skoleskemaet sammen med den franske nationalsang. En af disse værdier er også verdsigheden. Skolen er et religiøst neutralt rum. De unge franskmænd skal i stedet elske ogære den franske historie, underforstået Revolutionen og de ideologier, den bragte med sig (Thomsen 1999: 6).

Den nye bølge af republikansk sekularisme tog stærkt afstand til religion og alt det den katolske kirke repræsenterede. Religion var forbundet med overtro, uvidenhed og fanatisme. For republikanerne var kirken og katolicismen lig undertrykkelse. Man kan argumentere for, at udviklingen var demokratiserende og skabte fundamentet for et mere retfærdigt og lige samfund i Frankrig. Her var den katolske kirke, og dermed religion, en del af hindringen for udviklingen. Men processen var også præget af antireligiøse ideologier. For man anfægtede ikke kun kirkens magt, men også de religiøse værdier den repræsenterede. Katolicismen blev smidt ud og i stedet erstattet af en ny overbevisning: republikanismen (Ibid.: 9-10). Den 3. republik blev begyndelsen på et sekulariseret Frankrig og enden på den katolske kirkes magtstatus.

2.4 Adskillelse af kirke og stat

Ikke lang tid efter skolelovene, mere præcist år 1905, fulgte loven om adskillelse af kirke og stat. I Revolutionens ånd sikrede den nye lov religionsfrihed og udøvelse af egen religion dog uden at forstyrre den offentlige orden. Det var ikke længere op til staten, hvilken religion den enkelte borger troede eller ikke troede på. Dette betød til gengæld også, at kirken ikke længere havde en officiel status i samfundet og dermed heller ikke modtog nogen økonomisk støtte. "*La République ne reconnaît, ne salarie ni ne subventionne aucun culte*" (Loi du 9 décembre 1905: Article 2). Staten ville ikke længere støtte økonomisk ej heller anerkende nogen form for religion. Det medførte, at kirkerne landet over fik kultstatus. Her ses en tæt forbindelse mellem denne lov og Ferry-lovene,

der på samme vis ikke tillader religions tilstedeværelse i det offentlige rum. Religion blev herfra og fremefter et privat anliggende, som man holdte væk fra offentligheden. Den totale adskillelse gør, at man i Frankrig i dag, ulig England og Danmark, ikke har en nogen statsreligion eller særlig tilknytning til én bestemt religion. Ingen anden overbevisning bør stå højere hos de franske borgere end Republikken og dens værdier (Thomsen 1999: 13-15).

Kapitel 3

Analyse

Dette afsnit kommer til at fokusere på Front national på skrift og i tale. Der er skrevet mange bøger om partiet og dets holdninger, men disse har alle dannet sig en mening om partiet politisk set enten positivt eller negativt. Ved at anvende Marine Le Pens taler og FN's partiprogram, går man direkte til kilden. Materialet er ikke upartisk, idet det viser FN's politiske holdning, men det er netop pointen, da dette kan være med til at forklare, hvad der er tiltrækkende ved deres politik for de franske vælgere. Afsnittet er delt op i tre underafsnit, hvor det første omhandler EU og de næste immigration og islam.

3.1 Fronts nationals syn på EU

3.1.1 Suverænitet

Det er ingen hemmelighed, at Front national er imod EU som politisk projekt. 'EU er ikke godt for det franske samfund'. Det må ses som grundpræmissen for FN's politik vedr. europæisk samarbejde, og det er med dette som udgangspunkt, at de prøver at forklare, hvordan Unionen fejler, og hvilke konsekvenser det har. Årsagerne, som vi vil se i dette afsnit, er mange. De listes op side om side i partiprogrammet under *Politique étrangère – Europe*. Læser man det igennem, bliver det dog tydeligt, at 'problemerne' med EU alle fører tilbage til et legitimitetsspørgsmål og Frankrigs manglende indflydelse, der hænger sammen med EU's tildelte magt.

"La construction européenne a souffert dès sa naissance d'un déficit démocratique," (Bilag 1: 1) således starter afsnittet vedrørende Europa, hvormed FN som så mange andre euroskeptikere betvivler unionens legitimitet. Her adresserer partiet, hvad Baudet også understreger som en faktor, der gør samarbejdet indenfor EU for uholdbart; legitimitetsspørgsmålet. I sin beskrivelse af

problematikken, beskriver han problemet med den normale forståelse af ordet *repræsentation*. EU er repræsentativt for de enkelte medlemslande, og processen i sig selv er funderet på demokratiske principper men: "*What is therefore not included in this understanding of 'representation' is the internal 'representativeness': the extent to which the conduct of the dictator may be viewed as representative of the desires or opinions of his people* (Baudet 2012: 178).

Det demokratiske underskud og spørgsmålet om legitimitet hænger sammen med et lands suverænitet og muligheden for at bevare den, mere præcist sagt; i hvor stor grad et land føler, at det stadig har sin suverænitet og kan handle selvstændigt. Her kan adskilles mellem to former for suverænitet; den *formelle* og den *materielle*. Den materielle suverænitet, der indikerer hvor magten egentlig ligger, befinner sig på afgørende områder hos EU's institutioner. Det er denne materielle suverænitet, som FN ikke vil have liggende under Unionens regi, men derimod 'hjemme' i Assembléen og Senatet. For den formelle suverænitet har ingen stor betydning, udover at den stadig giver et medlemsland tilladelse til at trække sig ud af Unionen. Dette er ultimativt, hvad MLP og partiet ønsker, idet det ifølge dem er den eneste måde at genoprette et nyt fællesskab i Europa og forlade Unionen, der er en total fiasko og har fejlet som projekt: "*Dans le cadre de l'article 50 du Traité de l'Union Européenne, il convient d'initier une renégociation des traités afin de rompre avec la construction européenne dogmatique en total échec. Il faut désormais jeter les bases d'une Europe respectueuse des souverainetés populaires, des identités nationales, des langues et des cultures, et qui soit réellement au service des peuples par des actions concrètes* (Bilag 1: 2).

Som det nu er sket med Storbritannien (Brexit d. 23. juni 2016), kan Frankrig også vælge at få en folkeafstemning angående landets medlemskab af EU, og hvorvidt franskmændene skal blive eller forlade Unionen. UKIP (United Kingdom Independence Party), et nationalpopulistisk parti meget lig FN, stod som sejrsherre efter folkeafstemningen i slut juni. MLP var om muligt lige så henrykt som UKIP's daværende formand Nigel Farage og skyndte sig ud og forlangte samme procedure i Frankrig: "*Folkeafstemningen om Frankrigs medlemskab af EU er en demokratisk nødvendighed. Franskmændene burde også kunne vælge den vej til frihed, som vil give Frankrig sin fulde suverænitet tilbage*" (Danmarks Radio 2016: *Deadline 25. juni*). Et potentiel Frexit er øverst på FN's ønskeliste, herved kan Frankrig netop få sin fulde suverænitet tilbage – både formel og materiel. Dette kan kun ske ved anvendelse af Artikel 50 i Lissabontraktaten, der igangsætter et medlemslands udmeldelse. Brexit er uden tvivl med til at få sat EU-problematikken øverst på agendaen og er en klar fordel for FN's valgkampagne og politiske planer. Den nye udvikling, eller

nærmere afvikling, i Unionen har også været med til at fremhæve spørgsmålet om nationalstatens suverænitet og nødvendigheden af denne. Uffe Østergaard, professor emeritus fra CBS, kalder udviklingen i EU et udtryk for demokrati, idet det er folkets utryghed overfor konsekvenserne ved EU-samarbejdet, der kommer op til overfladen i folkeafstemninger: *"det er vel samtidig også demokrati, for folk reagerer på det de føler. EU bliver opfattet som et udtryk for globaliseringen. Men folket reagerer jo ikke på de store tendenser men derimod på det nære. Den utryghed de føler"* (Ibid.). For de franske borgere er deres nations suverænitet indirekte af betydning for dem, idet magten ikke materielt set er hos deres egen nation. Det giver befolkningen en følelse af at have mistet grebet om deres egen skæbne.

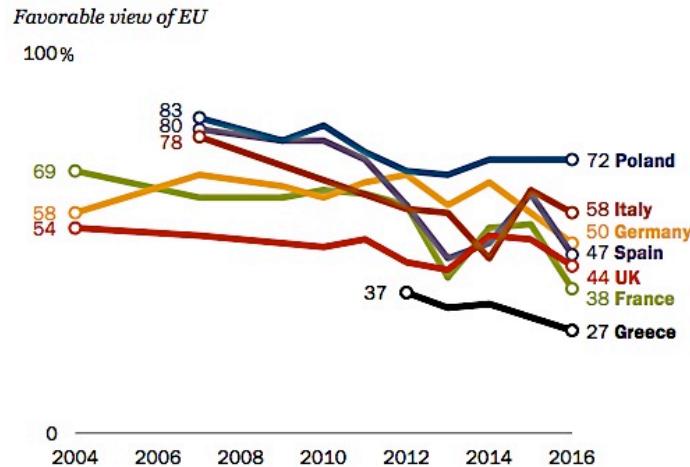
Det er dette Front national bruger som præmis for deres partiprogram og politik. Unionen er blevet til en super-stat, der i sin iver og magtrus tilraner sig flere kompetencer fra nationalstaterne (Bilag 1: 1). Samarbejdet er ikke længere i hænderne på de franske politikere, der ved bedst, når det kommer til deres egne borgere og er tættere på det franske samfund og den virkelighed franskmænd lever i. At Frankrig fortsat styres udefra på vigtige områder af 'dem i Bruxelles' skyldes, ifølge MLP, de andre politikere i landet: *"Mais leur plus grande responsabilité, leur plus grande faute, c'est précisément d'avoir abandonné l'essentiel de notre souveraineté pour la confier à des instances non élues qui ne travaillent pas pour l'intérêt des Français"* (Bilag 5: 4). Her slår MLP hovedet på sommet, ved at henvise til hvilken del af landets suverænitet EU har overtaget; den essentielle del. Den form for suverænitet kaldet den *materielle* suverænitet. Unionen bruger denne suverænitet, men ikke ifølge MLP i franskmændenes interesse. Hun understreger også, at det ikke er folkevalgte, der styrer den franske skæbne i Bruxelles. Følelsen af magteløshed overfor EU's magtposition er ikke kun en følelse, der tilhører FN og deres vælgere, men i en vis grad andre partier og deres vælgere. Denne defensive indstilling mod yderligere integration i Unionen og dermed også yderligere suverænitetsafgivelse til selvsamme kan ses som et produkt af Frankrigs egen statsopbygning, hvor der lig Danmark, er et stort overlap mellem stat og nation: *"... it has been argued that countries like Denmark and France are especially prone to political Euroscepticism; since there is a strong overlap between state and nation in these countries, any step towards political integration at EU level tends to be perceived as a challenge to both state and nation"* (Leconte 2010: 69). Franskmændene føler sig udfordret af EU, som grundet overlappet ikke kun udfordrer staten, men også nationen. For uden sin fulde suverænitet kan et land ikke beskytte sin nationale identitet med sit respektive sprog og kultur (Bilag 1: 2). Skepsismen overfor EU kan

også yderligere hænge sammen med den centraliserede form for styring, der takket være Napoleon findes i landet: "... it has been argued that countries with a strong tradition of centralization (like France and the UK) are less likely than federal, decentralized countries (like Germany) to adapt to a polycentric organization like the EU" (Ibid.: 79). Kort sagt, så foretrækker Frankrig langt hen ad vejen, at magten bliver i Paris og ikke var flyttet til Bruxelles. Det franske samfund og måden hvoropå det er opbygget, herunder overlap mellem nation og stat samt den centraliserede styring, gør landet til et sted, hvor euroskepsis har stor mulighed for at vokse. Det medfører også, at FN prædiker til koret, når det kommer til at overbevise den franske vælger om, hvorledes EU-samarbejdet truer den franske nation og hermed den franske identitet.

Skepsissen afspejles også i meningsmålinger³, herunder en ny undersøgelse foretaget af Pew Research Center (2016) (Se nedenstående graf). Her viser det sig, at det kun er 38 % af frankmændene, der har et positivt syn på EU. Dette skal ikke forstås som, at de resterende 61% af den franske befolkning nødvendigvis ønsker at forlade EU, blot at de har et mere negativt syn på unionen. Hvad der er mere slående er, at Frankrig ligger under Storbritannien med 6 procentpoint, særligt når man tænker på udfaldet af sidstnævntes folkeafstemning. Ser man på udviklingen for et positivt syn på EU i Frankrig, er det også slående med et fald på hele 31 procentpoint over de sidste 12 år. Dette er voldsomt fald og viser et Frankrig, der potentielt set kunne leve op til MLP's drømme om et 'Frexit'.

Men er der et sammenfald mellem de mange skeptikere i Frankrig og FN's støtter? Svaret er til dels ja, men der er stadig 30 % af partiets tilhængere, der støtter op om unionen. Til sammenligning er det 43 % af de republikanske tilhængere og 51 % af socialistpartiets tilhængere, som støtter op om projektet. Det er altså væsentlig færre af FN-vælgerne, der støtter op om institutionen, men samtidig er forskellen partierne imellem i Frankrig ikke så stor som eksempelvis

After short-lived rebound, views of the EU on the decline again in key European countries

³ Graf: Spring 2016 Global Attitudes Survey. Q10c. "Euroscepticism beyond Brexit". Pew Research Center.

i Storbritannien, hvor kun 13 % af UKIP støtter institutionen sammenlignet med hele 60 % af Labour-vælgerne (Stokes 2016: 5). Det tyder altså på, at FN ikke alene har eneret på at tiltrække euroskeptiske vælgere. Men dette kan netop hænge sammen med tidligere beskrevet forudsætninger i Frankrig, hvor sammenhæng mellem nation og stat samt centralstyring, gør de fleste franskmænd en smule skeptiske overfor udefra-styring. Om ikke andet, er FN stadig det franske parti, der lægger mest afstand til institutionen, og som kræver folkeafstemning i Frankrig, som UKIP gjorde i Storbritannien. Men hvad er det, når man kigger nærmere, som FN ikke ønsker, at EU kan?

3.1.2 Kommissionen

FN mener, at EU som organ ikke tager udgangspunkt i, hvad der er bedst for den enkelte borgers. Men hvad er beviserne herfor? FN fremhæver først og fremmest Kommissionens omfattende magt: "... la Commission organe non élu, procure aux technocrates considérables ainsi

*que le monopole de l'initiative législative (Bilag 1: 1).*⁴ Her går partiet ind og anvender det mest anvendte eksempel som bevis på EU's demokratiske underskud. Problemet med Kommissionen er, at den ikke er direkte valgt af det europæiske folk, og deres betragtelige magt indbefatter lovgivningsinitiativretten. Østerud beskriver dette som et system, hvor mange bindende beslutninger bliver foretaget i fællesorganer, bl.a. Kommissionen. Den kontrolleres ikke af de enkelte medlemslandes folkevalgte organer, hvilket bliver yderligere uacceptabelt, når det folkevalgte element i EU, Europaparlamentet, ikke er andet end en rådgivende forsamling (Østerud 1999: 156). Østerud forslår selv tre løsninger hvoraf den sidste, at give Europaparlamentet mere beslutningsmyndighed, også er, hvad der flere år senere ender med at ske. Østerud og Baudet ser det demokratiske underskud og medlemslandenes manglende suverænitet, som de primære faktorer, for unionens potentielle endeligt. Det er præcis dette Front national afspejler i deres holdninger: de

⁴ Billede taget under Front nationals kampagne før Europaparlamentsvalget i 2014: *Nej til Bruxelles, ja til Frankrig.* (<http://tempsreel.nouvelobs.com/politique/20140505.AFP6388/europeennes-en-france-nouvelle-epreuve-pour-les-socialistes-le-fn-espere-damer-le-pion-a-l-ump.html>)

vil repræsentere det franske folk, der ikke kan identificere sig med EU, og som føler sig overset og styret af højere beslutningsmager udenfor deres eget land – i Bruxelles.

Den nylige magtforskydning til parlamentet har dog ikke forhindret et parti som FN i at tie, når det kommer til EU. For trods dette har Kommissionen stadig en betragtelig magt eller sagt mere præcist: "... *l'élection des députés européens au suffrage universel n'a que très faiblement pallié ce manque de démocratie. Ce parlement reste face à la Commission, doté de faibles pouvoirs. Le traité de Lisbonne a bien créé un droit de pétition à la condition de rassembler un million de signatures, mais la Commission dispose du droit discrétionnaire de prendre ou non en compte leur requête...*" (Bilag 1: 1). Parlamentet er stadig svagt stillet, da det stadig kun er Kommissionen, som har initiativretten. Dog har den enkelte EU-borger større indflydelse; med muligheden for at fremstille et problem eller lovforslag overfor EU-domstolen, hvis nok borgere underskriver. Der er blot ét problem; Kommissionen kan afslå forespørgslen⁵.

For FN er ændringerne foretaget med Lissabontraktaten ikke reelle ændringer og blot en form for røgslør lagt ud for at tilfredsstille euroskeptikere. De der i virkeligheden styrer EU, og dermed i stor grad de europæiske lande, tjener kun deres eget formål og visioner. Unionen medfører en føderalisme, som giver ikke-folkevalgte eksperter betydelig magt over det europæiske folk, og giver institutionerne nok midler til at foretage klientelisme (Ibid.). Front nationals aversion mod eliten kommer tydeligt til udtryk i partiprogrammet og i Marines tale med ord som *clientélisme, despotisme, élites, l'Union oligarchique européenne, forces réactionnaires* om dem i EU, der bestemmer. FN mener, at EU er ude af takt med, hvad folket ønsker, da eliten (politikerne) repræsenterer et andet politisk spektrum end resten af den europæiske befolkning (Bilag 5: 1). Baudet påpeger også, at ideen om et samlet Europa altid har været en elitær idé (Baudet 2012: 147). Den elitære tankegang har aldrig huet FN, ej heller i nationalpolitisk forstand. Denne indstilling er grundlaget for et national-populistisk parti. Et sådant parti afskyr og forkaster ideen om en ledende elite og 'holder med' folket. Det er derfor at Marine og partiet er: "... tout entier contre les élites illégitimes (« bureaucratie », « technocratie », « européistes », « mondialistes », etc. " (Taguieff 2015: 150).

⁵ Siden 2012 er borgerinitiativet forsøgt taget i brug 51 gange, hvor 3 er nået igennem nåleøjet. De tre som blev godkendt blev i sidste ende afvist af Kommissionen, den sidste den 3. juni 2016. Dvs. at alle borgerinitiativer stillet indtil nu ikke har nået sit mål (lovgivningsmæssige tiltag). Dette viser problemerne ved processen og Kommissionens magtposition i processen, en proces hvor den almene borgere sjældent har midler eller tid (tager ofte 3 år) til at gennemføre (Europaparlamentet 2015: Borgerinitiativ: "Hvert afvist initiativ skaber en million skeptikere").

Kommissionen er blevet et af de mange symboler på alt det, der er forkert med EU i Front nationals øjne. En institution der fortsat udvikler Unionen på basis af deres værdier og politiske syn uden nogen hensyntagen til medlemslandenes befolknings holdninger. Kommissionen er for partiet en elitær idé styret af eliten, der har glemt at forsøre nationalstaten i processen. Hvorfor det lige blev kommissionen, der er blevet et af de vigtigste symboler på alt forkert kan findes i deres initiativret, som giver dem magten til at sætte dagsordenen i Unionen. Men det er ikke blot Kommissionen, der er problematisk for FN, det er EU i sin helhed, støttet af de europæiske statsledere, der ønsker 'an ever closer union'. Dette har skabt problemer særligt i et land som Frankrig: "*EU legislation is seen as a direct challenge to long-predominant understandings of national identity. Such is the case for EU citizenship, which contributes to the detachment of citizenship from nationality. As we have seen, EU citizenship was much contested in some countries, notably in France where it challenged deeply ingrained 'Jacobin [and] centralized notions of state and citizenship'*" (Leconte 2010: 141). Som med kommissionen var ideen om en ny traktat med EU-borgerskab (der senere blev ændret til ikke at have samme status som de enkelte landes statsborgerskab) en trussel mod franskmaændenes opfattelse af nationalitet, da det at være borgere (*citoyen*) i Frankrig er et republikansk grundprincip, der har eksisteret siden Revolutionen. Både nye traktater og Kommissionens styring får FN til at rynke på næsen, men der er endnu en institution som volder problemer for dem; EU-domstolen.

3.1.3 EU-domstolen

Den illegitime magtelite findes ikke kun i Kommissionen ifølge FN. Den findes også hos EU-domstolen, der har forrang for fransk lov. Et faktum partiet ikke er tilfredse med, og som de mener skal ændres til det omvendte; at fransk lovgivning altid har forrang (Bilag 1: 3). Dette argument er ikke taget ud af den blå luft, da man i mange år blandt politiske og juridiske teoretikere har diskuteret EU-domstolens legitimitet og til tider aktivistiske tilgang til sit metier. Baudet henviser til Ernst Haas neofunktionalistiske teori, der siger, at der har været en eksponentiel vækst af EU's kompetenceområde de sidste årtier, da beskyttelse af fællesmarkedet har givet anledning til vidtgående regler og harmonisering på området (Baudet 2012: 153). Dette sker ikke kun gennem EU-politikere men også igennem EU-domstolen: "*But it is not only the EU politicians in Brussels that have expanded the power of the EU. As with the rise of state power in the Middle Ages (as discussed in chapter 1), it is to a large extent through law that the EU has tightened its grip on member states*" (Ibid.: 154).

Her er igen et organ, der ifølge FN ikke burde have så meget magt over de enkelte lande. Modstanden overfor EU-domstolen i Frankrig skal igen findes i den franske historie. For i lande der har forfatninger med stærk historisk legitimitet er en anden domstols forrang udfordrende (Leconte 2010: 155). Frankrig er et klassisk eksempel på dette og er også igennem Unionens tid, det land, der har udvist størst modstand mod domstolen: *"This is the case, for example, with the French highest administrative court, which resisted recognizing the primacy of EC law over national law until 1989 – a resistance which has been qualified as 'one of the longest standing cases of national judicial intransigence'"* (Ibid.: 158).

Skepsissen havde måske været mindre fra FN, hvis det ikke også var fordi, at domstolen samtidig spiller en stor politisk rolle med sin aktivistiske tilgang. Det er særligt i nyere tid, at domstolens domme har udvidet sig til ikke kun at vedrøre private virksomheders klager over nationale hindringer, men i større og større grad omhandler EU-borgernes rettigheder. Et godt eksempel er Metock-dommen fra 2008, der stadfæstede, at EU-borgere har ret til familiesammenføring i hele EU med deres ægtefæller fra 3. lande. Domstolen dømmer således på baggrund af EU's fire grundlæggende friheder (fri bevægelse af kapital, tjenesteydelser, varer og arbejdskraft) (Baron, Fich & Herslund 2011: 185). Den fri bevægelighed af arbejdskraft er lig med mennesker, og derfor skal deres rettigheder også overholdes. En ting man ikke havde forudset udvikle sig i sådan grad ifølge Østergaard: *"Arbejdskraft er ikke bare arbejdskraft, det er mennesker... Det er faktisk umuligt at trække en klar grænse mellem det frie arbejdsmarked og så en social union"* (Danmarks Radio 2016: Deadline 25. juni). Denne meget brede fortolkning af, hvilke former for sager EU-domstolen må dømme i, huer ikke nationalpopulistiske partier. EU-domstolen bliver beskrevet som aktivistisk, da deres metier ikke er kontrolleret af nogen andre end dommerne selv. Dommernes måde at dømme på igennem historien har gjort dem til en retsskabende instans.

Dette bliver igen et spørgsmål om EU's legitimitet, et aspekt som FN konstant betvivler,: *"Der ses generelt med skepsis på sådanne institutioner, og deres **legitimitet** betvivles især med henvisning til at de – i modsætning til Folketinget – ikke er folkevalgte. Derfor betragtes især EU-domstolen med mistro, og dens domme fører i flere tilfælde til sande haglvejr af beskyldninger om utilbørlig aktivisme og udemokratisk indblanding..."* (B, F&H 2011: 72). Endnu engang som med Kommissionen er det den manglende legitimitet og det demokratiske underskud som efterlader FN og andre euroskeptikere frustrerede. Men særlig problematisk i FN's optik er Domstolens brede tolkning af EU-borgernes rettigheder, herunder Metock-dommen (2008). Dette gør det nemlig,

kombineret med Schengen-samarbejdet, praktisk talt umuligt for Frankrig at bestemme og kontrollere, hvem der bevæger sig ind og ud af deres land. Det er en af grundene til, at særligt Schengen-samarbejdet ofte bliver udskældt af MLP og hendes parti.

3.1.4 Schengen

Ifølge FN er Flygtningekrisen et større problem end som så⁶ grundet EU-lovgivning, herunder Schengentraktaten fra 1990. Det nuværende Schengen-samarbejde bygger på fornævnte traktat og er indgået mellem EU-lande (ekskl. Storbritannien) og EØS-landene (Norge, Schweiz og Liechtenstein). Traktaten og det efterfølgende samarbejde havde til formål at fjerne alle grænseposter mellem de europæiske lande. Desuden havde og har den til formål at gøre Europa mere åbent internt, så bevægelse mellem landene er nemmere både i import og – eksportøjemed, men også i forhold til EU-borgerens frie bevægelighed. Denne aftaler huer ikke FN: *"La France est pénalisée par l'ouverture totale des frontières, instaurée par les accords de Schengen, compte tenu de sa démographie (qui ne justifie pas une immigration massive) et de son système de protection sociale (qui joue le rôle de pompe aspirante)."* (Bilag 1: 2). Schengen tillader massiv indvandring i landet ifølge partiet, og Frankrig har mistet kontrollen over sine egne grænser: *"...avec ce traité scélérat, nous avons perdu la maîtrise de nos frontières"* (Bilag 5: 1). Med den seneste stigning i antallet af flygtninge og immigranter, der kommer til Europa, er særligt Schengen blevet fremhævet af MLP og FN som et af de største problemer ved det europæiske samarbejde. Dette ses også i en nylig udsendt plakat fra juni (se øverst i afsnittet); sammenhængen mellem Schengen og 'immigration massive' er ikke til at tage fejl af på plakaten.

Holdningen til den manglende grænsekontrol blev også taget op af Marine Le Pen d. 16 juli, i en deklaration efter attentatet i Nice. Her fik hun sagt, at hun ikke ønsker at lukke grænsen, men blot at der findes en grænse i det hele taget (Marine Le Pen 2016: *16. juli attentat de Nice*). Vigtigheden af grænser har tydeligvis en betydning i henhold til FN's holdning til indvandring. Ser man bag dette, kan man også trække på Baudets (2012) henvisning til, hvor vigtigt et afgrænset territorium samt

⁶ Plakat af Front national: 2016

grænser er for en nations overlevelse. Grænsen har altså både en fysisk og metaforisk betydning. Schengen har, ifølge FN, været med til at fjerne grænserne mellem europæiske lande, og samtidig har beslutningen på EU-niveau (dengang EF) været med til at bryde grænserne ned og dermed true fransk identitet. 'Masseindvandringen' skaber et multikulturelt samfund på baggrund af en supranationalistisk beslutning, sagt mere præcist af Baudet selv: "*Supranationalism dilutes sovereignty, and so brings about the gradual dismantling of borders from the outside; multiculturalism weakens nationality, thus delegitimizing their existence altogether from the inside*" (Baudet 2012: 3). Leconte (2010) ser også en klar sammenhæng mellem et euroskeptisk parti, som FN, og en negativ indstilling overfor immigration. At sammenhængen særligt er at finde, når det kommer til Schengen-samarbejdet ses i en undersøgelse der viser, at: "...67 per cent of voters who thought that 'there are too many foreigners in France' rejected the EU Constitutional Treaty, compared with 54 per cent for the electorate as a whole" (Leconte 2010: 183). Om disse vælgere overvejende er tilhængere af Front national er ikke til at sige. Det er dog ingen hemmelighed, at FN er det parti i Frankrig med størst fokus på en stigende indvandring til landet, og hvilke problemer, det ifølge dem, medfører. Dog har Republikanerne (tidligere UMP) med Sarkozy i spidsen udvist en mere om ikke EU-skeptisk så en strammere immigrationspolitisk linje.

Men det er stadig FN med Marine i spidsen, der udtales sig klarest og hårdest, når det kommer til emner som Schengen-samarbejdet. For partiet havde de åbne grænser i større grad været til at acceptere, hvis de ydre grænser rundt om EU var beskyttet bedre: "*Ce n'est pas Frontex, cette agence européenne sans moyens et sans directives politiques claires, qui va protéger les frontières de l'Europe ! Et ce n'est pas sans frontières nationales qu'on parviendra à nous protéger du laxisme de l'Union européenne et des autres pays*" (Bilag 5: 1). Marine kritiserer EU's grænsepatrulje Frontex, der ikke har beskyttet EU's ydre grænser godt nok grundet uklare politiske direktiver og utilstrækkelige midler til foretagendet. Én ting er intern bevægelse mellem EU-lande såsom polakker, der tager til Frankrig for at arbejde en anden ting er ydre immigration, og EU gør ikke sit for at stoppe strømmen.

Østergaard uddyber Marines betragtning: "*Skal man optræde som en stat, så skal man også være det. Men her er vi landet på en mellemdistance, hvor man har sagt, at man var en stat og lidt bildt hinanden ind, at vi gør noget i fællesskab. Og så tager man hjem og gør ingenting og leverer ikke nogle penge og patruljerer ikke. Hvis vi vil være en enhed så hører der til logisk, at man kan beskytte sine grænser*" (Danmarks Radio 2016: *Deadline 25. juni*). Forskellen på de to er Uffe

Østergaards ønske om, at Schengen kan fortsætte og forbedre sig, hvor FN har modsat sig projektet fra start og ser nu den sidste udvikling med flygtningestrømmen som beviset på, hvordan EU som helhed har fejlet. Schengen-samarbejdet er den del af EU, som tydeligt viser partiets stærke holdninger til immigration-problematikken. I afsnittet vedrørende immigration, som kigger nærmere på denne del af FN's politiske program, vil det videre blive belyst, hvilken rolle de ubeskyttede, eller manglende, grænser har betydet for Frankrig i FN's optik.

3.1.5 Globalisering

Ifølge FN medfører EU-samarbejdet, med sin moderate liberale føderalisme, en oplosning af de europæiske nationer – '*la dissolution des nations*' (Bilag 1: 1). Her findes en af kerneårsagerne til, at Front national ikke ønsker et EU i sin nuværende form. Partiets reaktion og holdning til unionen er logisk ifølge Østerud. EU er et klassisk eksempel på et supranationalt samarbejde, hvor det kulturelle og politiske fællesskab ikke er fulgt med i takt med samarbejdes udvikling. Mod al forventning har øget samarbejde herunder åbning af grænser og flere supranationale beslutninger medført større skepsis hos befolkningen. Dette medfører, for mange borgere, større identificering med ens eget land og etnicitet, idet det overnationale system udfordrer dennes eksistens. Det er også derfor, at samarbejdet i EU, med afgivelse af suverænitet til ikke-statslige organer, medfører reaktioner, som den man ser fra Front national, idet partiet føler, at det franske folk er overset, og at deres interesser ikke bliver varetaget på ret vis (Østerud 1999: 156-162).

Både Østerud og Baudet, men særligt sidstnævnte, ser en reaktion og synspunkter lig FN's som uundgæelige. Det er mest af alt EU's egen skyld, at unionen har haft denne effekt på den europæiske befolkning, da man ikke har taget hensyn til eller overvejet, hvilket tilhørsforhold den enkelte borgere havde og har til EU i dag. Østerud virker langt mere optimistisk, når det kommer til at genoprette et samarbejde, og få opbakning hos befolkningen, hvor Baudet holdningsmæssigt har et noget pessimistisk syn på unionen, og nærmer sig næsten FN selv; netop ønsket om at opøre Unionen, så man kan 'starte forfra'. Man har nok også grund til at forholde sig pessimistisk til EU's fremtid grundet den seneste udvikling.

Som nævnt tidligere ser Østerud ikke så drastisk en løsning som det rigtige svar på den nuværende situation i EU. Begge teoretikere ser FN's holdning til EU, og den opbakning de får fra folket på baggrund af dette som en naturlig udvikling på baggrund af, hvorledes unionen har udviklet sig. Taguieff (2015) går et skridt videre og nævner, at fremgangen for nationalpopulistiske partier,

såsom FN, kan ses som et symptom på en dyberliggende sygdom: ”*L’hypothèse de travail la plus féconde est de considérer les néopopulismes de droite européens comme un « symptôme » du malaise démocratique, une expression de la crise de confiance dans les démocraties pluralistes ou de la crise de la démocratie représentative, dans le double contexte d’une Europe elle-même saisie par une grave crise multidimensionnelle et d’une globalisation incontrôlée dévoilant ses effets négatifs*” (Taguieff 2015: 98). ’En ukontrollerbar globalisering med negativ indvirkning’ er netop hvad FN frygter, eller som de selv kalder det ’mondialisation’. En del af denne flerdimensionale krise som Europa står overfor er blandt andet flygtningekrisen, der for FN er en af de største trusler mod Frankrig.

3.2 *Front national og immigration*

3.2.1 *Masseindvandring*

Mængden af immigranter i Frankrig er for stor til at assimilation kan ske hurtigt nok ifølge FN: ”*L’assimilation n’est plus possible dans un tel contexte d’immigration de masse*” (Bilag 2: 1). Immigration foregår på bekostning af den enkelte franskmands ve og vel og destabiliserer det franske samfund. Dette argument kan understøttes af Østeruds (1999) betragtninger, der mener, at assimilation og udvikling af fælles national følelse er betingelserne for et fælles stabilt demokrati (Østerud 1999: 153). At assimilation ikke i alle tilfælde er lykkedes de senere år behøver dog ikke nødvendigvis at hænge sammen med det store antal af immigranter, som FN påstår. Der skal selvfølgelig være velvilje fra immigranter til at acceptere et lands normer og kultur, men samtidig skal samfundet være klar på at hjælpe disse mennesker og ikke mindst *ville* hjælpe dem. Her kan man selvfølgelig komme ind på ressourcemangel i kraft af det stigende antal af flygtninge, men det kan også skyldes en ændret indstilling til assimilation overfor integration, særligt nævnt af Baudet (2012), hvilket jeg vil vende tilbage til i afsnittet vedrørende multikulturalisme.

Toje (2014) tager også stilling til, problemet med manglende tiltag for at assimilere eller integrere indvandrere. Dette gør han med et skrækeksempel fra 40’erne i Galicien (Centraleuropa): ”*Ta et landområde, fyll det med innvandrere, innfør kun de mildeste av integrasjonstiltak og slukk lyset. Da lyset kom på i 1945, hang likstanken over landet. Historikeren Norman Davies skriver i boka Vanished Kingdoms at ”ingen region i Europa mistet en større del av sin befolkning enn Galizia”*” (Toje 2014: 41). Tojes eksempel omhandler Galicien, et område nu delt mellem Polen og Ungarn.

Eksemplet er et ekstremt af slagsen, da det foregår under 2. Verdenskrig; men samtidig viser det også, hvad manglende tiltag i integration og fælles national identitetsfølelse kan medføre i yderste potens.

En pointe som FN også tager op er, hvordan manglende assimilation fører til minoritetssamfund, hvor indvandrere lever i en parallelverden, der har andre værdier, end landet de befinder sig i. Dette har blandt andet ført til islamisering af mange unge franskmænd, der i de værste tilfælde rejser til Syrien og kæmper for Islamisk stat eller begår terror i Frankrig. Landet bliver nødt til at stå stærkt og re-nationalisere og gøre op med disse⁷ parallelssamfund. Her skyder MLP så alligevel skylden på samfundet nemlig regeringen både under ledelse af Sarkozy og Hollande, som ikke har taget hårde nok metoder i brug for at beskytte den franske borgers frihed overfor disse angreb. Staten skal håndhæve sin autoritet og slå hårdere ned på indvandring blandt andet (Marine Le Pen 2016: *16. juli attentat de Nice*). Ifølge FN er masseindvandring ikke kun problematisk for nationalfølesen og manglen derpå, men medfører også økonomiske konsekvenser.

3.2.2 Den økonomiske faktor

"L'immigration représente un coût important pour la communauté nationale, évaluée à 70 milliards d'euros par an par le démographe et économiste Yves-Marie Laulan" (Bilag 2: 1). Dette er en af konsekvenserne ved masseindvandring ifølge FN. Tal, og endda et så ubegribeligt som 70 milliarder €, er med til at understrege FN's pointe yderligere; indvanderne kommer ikke kun med deres anderledes kultur, de tager også dine penge. Kvantitative argumenter, hvor FN anvender *logos* (appellerer til modtagers logik), bliver brugt gang på gang af politiske partier, og Front national er ingen undtagelse, selvom de ofte bliver fremstillet som kun at anvende mere følelsesfremkaldende argumenter (*pathos*). Denne form for appell anvender de også, men med valid argumentation bag, også ofte i form af tal og kvantitative belæg.

Men de 70 milliarder euro som MLP har brugt som referenceramme siden 2005, på hvad immigration koster i Frankrig, er sidenhen blevet kritiseret. Tallet bygger på beregninger foretaget af økonom Yves-Marie Laulan og er ifølge *Liberation* overvurderet. De er samtidig også ude efter

⁷ Billede fra Front national: <http://www.frontnational.com/2016/07/reaction-de-marine-le-pen-a-lattentat-de-nice/>

Eva Joly fra Europe Écologie, der påstår at immigration er godt for økonomien og producerer et overskud på 12 milliarder. Som set mange gange før så kan tal bøjes i den retning, man ønsker og få det til at se ud af mere eller mindre. I *Liberations* artikel henvises til en, om muligt, mere neutral kilde, hvad angår undersøgelser nemlig OECD: "...*l'impact fiscal de l'immigration au sein de ses pays membres n'est que très rarement supérieur à 2% du PIB... Et si la France a, selon l'OCDE, un impact de - 0,52% du PIB (environ 10 milliards d'euros), c'est parce que ce constat y est moins vrai : l'immigration y est plus ancienne, ce qui creuse les dépenses de retraites*" (Bouthier 2013). Tallet virker langt mindre imponerende, når det udover at reduceres til omkring 10 milliarder også sættes i procent af PIB.

Masseindvandringen har også indvirkning på arbejdsmarkedet, og særlig nu, hvor Frankrig befinner sig i en økonomisk ustabil situation: "*La progression très sensible de l'immigration professionnelle est particulièrement condamnable en pleine crise économique, alors que le chômage explose dans notre pays et que le pouvoir d'achat des salariés s'effondre. Ainsi, en 2007, l'immigration professionnelle représentait l'arrivée de 19 985 étrangers en France. Elle était de 32 132 en 2010, soit 61% d'augmentation en quelques années seulement!*" (Bilag 2: 1). For FN er det yderst kritisabelt, at ikke-franskmænd får job, som ellers kunne være givet til franskmænd. Her igen bruges tal til at argumentere for en stigning på 61 % i indvandrere, der kommer til Frankrig for at finde arbejde. Det er ud fra Front nationals partiprogram ikke til at se, hvad *l'immigration professionnelle* dækker over. Hvis man sammenligner tallene med den samlede *population active* i 2010 på 28,3 millioner, udgør arbejdsimmigranter kun 0,11 % af de erhvervsaktive (Insee 2011: *Population active*). Men for partiet er det stigningen, de har fremhævet, og denne ser de som negativ. Indvandring ses for dem som en trussel lige meget, om det er flygtninge eller arbejdsdygtige immigranter, som trods alt yder noget for samfundet og betaler skat. Men begge typer immigranter tager noget fra samfundet, som ellers kunne have tilhørt en franskmænd.

Reelle omkostninger eller ej, så er det økonomiske aspekt af indvandring en underliggende faktor trods alt. Særligt nu efter den økonomiske krise i 2007-8, der har gjort den europæiske befolkning langt mere usikker på deres egen velstand og jobsikring: "*La crise économico-financière de 2007-2008 a fortement alimenté ces inquiétudes diffuses, en élargissant le cercle des citoyens fragilisés et/ou se percevant comme tels. Ces derniers viennent grossir les rangs des sympathisants potentiels de tel ou tel démagogue* (Taguieff 2015: 156). Det er denne form for usikkerhed FN rammer i deres

kommentarer til det franske samfunds udgifter og belastningen af samme med den øgede immigration. Samtidig pointerer han dog også, at man ikke med hundrede procent sikkerhed kan bekræfte en sammenhæng mellem den økonomiske krisens konsekvenser og valgtilstrømningen til national-populistiske partier (Ibid.: 71). Men at det ikke kan siges med sikkerhed er ikke ensbetydende med, at Tagueiff ikke selv ser en sammenhæng mellem de to. Det samme gælder for Toje (2014), der ser den økonomiske krise som en katalysator for underlæggende tvivl hos den europæiske befolkning, her igen i henhold til EU's rolle mht. indvandring: *"Etter seks år med kontinuerlig økonomisk krise spør enkelte europeere seg om overnasjonalt styre virkelig er en god idé... Tilliten er tynnlitt. For hvorfor outsource folkestyret til Brussel? Fordi det lønner seg. Hvorfor akseptere frihandel som fører ti jobbtap? Fordi det lønner seg. Hvorfor gå med på endeløs masseindvandring? Fordi det lønner seg. Men hva om det ikke lønner sig?"* (Toje 2014: 193). FN's svar på Tojes sidste spørgsmål er, at det helt klart ikke lønner sig. Masseindvandringen bør stoppes, og at være en del af EU herunder Schengen hjælper ikke på dette problem.

3.2.3 Schengen

Schengen ça suffit – stopper l'immigration massive, skriver FN på en af deres valgplakater. Aftalen har haft store konsekvenser for Frankrig, da den har medført stor indvandring i landet. Her fokuserer partiet særligt på illegale indvandrere og flygtninge, der ukontrolleret kommer ind i landet: *"Les crises arabes de la fin de 2010 et du début 2011 ont encore aggravé la situation, précipitant le départ de nombreux clandestins vers l'Europe. Arrivés sur l'île italienne de Lampedusa ou ailleurs, ils se dirigent pour beaucoup vers la France, sachant y trouver les avantages sociaux les plus avantageux de toute l'Europe ! L'absence de frontières dans le cadre des dramatiques accords européens de Schengen facilite cette montée continue de l'immigration clandestine"* (Bilag 2: 1). Indvandringen skaber identitetsmæssige problemer, og problemet er, ifølge Finkielkraut, at vi ikke længere kan leve sammen og forstå hinanden efter, at Europa er blevet et immigrationskontinent. Vi er selv skyld i denne udvikling, når vi ikke kontrollerer vores ydre grænser og slet ikke har dem internt i Europa (Finkielkraut 2013: 213).

FN ønsker først og fremmest at stoppe al illegal indvandring. Det er ifølge MLP fordi: *"Le chiffre de l'immigration clandestine n'a jamais et ne sera sans doute plus jamais connu. Il est aujourd'hui totalement hors contrôle"* (Bilag 4: 9). De belaster et samfund, der allerede er under pres fra legal indvandring. FN ønsker, at indvandringen er kontrolleret i meget højere grad og

holdes til et minimum; det vil sige en reduktion af antallet af immigranter fra 200.000 til 10.000 over de næste fem år (Bilag 2: 2). Partiets strategi rammer ned på et tidspunkt i det franske samfund, hvor en overvældende del af befolkningen ønsker færre indvandrere i deres land: ”...d’Ipsos rendue publique fin janvier 2013, on apprend que 70 % des personnes interrogées jugent qu’il y a « trop d’étrangers en France » et 62 % que l’on « ne se sent plus chez soi comme avant” (Taguieff 2015 : 160). Når hele 70 procent mener, der er for mange udlændinge i deres land, er det klart, at FN’s hårde immigrationspolitik falder i god jord hos mange franskmænd. Grunden til denne politiks popularitet, skal ikke kun findes i de økonomiske ræsonnementer, der er blevet gennemgået længere oppe men også ifølge Taguieff i: ”Dans les États-nations reconnus, les conflits identitaires, qui dérivent d’une « peur existentielle », d’une peur de disparaître, prennent l’allure de conflits pour la survie du groupe majoritaire se sentant menacé par l’afflux de populations migrantes” (Ibid.: 205). Det identitetsmæssige aspekt, og hvad det indebærer, vil blive gennemgået yderligere i senere afsnit. Om frygten og usikkerheden mange franskmænd føler er begrundet, kan diskuteres. For mange franskmænd er den frygt virkelig, og dette udnytter FN ved anvende *pathos* (appellere til modtagers følelser) i deres partiprogram og taler.

Det er også derfor, at der har været en ændring i valgmønstret i Frankrig. De franske vælgere føler sig i højere og højere grad overset af de andre politiske partier. Dette gælder ikke eliten og de mere privilegerede, der drager nytte af globalisering og ikke påvirkes af eller ser den stigende indvandring i samme grad. Det gælder derimod arbejderklassen, der føler sig overset, særligt af venstrefløjen, der ikke sætter ord på den usikkerhed, arbejderne føler som følge af globalisering, som indbefatter åbne grænser mod resten af verdenen (Østerud 1999: 167). Arbejderklassen der førhen stemte på et parti som *Parti Socialiste* forlader dem til fordel for FN. Partiet forholder sig ikke til skellet mellem højre og venstre i politik, men i stedet fokuserer de på ting som at være tryg/utryg i forhold til den usikkerhed, man som borger kan føle, og indenfor/udenfor tematikken i forhold til fremmede (Ibid: 165). Eliten bor ofte ikke i områder, med stor etnisk diversitet, modsat de med en lavere indkomst, der ofte bor i citéerne, eksempelvis, i forstadsområdet rundt om Paris. Her er en høj diversitet, og ofte minoritetssamfund, grundet en høj koncentration af personer fra samme kulturer. Det er sådanne minoritetssamfund, som FN for alt i verden vil undgå eksisterer og opstår i fremtiden.

3.2.4 Kommunitarismen og minoriteter

Både i taler af MLP og i partiets partiprogram henvises til *communautarisme* eller på dansk kommunitarisme. I denne kontekst skal termen ikke forstås som den ideologiske filosofi, der i 80'erne kritiserede det liberal-demokratiske samfund. Det skal derimod forstås som social kommunitarisme, som anvendes til at beskrive et segment af en nations befolkning, der udgør en form for minoritet. Dette kan både angå etnisk baggrund, seksualitet og religion (Den Store Danske 2016: *Kommunitarisme*). Det er denne form for kommunitarisme som FN vil undgå; de ønsker ikke paralleltsamfund, hvor en del af befolkningen udvikler sine egne normer og adskiller sig fra det nationale fællesskab: "*L'immigration non contrôlée est source de tensions dans une République qui ne parvient plus à assimiler les nouveaux Français. Les ghettos, les conflits inter-ethniques, les revendications communautaires et les provocations politico-religieuses sont les conséquences directes d'une immigration massive qui met à mal notre identité nationale et amène avec elle une islamisation de plus en plus visible, avec son cortège de revendications. Le communautarisme est un poison contre la cohésion nationale*" (Bilag 2: 2).

Kommunitarismen, ifølge FN, ødelægger den nationale sammenhæng, og disse paralleltsamfund skabes pga. en ukontrolleret immigration. Minoritetssamfundene opstår, og herved bliver immigranterne ladt alene til at leve efter deres egne normer og værdier. Ligesom FN pointerer Finkielkraut, at Frankrig er blevet til et *auberge espagnole*, hvor der intet fællesskab er, og hvor ordene assimilation og integration ingen betydning har længere (Finkielkraut 2013: 114). FN påpeger også, som set i ovenstående citat, at de værdier minoriteterne lever efter ikke støtter op om, de overordnede idealer det franske samfund bygger på, her er deres fokus særligt på islamisme, som en ødelæggende faktor for landet. Det religiøse aspekt tages op i tredje del af analysen, der vil handle om Frankrig og dets sekulariserede samfund. Toje kommer også med samme betragtning: "*Å tro at et liberalt samfunn kan bygges på selvregulerende minoriteter, er naivt når vi vet at en del minoriteter er illiberale*" (Toje 2014: 44). Argumentet er altså her, ligesom med FN's eget, at minoriteternes synspunkter og politiske standpunkter ofte er uforenelige med resten af samfundets.

Paralleltsamfundene, bliver for store i FN's optik, og opstår naturligt, idet folk fra samme kultur har et instinktivt ønske om at bevare sin livsstil og identitet (Scheffer 2011: 47). Men er der et reelt problem med kommunitarisme i Frankrig? Har man været i Frankrig, og boet i storbyer såsom Marseille, Lyon og Paris er der en tydelig tendens, der tegner sig. Her bosætter de fleste migranter sig i specifikke områder i periferien af byen. Området omkring Paris by kaldes også *la cité* (et

boligområde som er 'lukket' overfor andre) eller blot *les banlieues* (forstæderne). Begge har med tiden fået en negativ klang og bruges til at beskrive disse belastede boligområder, hvor mange indvandrere bor. Som ikke-franskmænd kan det være svært at forstå, hvordan sådanne områder er. Men interesserer man sig blot en smule for populær kultur, heriblandt film og musik i Frankrig, kan man få, om muligt et smule stereotyp, indblik i det. Et af de bedre eksempler er filmen *La Haine* (Hadet) fra 1995, der følger tre drenge af anden etnisk herkomst fra en af forstæderne i Paris. Her skildres deres rodløshed og deres mange konfrontationer med det franske politi. Den samme tematik går⁸ igen i mange sange (ofte indenfor rap-genren) udformet af kunstnere opvokset i samme miljø. Men én ting er kunst, forholder det sig også således i virkeligheden? Scheffer mener det er tilfældet. Over de seneste 20-25 år har man fortsat set en etnisk og social segregation i Frankrig særligt i storbyerne. Til trods for et universelt ideal om social blanding, så forholder det sig anderledes. Tager man eksempelvis Paris, bor den veluddannede og højtlønnede elite indenfor *la périphérique* (ringvejen rundt om Paris), middelklassen i de nærmere forstæder og de lavtlønnede og socialt utsatte i boligblokkene i de berygtede *citéer*. I sidstnævnte gruppe finder man i høj grad store grupper af forskellige minoriteter (Ibid.: 51).

FN mener, at disse minoritetssamfund er en trussel mod den nationale identitet og sammenhæng i samfundet. Et eksempel herpå kunne være de mange optøjer, der har fundet sted i de parisiske forstæder. Særlig kendt er optøjerne i 2005, hvor biler blev brændt af, 56 politimænd såret og 6 civile døde. Optøjerne startede i Clichy-sous-Bois, da 2 unge mænd døde på flugt fra politiet, samtidig med at en granat blev forsøgt smidt ind i en moské i samme område (Ibid.: 52). Hændelserne blev i tiden efter forklaret af politikere som forsaget af *la fracture sociale*, et socialt problem, men i medierne talte man i stedet om en reel kulturel og etnisk konflikt (Ibid.: 53). Som forventet var FN ikke enige med de andre politikere, men derimod enige med medierne og deres syn på sagen. Den daværende formand for partiet udtalte sig i medierne: "*Je les avez prévu et prédit depuis longtemps et je prédis qu'ils continueront à s'aggraver si des réformes des fonds ne sont pas*

⁸ Socialt boligbyggeri i forstaden Clichy-Sous-Bois. Billede taget fra Le Monde:
http://abonnes.lemonde.fr/societe/article/2010/10/27/clichy-sous-bois-cinq-ans-apres-un-anniversaire-amer_1431640_3224.html

faites en particulier celles qui touchent à l'immigration massive ou code de la nationalité,” (Jean-Marie Le Pen 2005 : *Réaction sur les émeutes*). JMLP får understreget, at problemerne er opstået på grund af mangel på reformer på immigrationsområdet. Han får derved indirekte henvist til, at problemet er opstået i kølvandet på indvandring, og at kernen i problemet er immigranterne selv. JMLP’s udtalelse fra 11 år siden viser også, hvor vedholdende FN’s politik har været over mange år. MLP har fortsat i farens fodspor og understreger stadig ulempene ved kontinuerlig indvandring ind i Frankrig. Forskellen for de to partiledere er dog den tidsmæssige kontekst, hvori de udmelder deres politiske standpunkt. Europa står i en af de største flygtningekriser nogensinde, og den politiske reaktion, man kunne have håbet på, fra et samlet EU er aldrig kommet. Manglen på handling i Europa har været i FN’s favør.

Marine kan nu advare franskmændene om de konsekvenser yderligere indvandring vil få. De fleste franskmænd glemmer næppe optøjerne i 2005, og de behøver sådan set heller ikke huske længere tilbage end sommeren sidste år (2015), hvor omkring 700 biler blev brændt af og mange politistationer angrebet, bl.a. i forstæderne Les Ulis, Seine-Saint-Denis og Val-d’Oise (Le Parisien 2015: *Deux nuits de violence contre les policiers du Val-d’Oise*). Optøjerne i 2005 forbliver dog stadig de voldsomste, men de vedvarende hændelser, der har stået på siden 90’erne, er uden tvivl med til at underbygge FN’s argument om minoritetssamfund som gift for en samlet national identitet.

Segregation er ikke kun fysisk, men også en mental adskillelse fra resten af samfundet, jo mere minoriteterne føler sig afskåret fra resten af samfundet, jo mere holder de fast i deres egne normer og lukker sig om sig selv (Scheffer 2011: 54). Som det bliver gjort i partiprogrammet, ville Marine påpege, ligesom sin far gjorde for 11 år siden, at problemet fortsat er det store antal af flygtninge og immigranter, der mere end nogensinde underbygger partiets pointe. Ifølge Scheffer, er der også grænser for, hvor store grupper af minoriteter en by kan håndtere: ”*A city can cope with the existence in its midst of small, isolated communities, but now when sizeable immigrant groups shut themselves off from the wider environment. This is a question not just of the advancement of ethnic communities but of society as a whole... If ethnic minorities lead separate lives, their emancipation may well be limited, but perhaps even more importantly, segregation will eventually undermined a society’s capacity for peace conflict resolution*” (Ibid.: 55). Det falder altså tilbage på antallet af immigranter og graden af deres isolation, som kan medføre et splittet samfund. Som nævnt

tidligere, så slår Østerud hovedet på sømmet, når han siger, at integration og skabelse af fælles nationalfølelse er hovedelementer i at bevare et stabilt demokrati (Østerud 1999: 153).

Hvordan er det så kommet så vidt i Frankrig? For FN er det som vist her først og fremmest 'masseindvandringen', det store antal af flygtninge, som skaber disse paralleltsamfund. Løsningen herpå ville, som nævnt tidligere, være en begrænsning af indvandring i landet og samtidig styrkelse af Frankrigs grænser for at undgå yderligere illegal indvandring. Det er dog ikke kun de manglende grænser, der er skyld i udviklingen ifølge FN; i takt med globaliseringen har særligt eliten nemlig med sit kosmopolitiske udsyn været med til at skabe rammerne for et multikulturelt samfund.

3.2.5 De republikanske værdier overfor multikulturalismen

Front national adresserer direkte multikulturalismen i sit partiprogram: "*Réaffirmation de notre modèle républicain et de ses valeurs contre le multiculturalisme anglo-saxon. L'assimilation, via l'école notamment, doit redevenir la règle, et le communautarisme banni. La France inscrira dans sa Constitution « la République ne reconnaît aucune communauté »*" (Bilag 2: 3). FN vil, at Frankrig styrker sine republikanske værdier for derved at modarbejde multikulturalisme. Multikulturalismen hænger sammen med kommunitarismen, idet ideologien tillader og ligefrem opfordrer til at minoriteter værdsætter deres egen kultur. Den multikulturelle tankegang er altså med til, at nedbryde de værdier Frankrig er bygget op om og hermed også den nationale identitet. Baudet mener, at multikulturalismen, sammen med supranationalismen, er den primære trussel mod nationalstaten. "*Multiculturalist believe that 'the idea of national culture makes little sense, and the project of cultural unification on which many past societies and all modern states have relied for their stability and cohesion' is no longer viable today*" (Baudet 2012: 158). Hermed er en stærk national identitet irrelevant, og det skaber grobund for kommunitarismen. Grundet den multikulturelle tankegang har immigranter ikke længere pligten til at integrere sig, men derimod retten til at beholde deres egen kultur. Integration virker som en fjern tanke og assimilation er blevet et fyord i fransk politik (Ibid.: 168).

Som Baudet pointerer, så ender samfundet med at miste sin stabilitet og sammenhæng. Uden en reel fælles kultur og normer falder det hele fra hinanden, her ser FN løsningen på problemet ved på ny, at styrke de værdier Frankrig er bygget på. Dette skal særligt ske i skolen, hvor man skal gøre en reel indsats for at assimilere immigranter; bl.a. igennem læring om de republikanske værdier, kulturelle normer og historiske nedslag, der har gjort Frankrig til det, det er i dag. Grunden til FN's iver efter at styrke de republikanske værdier er, at multikulturalismen udfordrer disse

værdier, og at et samfund baseret på en sådan ideologi slet og ret er uforenelig med disse værdier, der er kernen i fransk national identitet. Taguieff ser FN's holdning til immigration overfor den nationale identitet som et klassisk træk brugt af nationalpopulistiske partier i deres taler: "... traduisent dans leur discours démagogique le rejet de l'immigration (stigmatisée comme facteur de perte d'identité nationale/régionale ou de souveraineté)" (Taguieff 2015: 94). Immigration udfordrer den nationale identitet og landets suverænitet, idet minoritetssamfund ikke bliver opfordret til at integrere sig og leve efter det franske samfunds fælles værdier. Taguieff ser ikke dette som den fulde sandhed, og mener, at partier som FN hermed stigmatiserer immigration og immigranter; idet de fremstiller det som hovedårsagen til en svækket fransk nationalitet.

Fremstillingen og holdningen til immigration står også klart i Marine Le Pens taler: "Pourquoi personne, à part nous, une fois encore, n'est là pour entendre le cri d'alarme des Français devant ce qu'il faut bien qualifier aujourd'hui de submersion migratoire et de déstructuration avancée de notre identité nationale?" (Bilag 4: 8). Her, som Taguieff også understreger, sættes immigration lig ødelæggelsen af den franske nationale identitet. Samtidig får Marine også understreget, at der ikke er andre, udover FN, som lytter til 'jer' franskmænd, som har fået nok af den nuværende situation i Frankrig.

Baudet (2012), modsat Taguieff, har ikke fokus på nationalpopulistiske partiers tilgang og fremstilling af problemstillinger i det franske samfund. Hvor Taguieff anser et parti som FN for at anvende flygtningekrisen til politisk vinding, adresserer Baudet i stedet, årsagen hertil: multikulturalismens indpas i Frankrig. Dette er ikke ensbetydende med, at Baudet er politisk enig med Front national, men han ser et reelt problem i den nuværende situation i Frankrig, hvor den politiske elite følger ideologier og har visioner for landet, der er med til at ødelægge selve fundamentet, den nationale identitet. Så langt er han enig med FN, men modsat partiet observerer Baudet en tendens i samfundet og drager konklusioner derfra. Han tager ikke skridtet videre og politiserer problemstillingen. Hvor FN's partiprogram i høj grad problematiserer immigration, er Baudets fokus i stedet på problemet med en manglende fælles identitet. Og det er her, at multikulturalismen spænder ben: "Moreover, far from a means to exclude newcomers, can a shared national identity in fact bridge the differences in a diverse and cosmopolitan society. This is indeed contrary to what is generally believed, and probably why defenders of multiculturalism go to such a large extent to argue against national identity: they perceive it as something 'exclusive' to newcomers, instead of something uniquely capable of including them" (Baudet 2012: 214). Baudets

argument her er med til at underbygge FN's argument vedrørende problemet ved multikulturalismen. En laden stå til uden forsøg på at skabe en fælles identitet hjælper ingen i samfundet. Taguieff er for den sags skyld enig, Frankrig befinner sig i en identitetskrise, og den nuværende flygtningesituation ligger et yderligere pres på samfundet. Derved undrer han sig heller ikke over situationens udvikling, hvor FN er steget i popularitet pga. deres fokus på immigration. Men tonen er tydeligvis mere negativ ladet i hans fremstilling kontra Baudets; han føler, at FN har taget ejerskab i forsvaret af den nationale identitet. Hvilket vil sige at en stemme på FN er en stemme på at bevare den franske identitet: "*La peur d'une perte ou d'une dénaturation de l'identité historico-culturelle de la nation a pris la première place sur l'échelle des passions politiques, permettant d'expliquer le vote en faveur des partis dits « populistes »*" (Taguieff 2014: 70).

De to teoretikeres vinkling er forskellig, men de er enige om, at det multikulturelle samfund og en øget globalisering har været med til at gøre den franske befolkning mere usikker og fremmed i eget land. En FN-vælger har udtrykt dette i en beskrivelse af et område i Nordparis, hvor størstedelen af beboerne er minoriteter: "*Quand tu vas à Barbès, tu te demandes si tu es encore en France. Est-ce que tu es allé à Barbès écouter ce que c'est que la France pour eux ? Vas y tu verras. En disant ça, je suis pas plus raciste qu'un autre, mais j'ouvre les yeux*". (Duret 2004: 140). Det er denne vælger FN får fat i, ved at fokusere på immigration som en ødelaeggende faktor for den franske identitet og samtidig give skylden til de andre politikere, som efterlever en global og multikulturel ideologi. Marine udtrykker det i sin tale: "*Ce monde où il ne s'agit plus simplement de vivre et faire vivre nos identités et nos cultures respectives, mais de les défendre pied à pied contre le travail d'érosion ininterrompu de l'idéologie mondialiste et multiculturaliste*" (Bilag 4: 14). For FN sker nedbrydningen af samfundet og de franske værdier, fordi de andre politikeres, med deres multikulturelle ideologi, ikke ønsker at stoppe udviklingen af minoritetssamfund i Frankrig. Det er som sagt denne udvikling, som truer den franske identitet og kultur. Det er selve delelementerne af de republikanske værdier, som er udfordret og dermed udfordrer den franske identitet i sin helhed. En af disse delelementer er *la laïcité*, sekulariseringen. Det sekulære Frankrig er truet ifølge FN, og fjenden er Islam.

3.3 *Front national og islam*

3.3.1 *Laïcité*

Alene det faktum at Front national har et helt afsnit om *Laïcité* i deres partiprogram, siger meget om, hvilken betydning sekularisering har for partiet. Afsnittet begynder med at stadfæste vigtigheden af, de franske værdier landet bygger på her den vigtigste af alle; demokratiet. Her understreges det, at den franske Republik er truet af demokratisk tilbagegang af flere årsager herunder af styrende magter udenfor landet såsom EU. Hvad FN vil fremhæve er, at det franske folk ikke har sin fulde selvbestemmelse og derfor heller ikke kan, som det ser ud nu, være med til at styre den udvikling, som landet gennemgår. Igen fremhæves problematikken ved et multikulturelt samfund, og hvordan dette har fremskønnet kommunitarisme. Her lægges igen ansvar over på eliten fra både venstre og højre (underforstået politikere): *"En France, avec un temps de retard, les élites de gauche et de droite réunies ont importé ce modèle sous le nom de « diversité », nouveau nom de la « préférence immigrée » mise en œuvre depuis plus de trente ans. Elles n'hésitent pas à bafouer le principe de neutralité de l'action publique et par là celui de la laïcité par divers subterfuges"* (Bilag 3: 1)

De andre politikere går på kompromis med et princip som *laïcité* i deres positive indstilling til, hvad de kalder, et mangfoldigt samfund. FN derimod ser det som et kæmpe svigt mod Frankrig og dets befolkning. Mangfoldigheden er også problematisk for Baudet som nævnt i afsnittet om immigration. Den multikulturelle ideologi har medført mangel på integration, og immigranter skaber derved deres egne minoritetssamfund, hvor særligt islam får en større kulturel betydning end de republikanske værdier. Verdsigheden er en del af den franske *leitkultur* (kernekultur). Kernekulturen er yderst relevant for det franske samfunds sammenhæng, og med islams ideologier udfordres stabiliteten, og der er ikke længere kun én kultur men flere i samme land (Baudet 2012: 157).

Sekularisering havde har en stor betydning i fransk historie, som tidligere beskrevet i afsnittet om republikanske værdier. Historien er af stor betydning, da det uden denne kan være svært at forstå bevægelsesgrundene for franskmændenes forhold til adskillelsen af religion og stat. Det franske motto; *liberté, égalité, fraternité*, lægger blandt andet vægt på lighed for alle. Denne lighedsopfattelse betyder også, at der ikke er plads til særbehandling: *"The republican ideal of equality, after all, rejects the whole concept of ethnic minorities or subcultures since the*

recognition of group cultures is incompatible with the equal treatment of all individuals irrespective of faith, colour or class" (Scheffer 2011: 158). Dette kan forklare måden, hvorpå bl.a. FN reagerer på kommunitarisme. Lighedsopfattelsen strækker sig også til det religiøse aspekt. Alle religioner behandles lige: "*The neutrality of the national government is a precondition of equal treatment for different religions. This is a general principle of all liberal democracies, but in France it has acquired a unique character through fierce confrontations with the ubiquitous Catholic Church*" (Ibid.: 158). Så for at ingen religion er vigtigere eller mere anerkendt end andre i Frankrig, er de alle frataget nogen officiel status i landet, de har såkaldt kultstatus. Dette startede, som sagt, med loven om adskillelse af kirke og stat i 1905, hvormed den franske stat fjernede den katolske kirkes indflydelse og status i samfundet. Frankrigs fortid med den katolske kirke har dermed haft stor betydning for landets syn på en religions magt, status og synlighed i samfundet. Denne fortid har også haft sin betydning i takt med, at islam har gjort sit indtog i landet.

3.3.2 Islam

Som beskrevet i kapitel 2, så har Frankrig haft sit opgør med religion i landet, nærmere bestemt den katolske kirke. Franskmændene har kæmpet for deres verdslighed, og pludselig stikker en ny religion sit hoved op: Islam. Kun 100 år siden det sidste opgør kan kampen mod religion begynde på ny (Scheffer 2011: 158). På samme vis som republikanerne under den 3. Republik så katolicismen som fanatisk, således anskuer MLP og partiet islam: "*l'islam est et reste une religion anti-occidentale qui n'a rien à faire par ici*" (Taguieff 2014: 44). Citatet, der er taget fra Taguieffs bog, kom MLP med i starten af 00'erne. Sidenhen er hendes retorik blødt en smule op i henhold til religionen i sig selv. Et nyligt eksempel er hendes tale efter terrorangrebet i Nice (14. juli 2016). Her henviste hun til, at Frankrig måttestå sammen med sine muslimske brødre i landet, der også foragter islamisterne, som giver islam et dårligt navn (Marine Le Pen 2016: *16. juli attentat de Nice*).

Men religionen er nu stadig et problem i FN's øjne. Som fortaler for den franske republikanismen kan partiet ikke ladestå til, mens islam breder sig i det offentlige rum. Det er netop her problemet ligger. Religion i Frankrig er et privat anliggende, og måden hvorpå nogle muslimer viser og udøver deres religion på er ikke i overensstemmelse med landets værdisæt og love: "*Le porc n'est plus servi dans les cantines scolaires. Chaque sexe a son horaire dans les piscines. Dans les hôpitaux, le personnel masculin peut difficilement soigner les patientes. Les fidèles envahissent en toute*

illégalité l'espace public pour prier" (Bilag 3: 1). FN kritiserer her værdier, der udspringer fra islam, og som har indflydelse på det offentlige rum. Man kan undre sig over forargelsen over manglende svinekød i skoler. Men for FN handler det om mere end retten til at spise svin; ved at fjerne muligheden indskrænker man borgernes rettigheder og frihed. Opfordringen til ikke at spise svin i den muslimske tro har begrænset franskmanden i sine valgmuligheder. Man har frataget ham retten til det frie valg. Vigtigst af alt så bryder disse tilpasninger i det offentlige Frankrig med princippet om et religiøst neutralt rum. Islams indflydelse på samfundet betyder, at landet går på kompromis med sine egne værdier og dermed sin identitet.

FN ønsker ikke, at en religions normer og kulturelle særegenhed overskygger og dermed udvisker franske traditioner og kultur. Her er det dog interessant, at trods partiets trosskab til *la laïcité* og de republikanske værdier, så anerkender FN trods alt den katolske kirke: "*Il doit être répété que le christianisme, a été pendant un millénaire et demi la religion de la majorité des Français, sinon de leur quasi totalité, et qu'il est donc normal que les paysages de France et la culture nationale en soient profondément marqués*" (Ibid.). Partiet nævner ikke direkte katolicisme i partiprogrammet, men i stedet kristendommen. Dette henviser dog unægteligt til den katolske kirke iht. kirkens historie i landet som beskrevet i kapitel 2. Det kan virke paradoksalt, at man vil anerkende kristendommen, når man tænker på, hvor meget franskmændene har kæmpet for at få selvsamme adskilt fra staten. Men FN har en valid pointe i, at man ikke kan benægte den katolske kirkes indflydelse i kraft af dens lange tilstedeværelse i landet. Lige så vel som bruddet med katolicismen og sekularismens opståen har sat sit aftryk på Frankrigs kultur, på samme vis har tiden under den katolske kirke sat sine spor i det moderne Frankrig. Dette ses bl.a. i offentligheden med utallige kirker, og i det faktum at to tredjedele af den franske befolkningen stadig identifierer sig som katolsk, ifølge en undersøgelse foretaget af Ifop. Undersøgelsen viser samtidig, at franskmænd i mindre grad er praktiserende katolikker (de Gaulmyn 2009). Undersøgelsen understreger dog stadig FN's argument, idet katolicisme stadig har en kulturel værdi for franskmænd.

Hvis FN vil beskytte de verdslige republikanske værdier, hvorfor er det så ikke ude efter andre religioner end islam? Som vist i foregående afsnit så har den katolske kirke, trods statens opgør med samme, en særlig plads i den franske kultur og samfund. Samtidig har kirken tilpasset sig statens krav om, at religion skal foregå i den private sfære. Men hvad med jødedommen? I kapitel 1 beskrives Front nationals fortid, og hvorledes flere tidligere partimedlemmer, heriblandt den

tidligere formand JMLP, havde utalt sig antisemitisk eller associeret sig med antisemitiske organisationer. Men partiet er sidenhen vendt 180 grader og ser i stedet islam som en direkte trussel mod jøder i Frankrig: "... « *le juif* » et « *l'homosexuel* » sont devenus des figures emblématiques de l'*imaginaire droitier* pour témoigner que l'on défend les valeurs libérales face au « *totalitarisme islamiste* » (L&B 2012: 378). FN har altså taget det på sig at forsøre de jøder, som befinder sig i Frankrig. Man kan undre sig over skiftet i partiet, idet partiet som udgangspunkt er imod enhver form for kommunitarisme. Til trods for dette virker det til, at den jødiske minoritet pludselig får særbehandling. Dette kan blandt andet skyldes FN ihærdige forsøg på at hindre islams indflydelse på det franske samfund. En del af denne kamp involverer nu at beskytte den jødiske tro, der har en kompliceret fortid og nutid med islam, jævnfør Israel-Palaestina konflikten.

Hvorfor lige islam udgør en større trussel mod den franske verdsighed end nogen anden religion hænger sammen med religionens synlighed i det offentlig rum. Dette gælder selvfølgelig de nævnte eksempler fra FN's partiprogram, men det gælder i endnu større grad en symbolsk beklædningsgenstand – tørklædet.

3.3.3 Tørklædet og det offentlige rum

Islams tilstedeværelse i Frankrig er ikke ny. Med sin koloniale fortid, har landet haft immigration fra de tidligere franske kolonier, heriblandt fra de nordafrikanske lande (Marokko, Tunesien og Algeriet), hvor befolkningen overvejende er af muslimsk tro. Indvandringen voksede særligt i 60'erne og fremefter med et økonomisk opsving i Frankrig, og der opstod et behov for flere arbejdere udefra. Samtidig følte franskmændene også, at de stod i gæld til de nytilkommne. Efter en voldsom krig mod Algeriet i sidstnævntes forsøg på at løsrive sig fra sin koloniherre, stod mange med en følelse af skyld. Men åbenheden overfor immigranter tog af henover årene, dette i takt med at islam i dag anses for den andenstørste religion i Frankrig (Vampouille 2011). Med det øgede antal af muslimer fulgte reaktioner.

Den 6. Oktober 1989 skulle blive starten på en årelang national debat om islams indflydelse på det sekulære Frankrig. I forstaden Creil udenfor Paris blev tre kvindelige gymnasieelever nægtet adgang til deres egen skole. Begrundelsen var, at de alle bar tørklæde. Ifølge skolen var pigernes hovedbeklædning med til at kompromittere de verdslige principper. Skolen understregede, at Frankrig har en sekulariseret stat, hvor religion er adskilt fra staten og det offentlige. Det religiøse neutrale rum ville med tørklæderne ikke længere være neutralt. Den daværende

undervisningsminister Lionel Jospin fik løst konflikten igennem dialog. Men debatten fortsatte. Tørklædet blev med ét symbolet på, hvorledes islam udfordrede den franske verdsighed. Meningerne var delte mht. tørklædet. Mange, heriblandt Finkielkraut, understregede vigtigheden af at beskytte *la laïcité*. Da de republikanske værdier er hele grundlaget for den franske identitets overlevelse. Mens andre mente, at man gik på kompromis med individets fundamentale rettigheder ved at fratake dem retten til at give udtryk for deres religiøse overbevisning. Finkielkraut svarede igen, han mente, at man anvendte menneskerettighederne imod det verdslige Frankrig, og at det forsvandt til fordel for et multikulturelt Frankrig: "... *la France républicaine s'efface au profit de la France tribale*" (Van Eeckhout 2007).

Jospin mente at have løst konflikten ved at pointere, at det at bære religiøse symboler i sig selv ikke var uforeneligt med et verdsligt Frankrig. Men Jospins udtalelser blev hurtigt glemt, da først medierne og personligheder som Finkielkraut havde meldt sig ind i debatten. Nedenstående billede er et godt eksempel på, hvorledes medierne håndterede situationen i start 90'erne. Her ses to buster af Marianne, Frankrigs historiske symbol på frihed, lighed og broderskab; inkarnationen af de republikanske værdier. Den ene af de to bærer et slør, og under billedet står teksten *immigration eller invasion?*. Billedet er forsiden på Figaro Magazine, et ugeblad tilhørende avisens Le Figaro, som rent politisk anses for at være en højreorienteret republikansk avis. Forsiden sætter tingene på spidsen og afspejler et samfund, hvor islam fylder mere i det offentlige og i folks bevidsthed⁹.

I 2003 var der igen to muslimske piger med slør, der blev nægtet adgang til deres gymnasium. Hændelsen fik daværende præsident Jacques Chirac til at reagere. Han fik nedsat et udvalg for at kigge på religiøse symboler og deres rolle i det franske skolesystem (Ibid.) Beslutningen mundede ud i tørklædeloven fra 2004, der forbyder, at man viser sin religiøse overbevisning på offentlige skoler samt gymnasier i Frankrig: "*Dans les écoles, les collèges et les lycées publics, le port de signes ou tenues par lesquels les élèves manifestent ostensiblement une appartenance religieuse est interdit*" (Loi française sur les signes religieux dans les écoles publiques 2004: Article 1). Loven var en sejr for republikansk sekularisme og understøttede ideologien bag Jules Ferrys skolelove fra 1881-82.

⁹ Billede på forsiden af Figaro Magazine d. 21 september 1991

Skolen er et religiøst neutralt rum, og der skal undervises i og værnes om de republikanske værdier. Den franske tørklædelov blev kritiseret og diskuteret af omverdenen. På samme måde som i slut 80’erne, så lød kritikken på, at loven begrænsede individets rettigheder og frihed. Finkielkraut ser reaktionen som: *En France comme à l’étranger, l’intransigeance républicaine se voit donc opposer à la liberté des Modernes.* (Finkielkraut 2013 : 39). Det var altså ikke alle, der så det som retfærdigt at beskytte den franske verdslighed for enhver pris. Med den nye lov kom de republikanske værdier på paradoksal vis til at modsætte sig, i mange øjne, frihed.

Trots lovforslaget kom fra den daværende regering, så var tørklædeloven en sejr for FN. Dog var partiet ikke tilfredse endnu, loven gælder kun skoler og ikke resten af den franske offentlighed.

Man kan argumentere for, at partiet kom tættere på deres ønske med endnu en lov denne gang vedrørende Burkaen i 2010. Første artikel i loven lyder som følger: *”Nul ne peut, dans l'espace public, porter une tenue destinée à dissimuler son visage”* (Loi interdisant la dissimulation du visage dans l'espace public 2010: Article 1). Frankrig havde dermed forbudt brugen af niqab eller burka, hvor ansigtet er tildækket. Den nye love gælder ikke kun skoler, men offentligheden i sin helhed, såsom gader, strande, cafeer, restauranter, parker, etc. Kvinder, der bryder loven kan forvente en bøde på 150 euro og/eller et læringsseminar om Republikkens værdier. Loven satte for alvor diskussionen om religiøse symboler på dagsordnen igen i Frankrig. En kvinde mente, at landet krænkedes hendes menneskerettigheder, og sagen blev taget op i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i Strasbourg i 2013. I 2014 blev loven kendt gyldig af den europæiske domstol (Fréour 2011: *Voiles, signes religieux: ce qui est interdit en France*).

Kontroversiel eller ej, så viser den nye lov, hvor vigtig det er for Frankrig at beskytte sine verdslige ideer. Dette også uanset politiske overbevisninger; loven blev indført under Nicolas Sarkozys præsidentembede (medlem af Republikanerne, det daværende UMP), men nuværende præsident François Hollande (fra Socialistpartiet) støtter også op om loven og har ikke i sinde at afskaffe den. Den brede politiske opbakning viser, at disse love ikke er et ønske om at fjerne islam fra Frankrig, men derimod et stort ønske om at bevare de republikanske værdier og her særligt verdsligheden. Som nævnt, så er burkaloven et tegn på fremskridt for FN, men det er for partiet stadig ikke godt nok. I partiprogrammet foreslås det, at de offentlige administrationer skal være garanter for de republikanske principper og verdsligheden. Samtidig mener MLP også, at man skal udvide de nuværende love, så ingen religiøse symboler må være i offentligheden på samme vis som med

burkaen og niqaben: "*la présidente du parti d'extrême droite se prononce une nouvelle fois pour l'interdiction du voile dans l'espace public. Alors qu'elle avait déjà adopté cette position pendant la campagne présidentielle, elle y adjoint cette fois l'interdiction de la kippa. «Il est évident que si l'on supprime le voile, on supprime la kippa dans l'espace public», affirme-t-elle, sans évoquer les signes ostentatoires des chrétiens*" (Brunet 2012).

I sin udtalelse får MLP understreget at hendes ønske om forbud mod religiøse symboler ikke kun gælder sløret men også den jødiske kalot. Der er stor sandsynlighed for, at formanden tilfører kalotten i sin udtalelse for at vise, at FN ikke er ude efter én bestemt religion, men at i partiets optik skal alle respektere de verdslige principper. Jøderne får ingen særbehandling, men som journalisten fra Figaro bemærker nævner MLP intet om kristne symboler. Man kan godt se det som et lidt billigt point for journalisten, idet Marines udeladelse af kristne symboler ikke nødvendigvis har noget at gøre med et ønske om at skåne den katolske kirke og kristendommen, men blot at kristne ikke har særligt synlige symboler eller beklædningsgenstande, der viser deres tro. MLP's kritik af islams synlighed kan forklares ud fra Baudets teori om multikulturalismen. Islams synlighed i form af tørklædet udfordrer det religiøst neutrale offentlige rum i Frankrig og er dermed i strid med verdsligheden. Islam, som kultur hos minoritetssamfundene, udfordrer derfor kernekulturen i landet. På den måde opstår der sprækker i den nationale identitet og landets sammenhængskræft (Baudet 2012: 155).

Kampen for at beskytte den franske identitet er endnu ikke ovre hverken for FN eller for landet som helhed. I dette øjeblik i Frankrig kører debatten omkring burkinis¹⁰ (en badedragt til kvinder, der dækker hele kroppen på nær ansigt, fødder og hænder). Debatten er opstået efter byen Cannes har forbudt anvendelse af burkinien på nogle af byens strande. Den 13. august 2016 gav forvaltningsdomstolen i Nice, Cannes medhold i deres beslutning, efter at CCIF (Collectif contre islamophobie en France) har lagt sag an mod byen. Cannes vedtog beslutningen vedrørende burkinis den 28. Juli 2016. Byen mente at: "... toute personne n'ayant pas une tenue correcte respectueuse des bonnes moeurs et de la laïcité, respectant les règles d'hygiène et de sécurité des

¹⁰ En dame i burkini ved stranden i Marseille. Billede taget fra Le Monde:
http://abonnes.lemonde.fr/societe/article/2016/08/26/le-conseil-d-etat-suspend-l-arrete-anti-burkini-de-villeneuve-loubet_4988472_3224.html

baignades adaptés au domaine public maritime et d'autre part le port de vêtements pendant la baignade" (Vincent 2016). For Cannes handler det om at respektere, at Frankrig er et sekulært land. Borgmester David Lisnard i Cannes uddyber senere hen beslutningen i henhold til symbolværdien i burkinien: "*J'ai pris cet arrêté parmi tant d'autres pour assurer la sécurité de ma ville dans un contexte d'état d'urgence... On n'interdit pas le voile, ni la kippa, ni les croix, j'interdis simplement un uniforme qui est le symbole de l'extrémisme islamiste*" (Ibid.). Flere byer har fulgt i Cannes' fodspor og valgt at forbyde brugen af burkini på offentlige strande.

Det er næppe nogen overraskelse at Marine Le Pen bifalder de nye vedtagelser rundt om i Frankrig. Et nationalt forbud ville være den eneste rigtige handling, idet beklædningsgenstanden udfordrer den republikanske verdsighed, den offentlige orden og så er det: "*c'est de l'âme de la France dont il est question*" (AFP 2016: "*Le burkini doit être proscrit*" M.LePen). Det er Frankrigs sjæl, der er på spil, og formanden for FN opfordrer alle borgmestre til at tage kampen op. Det er svært at sige på nuværende tidspunkt, om burkini-debatten munder ud i endnu en lov. Begrundelsen hertil er den seneste udvikling i sagen d. 26 august 2016, hvor Le Conseil d'État (Forfatningsrådet) har suspenderet burkini-forbudet i Villeneuve-Coubet og dermed skabt retspraksis, der kan medføre, at forbud skal fjernes i andre byer, hvor samme forbud findes. Afgørelsen begrundes med at de nye vedtagelser fratog individets fundamentale rettigheder herunder den personlige frihed (AFP 2016: *Le Conseil d'Etat suspend l'arrêté anti-burkini de Villeneuve-Loubet*).

Sagen om burkinien viser endnu engang, hvor langt franskmændene er villige til at gå for at beskytte verdsigheden. Så langt at den ifølge Forfatningsrådet, en af de øverste instanser i landet, mener, at man går på kompromis med basale menneskerettigheder. Verdsigheden er en vigtig del af den franske borgers identitet, og når denne trues opstår en frygt for, at noget af en selv forsvinder. Det bliver til en eksistentiel frygt, hvor indvandrere og deres fremmed kultur og religion bliver en del af trusselsbilledet (Taguieff 2015: 205).

Man kan også se udviklingen i burkini-sagen som et symptom på den anspændte situation landet befinner sig i og har befundet sig i de seneste par år med intet mindre en 3 terrorangreb. Hvor MLP nævner, at det er et spørgsmål om at redde landets sjæl, så kommer Cannes' borgmester også med en interessant bemærkning. Han mener, at burkinien er et symbol på ekstremistisk islamisme, og hans ønske var at forbyde sådanne tegn i en tid, hvor Frankrig er i konstant undtagelsestilstand.

Det er slet og ret et spørgsmål om landets sikkerhed. Årsagen til usikkerheden mener FN også selv skal findes i islamismens udbredelse i Frankrig.

3.3.4 Islamismen

Den fundamentalistiske islamisme er farlig for Frankrig på flere måder ifølge Marine Le Pen: *"J'ai dit tout récemment que je mettrai l'Islam radical à genoux. Je vous le redis ici, mes chers compatriotes, parce qu'à l'heure où la France va d'attentat islamiste en attentat islamiste, je ne peux pas faire autre chose que vous annoncer la fermeté et la responsabilité"* (Bilag 4: 12). Islamismen, ifølge MLP, medfører ikke kun en sikkerhedsrisiko, men truer også andre individer af anden overbevisning, herunder jøder, kristne og ikke mindst ikke-troende (Taguieff 2014: 122). Denne fundamentalistiske tankegang opstår, ikke kun ifølge FN, i minoritetssamfund, hvor, som beskrevet tidligere, en gruppe med fælles normer i høj grad er isoleret fra det resterende samfund. Den islamiske minoritet er netop blevet farlig ifølge partiet, idet samfundet ikke har grebet ind: *"Parmi les communautarismes aujourd'hui les plus puissants, encouragés par les élites, le fondamentalisme islamique impose sa loi, avec comme objectif d'appliquer la charia en France"* (Bilag 3: 1). Islamismens magt skal blandt andet ses i de mange radikale moskeer, der findes i Frankrig. MLP ønsker at gøre en ende på den radikale islamisme bl.a. ved lukning af moskeerne: *"Nous demandons la fermeture immédiate des mosquées radicales, ces lieux de radicalisation, ces lieux de haine de la République et de la France"* (Bilag 4: 12). Moskeerne bliver for FN fabrikker, der producerer unge mænd, som hader den franske republik og dens værdier. For partiet er denne udvikling sket grundet de multikulturelle værdier, der har udviklet sig i landet.

Marine understreger ofte, at hendes kritik af en vis udvikling indenfor islam, den fundamentale del, ikke skal gå udover de resterende muslimer, som har integreret sig i landet, og som respekterer de republikanske værdier: *"Oui, nous mettrons l'Islam radical à genoux. Au bénéfice de l'ensemble de nos compatriotes, y compris bien sûr nos compatriotes musulmans"* (Ibid.). FN og dets formand vil gøre op med den del af islam, som mere end nogen anden religion udfordrer den offentlige orden og nu også landets sikkerhed. For franskmænd, der har levet i et religiøst neutralt land i århundrede, virker islams magt og indflydelse på enkelte dele af det franske samfund overraskende. Dette er en af hovedpointerne for Birnbaum i hans bog: *"Désormais, non seulement nous sommes convaincus que la religion appartient au passé, mais l'idée même qu'elle puisse avoir une force politique propre nous paraît extravagante"* (Birnbaum 2016 : 26). Selvom år 1905 ikke er synderligt lang tid

siden i historisk sammenhæng, så synes Franskmændene at have glemt opgøret mellem den katolske kirke og staten. Nu forventes det af islam, at religionen tilpasser sig de verdslige værdier landet repræsenterer, når det for katolicismen var en lang og sej kamp.

Forskellen er selvfølgelig, at islam er en udefrakommende instans og har som sagt ikke som katolicismen en lang kulturel og historisk betydning i landet. Med dette in mente virker FN's reaktion på islamismen heller ikke overraskende. For partiet eller for resten af den franske befolkning så handler afvisningen af den radikale del af islam ikke om et had over for denne religion, men blot om at beskytte de værdier som det franske samfund er bygget op om: "*Le rejet de l' « islamisation » n'est plus fondé sur la vision xénophobe ou raciste du monde qu'on rencontrait dans tous les mouvements d'extrême droite de la seconde moitié du XXe siècle. Il se fonde d'une part sur le désir des citoyens de défendre une identité culturelle dont dépend le mode de vie auquel ils sont attachés*" (Taguieff 2014: 124). Det er her FN er gået ind og har taget teten. De vil kæmpe mod radikaliseringen og på en meget hårdere vis end de resterende politiske partier i Frankrig.

Kapitel 4

Diskussion

Med analysen er Front nationals holdning til henholdsvis EU, immigration og islam nu belyst og forklaret vha. de anvendte teorier. De tre områder viser også en generel tematik, hvor franskmænd er kritiske overfor udefrakommende instanser, der på den ene eller anden måde udfordrer den franske identitet. Dette gør FN brug af i deres partiprogram og Marine Le Pen i sine taler. Men hvordan påvirker den nuværende situation i Frankrig den franske vælger? Og får det disse vælgere til at flytte deres stemme over til FN? Dette afsnit indeholder en diskussion af, hvorvidt analysen besvarer opgavens problemformulering. Desuden vil der indgå en diskussion af teoriernes forklaringskraft.

4.1 EU's krise: en fordel for Front national

Igennem analysen blev det klart, at FN har en kritisk holdning til EU. Euroskeptiske partier er en tendens, der ses over hele EU fra Grækenland med Syriza (venstreorienteret) til England med UKIP (højreorienteret). Men at definere et parti som værende fra højre eller venstre i EU-sammenhæng er irrelevant, da begge sider kan være kritiske og ofte, har de ens kritikpunkter. Hvad disse partier frygter mest er tab af national suverænitet. Dette synspunkt bakkes op som set i analysen af Baudet

(2012), Østerud (1999) og Leconte (2010). Analysen viser desuden også, at Frankrig er blandt de nationer, der synes mindst om EU, faktisk mindre end selve Storbritannien. Dette kan være med til at forklare FN succes i senere år, hvor de også har haft et historisk godt valg ved Europaparlamentsvalget i 2014 med hele 24 ud af 74 mandater (Nouvelobs 2014: *Européennes: le Front national remporte une victoire historique*). Front national gengiver mange af de tanker den almene franskmænd går rundt med. Her kan FN's popularitet på området også forklares med de resterende franske partiers fortsatte positive indstilling overfor EU og et ønske om mere samarbejde. Man skal dog stadig huske på, at der er forskel på EU- og national politik. En vælger behøver ikke stemme på samme parti ved EU-valg som ved nationale valg.

Den nuværende politiske situation i EU sætter et parti som FN i en god position. Men skepsissen overfor EU skal også findes i Frankrigs fortid, og her understreger Leconte, hvorledes det store overlap mellem nation og stat gør landet særligt forbeholden overfor en institution som EU. Franskmændene er vant til central styring fra Paris og ønsker ikke at udefrakommende instanser kan påvirke national politik. EU-domstolens magt bliver også kritiseret af FN, og Leconte får også her understreget vigtigheden af det retslige Frankrig. Men er det aspekt af EU-politik den, der trækker flest stemmer til FN? En ting er hvad teoretikerne siger om domstolens udvikling samt FN's kritik af samme, men man kan samtidig også vurdere relevansen ud fra, hvor meget denne debat fylder i medierne; hvilken er tæt på ingenting. Dette betyder ikke, hvad FN pointerer og teorierne beskriver, ikke er validt, men det er nok ikke en problemstilling, som optager den franske borger synderligt i dagligdagen. Domstolsproblematikken fylder meget mere i politikerens bevidsthed samt hos mig selv, i kraft af den viden og interesse jeg har i europæiske forhold. Man kan forestille sig, at den euroskeptiske franskmænd ser EU som et problem grundet institutionens overordnede magt. Front national er selvfølgelig bevidst om dette, og de bruger derfor langt mere plads i partiprogrammet samt i MLP's taler på andre argumenter imod den Europæiske Union. Her tænker jeg på partiets fokus på Schengen-samarbejdet.

Schengen er en kernesag for FN, når det kommer til EU. Særligt nu hvor flygtninge strømmer ind over EU's grænser. Dette er også en kendsgerning som ses i Frankrig nu med flygtninge, der bor i selvopstillede teltlejre i udkanten af Paris. Franskmænd har set deres byer forandre sig og frygter for flygtningenes tilstedeværelse. Her bliver EU også tildelt en del af ansvaret, hvilket kan være med til at give partiet en fremgang. Hvor stor en betydning flygtningekrisen har for EU's dalende

popularitet og samtidig for FN's popularitet er svært at måle i tal, men man kan let se resultatet til sidste europaparlamentsvalg som bevis på en hvis sammenhæng. Denne udvikling ses ikke kun i Frankrig, men i mange andre lande, hvor euroskeptiske partier klarer sig væsentligt bedre til valgene.

Populariteten er ifølge Toje også en følge af den økonomiske krise i slutningen af 00'erne. Den økonomiske usikkerhed får franskmændene til at lede efter en syndebuk, i dette tilfælde bl.a. EU (euroen), og samtidig søge at beskytte deres land mod indvandring. Udlændinge vil komme og tage de få job, der er tilbage. Dette er tankegangen bag FN's partiprogram og stemmer overens med mange franskmænds holdning i et presset fransk samfund. Selve immigrationen og dens konsekvenser har nok af samme grund fået en stor plads i partiets program og i MLP's taler.

4.2 Immigrationens indflydelse på franskmændenes politiske valg

Front national frygt for 'masseindvandringens' konsekvenser for samfundet bliver gjort klart i analyseafsnittet. Partiet går meget teoretisk til problematikken vedrørende multikulturalismen som en ideologi i det franske samfund. Herved lægger FN sig tæt op en teoretikere som Baudet, der forholder sig yderst kritisk til denne ideologi. Beviset ses i de mange minoritetssamfund, hvor integrationen har fejlet pga. en laissez-faire attitude fra politisk side. Integrationen mangler, og et mere splittet samfund opstår. FN's partiprogram er som taget ud af Baudets teoretiske overvejelser. Dette viser flere ting om partiet; at de først og fremmest må have nogle dygtige politiske rådgivere, der har styr den politiske teori, som findes på området. Derudover underminerer det også kritikere af partiet, som ikke mener, at FN's argumenter har nogen akademisk tyngde.

Her kan man selvfølgelig betvivle teoriernes validitet. Er det nødvendigvis multikulturalismen som ideologi, der har været med til at fremskynde en splittelse i samfundet? Man kan godt give Baudet ret i, at noget af ansvaret kan lægges ved en indstilling til integration, som har været langt mere passiv i nyere tid. Men Baudet kan samtidig kritiseres for ikke at anerkende det økonomiske aspekt, såsom Toje gør. Man kan netop sætte spørgsmålstege ved, om flygtningekrisen overhovedet ville være anset, som en reel krise i lige så stor grad uden den økonomiske krise hængende over Europa. Det er straks sværere at klandre en teoretiker som Østerud (1999) for at have overset den økonomiske faktor i sine overvejelser, da man i slut 90'erne dårligt kunne forudse, de kommende økonomiske udfordringer Europa villestå overfor. På den anden side kunne Østerud allerede inden det nye århundrede forudse FN's og lignende partiers fremgang. Dette gjorde han ud fra to argumenter; at manglende assimilation/integration vil føre til et ustabilt demokrati, samt at den

kulturelle og økonomiske globalisering vil medføre, at den almindelige borger vil føle sig overset i udviklingsprocessen. En del af den kulturelle globalisering er selvfølgelig øget immigration og dermed en tilstedeværelse af flere kulturer i et land. Østerud så altså en lovende fremtid for Front national, og han fik ret i sine gisninger. Det er ikke ensbetydende med, at verdensøkonomien ikke har haft en indflydelse på den nuværende situation. Den økonomiske situation har virket som en katalysator og forstærket de andre problemstillinger såsom immigration, da lande i mindre grad har eller føler de har økonomisk råderum til at tage imod flygtninge. Derudover kan en økonomisk krise i den størrelse også være med til at gøre den enkelte borger usikker, særligt i forhold til jobmarkedet. Der opstod pludselig usikkerhed om, man kunne beholde sit job. Det er denne usikkerhed FN rammer med deres politik, der bl.a. fokuserer på, hvorledes indvandreren tager job, der eller kunne være besat af franskmænd.

Endnu vigtigere for FN er hvad minoritetssamfundene opstået med en høj indvandring har gjort mod den franske kultur. Den franske identitet er truet. Den multikulturelle ideologi har skabt et splittet samfund, hvor mange indvandrere ikke længere føler, de er franske og derfor heller ikke føler, at de skal stå til ansvar overfor de franske værdier og samfund. Denne udvikling medfører en yderligere fremmedgørelse af disse minoriteter i Frankrig. Men er et multikulturelt samfund nødvendigvis en dårlig ting? Ifølge den europæiske elite er det ikke. Et samfund skal være rummeligt og mangfoldigt. Sidstnævnte ord mener MLP til gengæld, at andre politikere bruger for ofte til at beskrive et splittet samfund i forfald. Trods den noget stærke levering af deres budskab, kan man næsten ikke andet end at give FN ret i deres observationer af det Frankrig, man ser i dag. Om ikke andet er mange franskmænd enige i deres synspunkter.

Frankrig står i en krise, der skal gøres noget ved, før det er for sent. Terrorhandlinger der foretages af franske statsborgere viser et land med et større integrationsproblem end som så. Modargumentet hertil fra multikulturalister er, at det i højere grad er franskmændene selv, der har fejlet og ikke været accepterende og åbne nok overfor indvandrerne og deres kultur. Kritikken holder på sin vis også, hvis man ser på, hvordan franskmænd forholder sig til deres egne værdier stillet overfor fremmede kulturer og disses religion.

4.3 De republikanske værdiers kamp mod islam – Front nationals hjertebarn

De republikanske værdier, og hvad disse betyder for Frankrig er endnu engang i vælten og diskuteres både inden og uden for landets grænser. Burkinien er med ét blevet omdrejningspunktet for en diskussion, om vigtigheden af den franske verdsighed, og hvor stor indflydelse islam

egentlig har i Frankrig. Som vist i analysen så tager FN den videre med et ønske om totalt forbud af religiøse symboler udenfor hjemmets fire vægge. Men ligegyldig politisk tilhørighed så er verdsligheden så essentiel en del af den franske identitet, at alle ønsker at beskytte den. Den anvendte teori har forklaret årsagen hertil bl.a. i henhold til forholdet mellem staten og den katolske kirke. Men hvordan har de republikanske værdiers betydning i samfundet indflydelse på Front nationals popularitet? Svaret herpå, kan være FN's langt mere direkte måde at adressere de republikanske værdier og dets udfordringer på. Der bliver ikke, som set i Marines taler, gået rundt om den varme grød. Nogle ville ligefrem kalde partiets holdning og tilgang til *laïcité*-debatten for politisk ukorrekt. Men det er netop denne tilgang, som mange franske vælgere synes om. I en tid hvor nyhedsfladen også indbefatter tv og sociale medier, går det væsentligt stærkere. Politikerne har ikke længere uendelig sendetid at gøre godt med, dette er i FN's favør. Taguieff understreger, at FN formår mere end noget andet parti i Frankrig, at sælge deres budskaber på en skarp og klar måde. FN's politiske modstandere kalder deres metode for populistisk. Men her har Østerud en god pointe i, at politik ikke længere handler om, hvorvidt man stemmer til højre eller venstre for midten. Det handler derimod om specifikke emner såsom tryghed, fremmede og samfundet i det hele taget. Og uthygheden trives. Dette påpeges af både Finkielkraut og Baudet, der ser kommunitarismen blomstre som følge af multikulturalismen. Franskmænd ser pludselig deres før franske kvarterer forvandlet til en andre kultures lande. Der tales et andet sprog og franskheten er tilsidesat.

Den politiske elite kan kritisere FN's politik og fremgangsmåde nok så meget, men den virker. Trygheden fremfor alt er vigtig for den franske borgers, som føler sig truet på det, der for dem, definerer Frankrig; de republikanske værdier herunder verdsligheden. Islam bliver dermed en direkte trussel mod den nationale identitets overlevelse. Her er en religion, som ikke indordner sig under den franske sekularisme og dermed ikke respekterer en af grundpræmisserne i fransk kultur og samfund. FN taler pludseligt mange franskmænds sprog, idet de uden omsvøb går til problemskerne. Front national er dog ikke det eneste parti, der nu er ude efter islams religiøse symboler, de traditionelle partier er også kommet på banen. Men er de for sent ude?

4.4 De franske vælgernes flugt fra venstrefløjens

Hele det politiske spektre i Frankrig, ikke kun FN, har været ude og kommentere på burkini-sagen og har forsvarer den franske verdslighed trods forvaltningsrådets dom. Men dette er en nyere udvikling i fransk politik. Både Østerud, Baudet og Finkielkraut forklarer de traditionelle partiers

fejltrin, særligt venstrefløjens, der i en globaliseret verden har glemt deres kernevælgere. Teoretikerenes anskuelser kan være en god forklaring på, den store opbakning FN får fra arbejderklassen, der har følt sig overset i politikernes mål om mere samarbejde i EU, en positiv indstilling til immigration samt deres indtil nu stiltiende accept af islams tydelige tilstedeværelse i det offentlige rum. I analysen henvises også til Birnbaum, der også mener, at venstrefløjens har svigtet deres kernevælgere. Han kritiserer deres indstilling til islam i lys af de terrorangreb Frankrig har været utsat for. Her kan en af kerneårsagerne muligvis være til FN's popularitet i de senere år. Venstrefløjens virker ikke til at forstå islams potentielle trussel mod den franske nations identitet og samfundets sammenhængskræft. Her forstås islam som politisk ideologi.

FN er dermed det eneste parti, der taler til den franske vælgers frygt, og de føler sig dermed lyttet til. Dette ligeså når det gælder EU. Den politiske elite har været så opsat på, at deres fælles europæiske politiske projekt skulle lykkedes, at man har glemt den almene borgers synspunkter i mellemtíden. Eurofile ville nok påpege, at de som stemmer på euroskeptiske partier som Front national blot ikke er oplyst nok omkring de mange fordele ved EU. Men det ændrer ikke på de menneskers magt til at vælge det parti, de mener repræsenterer deres overbevisninger. Den politiske elite kan fortælle nok så meget, om de mange fordele ved EU, det gør ingen forskel, når immigranter strømmer ind over de europæiske grænser, og folket føler, at deres økonomiske fundament og kulturelle identitet er truet. Frankrig sammen med resten af Europa befinder sig i en problematisk tid, hvor mange franskmand kun føler, at FN har forstået situationens alvor. Men venstrefløjens virker til at være vågnet op, og har nu lige så konsekvente holdninger til burkinien som et parti, de ellers ikke vil sammenlignes med. Men ændrer det på noget i forhold til det fremtidige politiske billede i Frankrig, og hvad bliver FN's rolle?

4.5 Front nationals fremtid

Det er svært at spå om fremtiden, men det var næsten, hvad Østerud gjorde i slut 90'erne, da han så en lys fremtid for nationalpopulistiske partier. Ikke mere end 3 år efter Østeruds forudsigelser, i år 2002, gik FN for første gang videre til anden runde i præsidentvalget med Jean-Marie Le Pen som kandidat. Partiet har haft sin op – og nedture siden, men tilslutningen er nu større end nogensinde. Men spørgsmålet er så, hvordan ser fremtiden ud? Teoretikerne ser ikke nogen umiddelbar tilbagegang, det medmindre, ifølge Taguieff, at de resterende politikere indser vigtigheden af den franske identitet herunder nationalstatens suverænitet. Her istemmer Baudet, som understreger

vigtigheden af en kernekultur, og denne trues netop af supranationalismen samt multikulturalismen, begge dele støttet op af de traditionelle partier i Frankrig. Med burkini-debatten har partierne, særligt Parti socialiste med Manuel Valls i spidsen, markeret sig i en debat, der ellers var domineret af MLP. Hvis de traditionelle partier fortsætter med at stå fast på emner, hvor den franske identitet er i spil, kan det muligvis have en indflydelse på det kommende præsidentvalg i foråret 2017. Valget bliver ofte diskuteret i de franske medier, men her er troen på venstrefløjens ikke stor. Særligt ikke efter en ny undersøgelse som viser, at Parti socialiste, det nuværende regeringsparti, ryger ud i første runde ligegyldig hvad (AFP 2016: *Présidentielle: un sondage donne la gauche éliminée au premier tour dans tous les cas*). En ting er venstrefløjens tab et andet er, om Marine Le Pen denne gang formår, hvad hendes far ikke gjorde i 2002, at blive Frankrigs næste præsident. Svarene er delte, og man kan let forestille sig, at det også kommer til at afhænge af, hvordan situationen i både Frankrig og Europa udvikler sig over den næste tid. Med et forestående Brexit, immigrationsspørgsmålet og Burkini-debat, er det svært at sige, hvad der kommer til at ske. Det kommer også i stor grad til at være op til både EU, de andre franske politikere og Front national selv.

4.6 Teoriernes forklaringskraft

Teorierne er hver især bragt op i denne opgave for at forklare FN's politik og få svar på deres popularitet. Baudets teori med fokus på vigtigheden af et nationalstats suverænitet, og hvorledes den trues af henholdsvis supranationalisme og multikulturalisme, forklarer derved et problem med to hoveder. Dette får teorien til at stå stærkt i forhold til det franske eksempel med Front national, hvor både EU samt immigration er udfordringer for landet på hver sin vis. Ved at anvende Baudet som teoretiker blev det tydeligt, at FN's popularitet kan ses som en følge af de traditionelle politiske partiers politiske tilgang både nationalt og på europæisk plan. Som nævnt i teoridiskussionen er Østerud og Baudet overvejende enige, men i en fransk kontekst, kommer dele af Østerud anskuelser til at virke meget mere præcise og relevante. Her tænkes på hans forklaring af vælgerflugten fra venstrefløjens mod et nationalpopulistisk parti. I større grad end Baudet får han uddybet, ikke kun svigten fra venstre men også, hvad et parti som FN gør rigtigt for at tiltrække stemmer. Finkielkrauts holdning understøtter også Østerud standpunkt, idet han i høj grad fokuserer på *la fracture sociale*, et socialt skel i samfundet mellem eliten (herunder politikerne) og arbejderklassen, der er blevet større og større. Arbejderne føler sig kort sagt svigten af eliten.

Men som nævnt tidligere misser både Baudet og Østerud et vigtigt element netop den økonomiske faktor. Her er både Taguieff og Toje opmærksom på, hvilke konsekvenser den økonomiske krise har haft på den politiske situation i alle europæiske lande. Effekten er svær at måle i tal, men den mærkes stadig og anvendes også som element i FN's politiske kamp, hvor EU først og fremmest har ansvaret for situationen.

Trods manglende økonomisk fokus så formår begge hovedteoretikere at belyse opgavens problematik på tilfredsstillende vis. Her skal man også have in mente, hvor svært det er, at finde et svar på FN's succes, særligt når den underliggende problematik omhandler noget så komplekst som den franske identitet. Ikke desto mindre har begge teoretikere bud på, hvorfor nationalismen har fået sin renæssance i Europa og komplementerer, her i opgaven, hinanden på bedste vis, for at besvare problemformuleringen.

Konklusion

Det er i denne opgave gjort klart, at Front nationals fremgang er svær at komme udenom i fransk politik. Partiet er et af de ældste nationalpopulistiske partier i Europa og til trods for en noget rodet fortid med interne splittelser, står FN nu som det største arbejderparti i Frankrig. Deres fremgang tog særlig fart fra 00'erne og fremskudt, hvor Jean-Marie Le Pen i 2002 gik videre til 2. runde i præsidentvalget. Der er flere årsager til denne fremgang.

Opgaven har taget udgangspunkt i det faktum, at Europa som kontinent og politisk union er presset både indefra såvel som udefra. Den nuværende situation med et EU i krise, en massiv flygtningestrøm og islams tilstedeværelse i et verdsligt land som Frankrig har skabt den perfekte storm for et parti som Front national. Frankrigs afgivelse af deres materielle suverænitet til EU har kompromitteret landets nationale identitet, idet en nations suverænitet er altafgørende for dens overlevelse. Dette sammen med Unionens manglende legitimitet pointerer FN i deres politik og får opbakning fra de franske vælgere på baggrund af dette.

FN kritiserer også EU's manglende handling overfor den stigende flygtningestrøm, der kommer til Europa. Institutionen har ikke levet op til sine løfter og udsætter derfor for Frankrig for en massiv indvandring, der også udfordrer den franske identitet. Bekymringen for flere indvandrere i Frankrig er en stigende frygt hos den franske befolkning, her taler FN til denne frygt og understreger problemet mht. immigration. Konsekvenserne er økonomiske, men endnu vigtigere så opstår der med for mange migranter flere minoritetssamfund, der er med til at destabilisere det

franske samfund og hele nationens sammenhold. Immigranternes værdier stemmer ikke overens med de republikanske værdier Frankrig er bygget op om og truer dermed landets identitet.

En del af det værdisæt som mange immigranter kommer til Frankrig med, og som ofte er på tværs med de franske værdier er islam. Islams tilstedeværelse i form af religiøse symboler i det offentlige rum udfordrer den franske verdslighed. Verdsligheden er en vigtig del af den franske identitet, og er fremhævet, ikke kun af FN, men alle politiske partier. Det er dog stadig FN, der igennem længere tid har kæmpet hårdst for et fortsat sekulært Frankrig og de franske vælgere belønner dem for det.

Foregående er alle sammen aspekter af den nuværende politiske situation, som er med til at hjælpe FN på vej og give dem større vælgeropbakning, da de mere end noget andet parti fokuserer på disse problemer. Men et lige så vigtigt aspekt og grund til partiets succes er det svigt som de traditionelle partier har udsat deres vælgere for ved ikke at tage disse problemer seriøst. Partierne har med deres multikulturelle udsyn ikke været opmærksom på, hvordan øget immigration, manglende integration og EU som politisk magtfaktor har påvirket den franske identitet. De er gået hen og har glemt vigtigheden af den nationale identitet. Her går FN så ind og udfylder et tomrum i fransk politik ved at være ikke-elitær og tale til folkets frygt for det, som truer selve franskheten.

Litteraturliste

AFP. (2016). "Le burkini doit être proscrit" (M.LePen). *Le Figaro*, <http://premium.lefigaro.fr/flash-actu/2016/08/17/97001-20160817FILWWW00225-le-burkini-doit-etre-proscrit-mle-pen.php>

AFP. (2016). Le conseil d'Etat suspend l'arrêté « anti-burkini » de villeneuve-loubet; *Le Monde*, http://www.lemonde.fr/societe/article/2016/08/26/le-conseil-d-etat-suspend-l-arrete-anti-burkini-de-villeneuve-loubet_4988472_3224.html#EWdHlPtcX7v5f4ei.99

AFP (2016). Présidentielle : Un sondage donne la gauche éliminée au premier tour dans tous les cas. *Le Monde*, http://abonnes.lemonde.fr/election-presidentielle-2017/article/2016/09/07/un-sondage-donne-macron-devant-hollande-au-premier-tour_4993619_4854003.html?xtmc=second_tour_fn&xtrc=2

Baron, I., Fich, C., & Herslund (red.), M. (2011). *Fra leviathan til lissabon* (1. udgave. 1. oplag ed.).
København: Jurist- og Økonomforbundets Forlag.

<http://data.theeuropeanlibrary.org/BibliographicResource/2000001636044>

Baudet, T. (2012). *Significance of borders* (1st ed.). NL: Martinus Nijhoff.

Birenbaum, G. (1992). *Le front national en politique*. Paris: Balland.

Birnbaum, J. (2016). *Un silence religieux - la gauche face au djihadisme*. Paris: Seuil.

Bouthier, B. (2013). Le coût dur de marine le pen sur l'immigration. *Liberation*,
http://www.liberation.fr/france/2013/10/28/le-cout-dur-de-marine-le-pen-sur-l-immigration_942952

Brunet, M. (2012). Marine le pen contre la kippa et le voile dans la rue. *Le Figaro*,
<http://premium.lefigaro.fr/politique/2012/09/21/01002-20120921ARTFIG00460-marine-le-pen-contre-la-kippa-et-le-voile-dans-la-rue.php>

Claus Nygaard. (2012). *Samfundsvidenskabelige analysemetoder*. Frederiksberg: Samfundsletteratur.

Danmarks Radio. (2016). *Deadline 25. juni 2016*. [Video/DVD]

de Gaulmyn, I. (2009). La france reste catholique, mais moins pratiquante. *La Croix*, <http://www.la-croix.com/Religion/La-France-reste-catholique-mais-moins-pratiquante- NG -2009-12-29-570979>

Duret, P. (2004). *Les larmes de marianne*. Paris: Colin.

Europaparlamentet. (2015). Borgerinitiativ: "Hvert afvist initiativ skaber en million skeptikere". *Europaparl.Europa.Eu*, <http://www.europarl.europa.eu/news/da/news-room/20151030STO00736/Borgerinitiativ-Hvert-afvist-initiativ-skaber-en-million-euroskeptikerne>

Faye, O. (2016), Pour préserver l'unité du FN, marine le pen se plie à l'art de la synthèse. *Le Monde*, http://www.lemonde.fr/politique/article/2016/02/08/pour-preserver-l-unite-du-fn-marine-le-pen-se-plie-a-l-art-de-la-synthese_4861193_823448.html

Finkielkraut, A. (2013). *L'identité malheureuse*. Paris: Stock.

Front national. (2016). *Notre projet - programme politique du front national* Front national.

Greenfeld, L. (1992). *Nationalism*. Cambridge, Mass.: Harvard University Press.

Hastings, A. (1998). *The construction of nationhood*. Cambridge: Cambridge University Press.

Højberg, H. (2013). Hermeneutik. In L. Fuglsang, P. Bitsch Olsen & K. Rasborg (Eds.), *Videnskabsteori i samfundsvidenskaberne* (pp. 289-324). Frederiksberg: Samfundsletteratur.

Insee. (2011). *Population active*.

http://www.insee.fr/fr/themes/document.asp?ref_id=T12F041

Judge, A. (2000). France: One state, one nation, one language? (pp. 44-83) Oxford.

Le Monde. (2015). Elections régionales 2015: Le FN a battu son record de voix. *Le Monde*, http://abonnes.lemonde.fr/les-decodeurs/article/2015/12/13/elections-regionales-2015-fn-a-battu-son-record-de-voix_4831152_4355770.html

Le Parisien. (2015). Deux nuits de violence contre les policiers du val-d'oise. *Le Parisien*,

<http://www.leparisien.fr/ableiges-95450/deux-nuits-de-violence-contre-les-policiers-du-val-d-oise-15-07-2015-4947081.php>

Le Pen. J.M. (2005). *Réaction de JM le pen sur les émeutes (FRONT NATIONAL)*. [Video/DVD]

<https://www.youtube.com/watch?v=Dibv21LmZU4>

Le Pen, M. (2016). *Attentat de nice : Déclaration de marine le pen (16 juillet 2016)*. [Video/DVD]

<https://www.youtube.com/watch?v=W8BP8yU4JzQ>

Le Pen, M. (2014). *Meeting de marine le pen à Paris (18 mai 2014)*.

Le Pen, M. (2015). *Discours de clôture de l'UDT du front national à marseille (6 septembre 2015)*.

Lebourg, N., & Beauregard, J. (2012). *Dans l'ombre des le pen*. Paris: Nouveau Monde Éditions.

Lecoeur, E. (2003). *Un néo-populisme à la française*. Paris: Éditions La Découverte.

<http://data.theeuropeanlibrary.org/BibliographicResource/3000035904679>

Leconte, C. (2010). *Understanding euroscepticism*. New York: Palgrave Macmillan.

(1905). Loi du 9 décembre 1905 concernant la séparation des églises et de l'état.

<https://www.legifrance.gouv.fr/affichTexte.do?cidTexte=JORFTEXT000000508749>

(2004). Loi française sur les signes religieux dans les écoles publiques 2004.

<https://www.legifrance.gouv.fr/affichTexte.do?cidTexte=JORFTEXT000000417977&categorieLien=id>

(1881). Les lois scolaires de jules ferry. <http://www.senat.fr/evenement/archives/D42/>

Redaktion. (2016). Kommunitarisme. *Den Store Danske*,

http://denstoredanske.dk/Samfund,_jura_og_politik/Samfund/Statsl%C3%A6re_og_politisk_videnskab_stteori/kommunitarisme

Redaktion. (2014). Européennes: le Front national remporte une victoire historique. *Nouvelobs*,

<http://tempsreel.nouvelobs.com/politique/20140525.OBS8412/en-direct-europeennes-les-bureaux-de-vote-ont-ouvert.html>

Scheffer, P. (2011). *Immigrant nations*. Cambridge [u.a.]: Polity Press.

Smith, A. D. (2012). *Nationalism*. Cambridge [u.a.]: Polity.

Stokes, B. (2016). Euroskepticism beyond brexit. *Pew Research Center's Global Attitudes Project*,

<http://www.pewglobal.org/2016/06/07/euroskepticism-beyond-brexit/>

Taguieff, P. (2015). *La revanche du nationalisme*. Paris: PUF.

Thomsen, L. F. (1999). Verdsliggørelse à la française. *Religionsvidenskabeligt Tidsskrift*,

Toje, A. (2014). *Jernburet - liberalismens krise*. Oslo: Dreyers forlag.

Vampouille, T. (2011). France: Comment est évalué le nombre de musulmans. *Le Figaro*,

<http://premium.lefigaro.fr/actualite-france/2011/04/05/01016-20110405ARTFIG00599-france-comment-est-evalue-le-nombre-de-musulmans.php>

Van Eeckhout, L. (2007). Rétrocontroverse: 1989, la république face au foulard islamique. *Le Monde*,

http://abonnes.lemonde.fr/idees/article/2007/08/02/retrocontroverse-1989-la-republique-laique-face-au-foulard-islamique_941317_3232.html

Vestergaard, U. *En aktiv dansk udenrigspolitik - hvordan skal det gå med en stadig mindre udenrigstjeneste*? DJØF.

Vincent, E. (2016). Le « burkini » en question après que l'interdit sur la plage de cannes a été validé; *Le Monde*, http://www.lemonde.fr/societe/article/2016/08/15/le-burkini-en-question-apres-l-interdit-sur-la-plage-de-cannes-valide_4982966_3224.html#93c7bPLMD7Zr8IfM.99

Østerud, Ø. (1999). *Globaliseringen og nasjonalstaten*. Oslo: Gyldendal.

Politique étrangère

EUROPE

L'Union Européenne, conclue à l'origine entre des pays de civilisations voisines, de niveaux de développement économique et social comparables, fondée sur le principe de la préférence communautaire est aujourd'hui totalement dévoyée de ses finalités. Les résultats sont connus : ouverture des frontières induisant délocalisations, chômage, dictature des marchés, destruction des services publics, précarité, pauvreté, immigration massive. Mise en place d'un Super-Etat, avec sa Constitution, ses frontières indéfinies où l'on voudrait faire adhérer la Turquie, son idéologie ultra libérale et mondialiste, son ivresse de compétences nouvelles.

■ Analyse

L'Europe sans les peuples

La construction européenne a souffert dès sa naissance « d'un déficit démocratique ». Dans le but initial de la mettre à l'abri de tout aléa politique pour dégager un intérêt commun européen, la Commission, organe non élu, procure aux technocrates des pouvoirs considérables ainsi que le monopole de l'initiative législative. 80 % au moins des lois et règlements nationaux d'importance ne sont que la transposition de ses normes et directives. Le même despotisme éclairé est appliqué à la Banque Centrale Européenne, dont les décisions monétaires s'imposent aux pays de la zone euro, qui sont devenus, au mieux, unijambistes en matière de politique économique.

L'élection des députés européens au suffrage universel n'a que très faiblement pallié ce manque de démocratie. Ce parlement reste, face à la Commission, doté de faibles pouvoirs. Le traité de Lisbonne a bien créé un droit de pétition à la condition de rassembler un million de signatures, mais la Commission dispose du droit discrétionnaire de prendre ou non en compte leur requête...

L'Europe contre les peuples

La CECA a tué in fine la sidérurgie européenne. La politique agricole commune (PAC) a marginalisé l'agriculture européenne. L'euro et l'ouverture des frontières à une concurrence déloyale ont détruit des millions d'emplois industriels, spécialement en France. La BCE a un objectif de lutte contre l'inflation, mais aucun objectif de plein emploi. Dès lors, les gouvernements ont tenté vainement de maintenir le niveau de vie en ayant recours à un endettement massif.

Mais l'interdiction faite aux Etats de se financer auprès de leurs banques centrales a rendu cet endettement coûteux. En France, la charge de la dette sera comparable cette année au budget de l'éducation nationale. La BCE n'a pas le droit de prêter aux Etats, mais elle prête, à un taux dérisoire, aux banques, qui reprécent, beaucoup plus cher, aux Etats!

L'Union européenne, asservie par sa dette et par l'euro, est un instrument au service d'une idéologie ultra-libérale mondialiste et des intérêts du secteur financier. Celui-ci voit la crise comme une formidable occasion de poursuivre à marches forcées la dissolution des nations dans un fédéralisme qui remettra entre les mains d'experts non élus le destin des peuples et donnera aux institutions des ressources suffisantes pour mettre en place un clientélisme.

Alors que les vices de l'euro avaient été dénoncés et son échec annoncé dès avant sa naissance non seulement par le Front National mais par les meilleurs économistes, dont les Prix Nobel Milton Friedman et Maurice Allais, les européistes pensent tirer prétexte de cet échec, qui est leur échec, pour une intégration économique et budgétaire de la zone euro : comme toujours, l'échec d'une politique européenne doit être traité par plus de fédéralisme européen, comme les médecins de Molière traitaient l'anémie de leurs patients par une bonne saignée...

Politique étrangère

EUROPE

Ces élites sont prêtes à jeter en pâture de nouvelles victimes au nouveau Minotaure, à commencer par le peuple grec, pour sauver l'euro jusqu'au dernier grec vivant. Elles tentent d'empêcher tout débat sur le sujet. **Mais la zone euro a la croissance la plus faible et le chômage le plus élevé du monde !** Les récessions y sont plus précoces et plus longues. Les milliards brûlés pour éteindre l'incendie grec ne font qu'en alimenter le feu dès lors que la récession entretenue par une monnaie beaucoup trop forte pour son économie la plonge dans une spirale mortelle.

L'Europe a perdu son semblant de légitimité démocratique, lorsque trois peuples ont voté contre le projet de Constitution européenne sans qu'aucune conséquence n'en ait été tirée. Le peuple français a voté contre à 55 % avec une participation de 70% et le peuple néerlandais a voté contre à 62% avec une participation de 65%. Ces deux peuples se sont vus imposés le Traité de Lisbonne par voie parlementaire. Quant au peuple irlandais, il a rejeté en 2008 le traité de Lisbonne, et s'est vu prié de revoter en 2009, sous la menace d'être privé de tout soutien européen au moment où les banques irlandaises avaient plongé le pays au cœur de la crise financière.

La France est un des pays les plus pénalisés par cette Union européenne

La France ne bénéficie pas, comme le Royaume-Uni depuis 1985, d'une réduction de sa contribution au budget de l'UE. Elle est même le pays qui supporte la partie la plus importante du surcoût entraîné par ce régime de faveur accordé au Royaume-Uni (l'Allemagne, les Pays-Bas, l'Autriche et la Suède ayant obtenu la réduction de leur contribution à ce surcoût). Elle ne bénéficie ni des réductions forfaitaires de la contribution assise sur le revenu national (obtenues par la Suède et les Pays-Bas), ni des réductions de la contribution sur la TVA accordée à l'Allemagne, à l'Autriche, aux Pays-Bas et à la Suède.

La France est le deuxième contributeur net au budget de l'Union européenne, juste derrière l'Allemagne. Mais, contrairement à cette dernière, elle ne bénéficie pas du marché intérieur et de l'euro.

La France a été pénalisée par la politique monétaire européenne : d'abord depuis 1983 par la surévaluation du franc maintenue par des taux d'intérêt trop élevés, entraînant la perte de centaines de milliers d'emplois ; puis par l'euro, le franc ayant été surévalué par rapport au mark lors de la fixation des parités de conversion. **Depuis l'introduction de l'euro, l'Allemagne est le seul pays de la zone à avoir amélioré le solde de son commerce extérieur. Les balances commerciales de la France et de l'Italie, excédentaires jusque là, sont désormais déficitaires.**

La France est pénalisée par l'ouverture totale des frontières, instaurée par les accords de Schengen, compte tenu de sa démographie (qui ne justifie pas une immigration massive) et de son système de protection sociale (qui joue le rôle de pompe aspirante).

Aujourd'hui, la crise finale de l'euro a largement commencé. Elle a déjà ruiné la Grèce et le Portugal, et menace sérieusement l'Italie, l'Espagne et la Belgique.

La France doit préparer, avec ses partenaires européens, le retour aux monnaies nationales, qui permettra d'effectuer des dévaluations compétitives. Le couple franco-allemand peut jouer un rôle moteur pour sortir du marasme.

■ Positions

Dans le cadre de l'article 50 du Traité de l'Union Européenne, il convient d'initier une renégociation des traités afin de rompre avec la construction européenne dogmatique en total échec. Il faut désormais jeter les bases d'une Europe respectueuse des souverainetés populaires, des identités nationales, des langues et des cultures, et qui soit réellement au service des peuples par des actions concrètes.

Politique étrangère

EUROPE

Un ministère des Souverainetés coordonnera la renégociation des Traités et la restauration de notre souveraineté nationale dans l'ensemble des domaines où elle a disparu.

Aux termes de ce processus, il faudra :

- que la France retrouve la maîtrise de ses frontières, de préférence au sein d'une association libre d'Etats européens partageant la même vision et les mêmes intérêts sur des sujets tels que l'immigration ou les règles devant régir les échanges extérieurs et la circulation des capitaux ;
- que la France rétablisse la primauté du droit national sur le droit européen ;
- que la France retrouve la maîtrise de sa monnaie et de sa politique monétaire ;
- que vienne la période des grands projets européens innovants, au service des peuples, bâtis à partir de partenariats volontaires, comme l'ont été Ariane ou Airbus décidés, faut-il le rappeler, en dehors des institutions communautaires ;
- que la contribution nette de la France au budget européen soit nulle, afin de dégager des marges pour le soutien notamment de notre agriculture.

Nous ramènerons ainsi à leur juste place les utiles coopérations européennes : de projet, de concertation, mais en nous affranchissant de la tutelle du Super-Etat eurocratique qui, depuis Bruxelles et Francfort, prétend régir tous les aspects de la vie politique, financière, économique, sociale et culturelle de 450 millions d'Européens.

C'est dans le domaine de l'immigration que Nicolas Sarkozy a peut-être le plus durement trahi les Français en général et ses électeurs en particulier, en menant, à l'inverse de ses discours et de ses promesses, la politique d'immigration la plus laxiste de l'histoire de la Ve République. L'immigration est pourtant une source de coûts très importants ; elle est utilisée par le grand patronat pour peser à la baisse sur les salaires et déstabilise en profondeur notre société et ses équilibres. L'assimilation n'est plus possible dans un tel contexte d'immigration de masse. Des mesures d'ordre constitutionnel, législatif et réglementaire doivent être prises au plus vite pour stopper aussi bien l'immigration légale que clandestine. Enfin, des actions devront aussi être menées au niveau international dans le cadre de la politique de coopération.

Analyse

La régulation de l'immigration était l'un des axes majeurs de la campagne du candidat Nicolas Sarkozy en 2007 qui prétendait vouloir mettre fin à « l'immigration subie ». Beaucoup de Français ont voté pour lui dans l'espoir qu'il mène une politique de contrôle et de réduction de l'immigration en direction de notre pays.

Force est de constater qu'il n'en a rien été. Bien au contraire : l'immigration est plus forte que jamais sous le mandat de Nicolas Sarkozy.

D'une part, l'immigration clandestine a continué de progresser car les pompes aspirantes n'ont pas été supprimées. Mise en place en 2000 sous Lionel Jospin, l'Aide Médicale d'Etat (AME), spécifiquement réservée aux migrants clandestins, a pour la première fois dépassé la barre des 600 millions d'euros dans le budget de cette année. Les crises arabes de la fin de 2010 et du début 2011 ont encore aggravé la situation, précipitant le départ de nombreux clandestins vers l'Europe. Arrivés sur l'île italienne de Lampedusa ou ailleurs, ils se dirigent pour beaucoup vers la France, sachant y trouver les avantages sociaux les plus avantageux de toute l'Europe ! L'absence de frontières dans le cadre des dramatiques accords européens de Schengen facilite cette montée continue de l'immigration clandestine.

En dépit de toutes les promesses et des déclarations musclées régulièrement entonnées dans un but purement électoraliste, l'immigration légale a augmenté fortement sous le mandat de Nicolas Sarkozy. Selon les chiffres officiels du ministère de l'Intérieur, la France a délivré 203 000 titres de séjour en 2010, soit 28 000 de plus qu'en 2009, et 78% de plus qu'en 2000 sous Lionel Jospin (114 000). Jamais sous la Ve République la France n'avait accueilli une immigration légale aussi importante.

La progression très sensible de l'immigration professionnelle est particulièrement condamnable en pleine crise économique, alors que le chômage explose dans notre pays et que le pouvoir d'achat des salariés s'effondre. Ainsi, en 2007, l'immigration professionnelle représentait l'arrivée de 19 985 étrangers en France. Elle était de 32 132 en 2010, soit 61% d'augmentation en quelques années seulement !

Il est donc plus que temps de sortir des discours électoralistes et des promesses sans lendemain de Nicolas Sarkozy, Claude Guéant et de son agence de communication la Droite Populaire.

Trois raisons principales imposent de mettre fin à l'immigration massive et incontrôlée qui frappe notre pays :

L'immigration est utilisée par les puissances d'argent et le grand patronat pour peser à la baisse sur les salaires et les droits sociaux des travailleurs français. Voulue et sans cesse réclamée par le MEDEF, la Commission européenne et les grands groupes du CAC 40, l'immigration n'est pas un projet humaniste, mais une arme au service du grand capital.

L'immigration représente un coût important pour la communauté nationale, évaluée à 70 milliards d'euros par an par le démographe et économiste Yves-Marie Laulan.

L'immigration non contrôlée est source de tensions dans une République qui ne parvient plus à assimiler les nouveaux Français. Les ghettos, les conflits inter-ethniques, les revendications communautaires et les provocations politico-religieuses sont les conséquences directes d'une immigration massive qui met à mal notre identité nationale et amène avec elle une islamisation de plus en plus visible, avec son cortège de revendications. Le communautarisme est un poison contre la cohésion nationale.

■ Positions

- **Réduction en 5 ans de l'immigration légale de 200 000 entrées par an à 10 000 entrées par an** (division par 20), en privilégiant les talents qui permettront le rayonnement de notre pays et l'innovation. Modifications législatives et réglementaires du Code de l'entrée et du séjour des étrangers (CESEDA) en ce sens.
- **Suppression du regroupement familial.**
I Réduction drastique du nombre de demandeurs d'asile admis à rester en France. Le budget de l'asile représente un coût en progression constante (+27% en 2011, à 376 millions d'euros). La France doit procéder aux révisions constitutionnelles, législatives et réglementaires pour atteindre cet objectif.
- **Remise en cause des accords de Schengen sur la libre circulation des personnes** : la France reprendra le contrôle de ses frontières.
- Réduire la durée maximale de la carte de séjour de 10 ans actuellement à 3 ans renouvelable avec un strict contrôle des conditions d'obtention.
- Renégociation de la Convention européenne des droits de l'homme, et notamment de son article 8 qui est utilisé par les associations de promotion de l'immigration pour accroître l'immigration vers la France.
- **Suppression du droit du sol et réforme en profondeur du code de la nationalité française** afin que l'acquisition de la nationalité ne soit plus une simple formalité administrative : être français est un honneur. La naturalisation se mérite et doit être soumise à des conditions strictes de présence paisible et prolongée sur le territoire, en situation légale, de maîtrise de la langue française et de preuve d'assimilation. Plus généralement la double nationalité ne sera plus autorisée en dehors des cas de double nationalité avec un autre pays de l'Union européenne ; les personnes concernées seront amenées à choisir entre les deux nationalités.
- Lutte contre l'immigration clandestine, qui doit être ramenée à zéro. **Expulsion systématique de toute personne qui entre ou se maintient illégalement sur le territoire national.** Suppression des pompes aspirantes de l'immigration clandestine, telle que l'Aide Médicale d'Etat, réservée aux migrants clandestins.
- **Suppression, dans le droit français, de la possibilité de régulariser des clandestins.**
- Les manifestations de clandestins ou de soutien aux clandestins seront interdites.
- Le racisme anti-Français comme motivation d'un crime ou d'un délit sera considéré comme une circonstance particulièrement aggravante et alourdira la peine encourue.
- Exécution dans leur pays d'origine des peines d'emprisonnement prononcées contre les étrangers grâce à des accords bilatéraux passés avec les pays dont sont originaires les ressortissants les plus représentés dans les statistiques françaises de la délinquance. Dans tous les cas, **rétablissement des expulsions dans leur pays d'origine des étrangers condamnés pénalement.**
- **Application de la priorité nationale.** Les entreprises se verront inciter à prioriser l'emploi, à compétences égales, des personnes ayant la nationalité française. Afin d'inciter les entreprises à respecter cette pratique de priorité nationale, une loi contraindra Pôle Emploi à proposer, toujours à compétences égales, les emplois disponibles aux demandeurs d'emploi français. Les administrations respecteront également ce prin-

Autorité de l'Etat

IMMIGRATION

cipe, et la liste des emplois dits « de souveraineté » sera élargie, notamment dans les secteurs régaliens où les professions seront réservées aux personnes ayant la nationalité française. La priorité nationale doit s'appliquer à tous les Français, quelle que soit leur origine. Les étrangers qui travaillent et qui cotisent bénéficieront du fruit normal de leurs cotisations. Les étrangers en situation légale qui ne trouvent pas de travail seront incités à retourner dans leur pays au bout d'un an d'inactivité et leurs cotisations retraites leurs seront restituées sous forme de capital. La priorité nationale s'appliquera également en matière de logement social où, à situation égale, le logement sera d'abord proposé aux personnes ayant la nationalité française. Les allocations familiales seront réservées aux familles dont un parent au moins est français ou européen.

● **Instauration d'un grand ministère de l'Intérieur, de l'immigration et de la laïcité** afin d'assurer la cohérence et la coordination des politiques publiques dans ces trois domaines. Il publiera, chaque trimestre, les chiffres et statistiques détaillés du nombre de titres de séjour délivrés, du nombre de naturalisations octroyées et du nombre de reconduites à la frontière effectuées.

● Mise en œuvre d'une politique de coopération renforcée, notamment avec les pays d'Afrique. **Les aides au développement seront subordonnées à une coopération étroite avec les autorités françaises s'agissant des flux migratoires** et des procédures d'expulsion des clandestins vers leur pays d'origine.

● Réaffirmation de notre modèle républicain et de ses valeurs contre le multiculturalisme anglo-saxon. **L'assimilation, via l'école notamment, doit redevenir la règle, et le communautarisme banni.** La France inscrira dans sa Constitution « la République ne reconnaît aucune communauté ».

Refondation républicaine

LAÏCITÉ

Laïcité et égalité

La démocratie est un principe fondamental de la République française, un bien sacré. L'attachement de la Nation à la libre expression de toutes les opinions, à la libre volonté du peuple français de mener son destin, indépendamment de toute allégeance, doit rester intact. Il apparaît toutefois aujourd'hui que le fonctionnement démocratique de notre République est gravement entravé à la fois par la soumission de nos lois à des autorités européennes non démocratiques, par des institutions et une pratique institutionnelle souvent peu conformes à l'impératif démocratique, et par des dérives dans l'exercice du pouvoir qui renforcent encore le déficit démocratique en laissant disparaître la défense de l'intérêt général au bénéfice de la défense d'intérêt particulier. Un véritable redressement démocratique de notre République s'impose.

Analyse

Le retour de l'égalité contre la discrimination positive

Les Anglo-Saxons ignorent ce principe de neutralité de l'action publique en fonction de l'appartenance religieuse, ethnique ou plus largement communautaire. L'ascendance ethnique ou l'appartenance religieuse interfèrent ainsi dans l'action de l'autorité publique. Aux États-Unis, où la condamnable ségrégation fut heureusement abandonnée après la Seconde Guerre mondiale, on imagina d'inverser les termes de la ségrégation en instituant des discriminations positives pour les minorités et donc négatives pour la majorité. Le multiculturalisme et son corollaire le communautarisme furent alors exaltés. Cette idéologie se répandit dans tout le monde occidental. Loin de favoriser l'intégration des populations diverses, elle conforta les replis communautaires et les agressivités réciproques. Les États-Unis comme la Grande-Bretagne et les Pays-Bas s'interrogent aujourd'hui sur le modèle multiculturel, et reviennent même en arrière. En Allemagne, Angela Merkel en reconnaît l'échec.

En France, avec un temps de retard, les élites de gauche et de droite réunies ont importé ce modèle sous le nom de « diversité », nouveau nom de la « préférence immigrée » mise en œuvre depuis plus de trente ans. Elles n'hésitent pas à bafouer le principe de neutralité de l'action publique et par là celui de la laïcité par divers subterfuges. Un peu partout, se sont mises en place des politiques comme la parité, ou des structures pour imposer, dans les faits, cette idéologie différentialiste et multiculturelle, qui n'est qu'une forme de racisme inversé. Les premières victimes en sont les hommes blancs hétérosexuels, fustigés en son temps par Anne Lauvergeon, alors présidente d'Areva. Mais ceux qui sont censés en bénéficier se trouvent aussi lésés, car ils sont toujours soupçonnés d'être là où ils sont par la grâce d'une discrimination.

Combattre le communautarisme et le fondamentalisme islamique

Ce communautarisme favorise l'extension de modes de vie étrangers à la civilisation française et la vigueur de mouvements politiques visant à instaurer la suprématie d'une religion ou d'une loi religieuse. Parmi les communautarismes aujourd'hui les plus puissants, encouragés par les élites, le fondamentalisme islamique impose sa loi, avec comme objectif d'appliquer la charia en France. Sous la pression islamiste, des commerces finissent par ne plus proposer à leurs clients que de la nourriture hallal (Quick). Le porc n'est plus servi dans les cantines scolaires. Chaque sexe a son horaire dans les piscines. Dans les hôpitaux, le personnel masculin peut difficilement soigner les patientes. Les fidèles envahissent en toute illégalité l'espace public pour prier. Il doit être répété que le christianisme, a été pendant un millénaire et demi la religion de la majorité des Français, sinon de leur quasi totalité, et qu'il est donc normal que les paysages de France et la culture nationale en soient profondément marqués. Les traditions françaises ne peuvent être ainsi bafouées.

Refondation républicaine

LAÏCITÉ

La politique communautariste en vient à nier les principes fondamentaux de la loi française sur la laïcité puisque des lieux de culte sont souvent subventionnés avec de l'argent public, grâce à des montages juridiques scabreux. À Paris, la caserne du boulevard Ney transformée en mosquée pour remplacer la rue Myrha n'en est qu'un exemple scandaleux. Alors que dans les quartiers où l'islamisme sévit le plus, il devient chaque jour plus complexe d'échapper à la pression communautariste et religieuse, l'Etat étant alors dans l'incapacité de faire respecter la liberté de conscience. Pour acheter la paix sociale, les pouvoirs publics, État et collectivités territoriales, subventionnent des associations communautaristes, quand ils n'accordent pas des emplois surnuméraires à des individus douteux. Les habitants de toute origine et de toute confession sont les premiers à souffrir de cet abandon où ils sont laissés. Que les différences individuelles restent dans la sphère privée. Que le droit à l'indifférence l'emporte sur le droit à la différence. Que le talent, le mérite et l'utilité commune soient les seules distinctions dans la vie publique de la Nation. La tribalisation et les féodalités contre lesquelles la France s'est battue durant des siècles se reconstituent rapidement affaiblissant l'unité et l'autorité de la Nation.

■ Positions

Afin de mieux garantir juridiquement le principe de la neutralité de l'action publique, et donc le principe de la laïcité, il sera inscrit dans la Constitution que « **La République ne reconnaît aucune communauté** ».

Pour assurer une politique nationale cohérente de défense et de promotion de la laïcité sera institué **un ministère de l'Intérieur, de l'Immigration et de la Laïcité**

Seront dès lors interdites dans la législation nationale et au niveau local toutes les dispositions racistes, sexistes et discriminatoires, quelles que soient les intentions de ceux qui les proposent. Un terme sera mis à toutes les pratiques discriminatoires existantes dans toutes les structures recevant du public et financées au moins pour partie par l'argent public, comme les piscines, les établissements de santé ou les restaurants scolaires.

La discrimination positive à l'embauche ou à l'accueil de stagiaires, d'étudiants ou d'apprentis sera interdite dans la fonction publique, les entreprises privées et dans les écoles et institutions d'enseignement financées au moins pour partie par l'argent public.

Tous les baux emphytéotiques et autres facilités accordés à des cultes en contradiction avec la loi du 9 décembre 1905 seront désormais interdits. Les fidèles devront construire leurs lieux de culte avec leur propre argent, quelle que soit la religion concernée. Afin de limiter toute infiltration d'une idéologie politico-religieuse, il ne sera pas possible non plus de faire appel à de l'argent provenant de l'étranger.

Les subventions publiques, y compris celles des collectivités locales, ne pourront être accordées qu'aux associations respectant scrupuleusement l'esprit et la lettre de la loi de 1905.

Les subventions publiques aux associations communautaristes seront interdites.

Les services publics administratifs dépendant de l'Etat ou des collectivités territoriales doivent être les garants des principes républicains et de la laïcité. Dès lors, à l'instar de ce qui s'applique aujourd'hui pour les agents de ces services publics, toute manifestation communautaire y sera proscrite pour l'ensemble des usagers, notamment le port du voile ou de tout autre signe religieux ostentatoire. Une réflexion sera engagée pour étendre cette disposition aux transports publics.

Discours de clôture de l'UDT du Front National à Marseille (6 septembre 2015).

Mes chers compatriotes, mes chers amis,

Je tiens d'abord à remercier chaleureusement tous les intervenants de ce weekend. Ce travail sérieux, rigoureux, en profondeur sur des sujets qui interpellent les Français fait honneur à notre formation politique.

Merci à vous aussi, d'être si nombreux. Si combatis. Je vois que la majorité silencieuse a décidé de rester majoritaire, mais d'arrêter d'être silencieuse ! Et vous avez bien choisi en venant ici, car je suis aussi là pour ça.

Dans d'autres universités d'été, on se bat déjà à couteaux tirés pour des postes à prendre. Moi, je n'ai qu'un objectif en politique, c'est de redonner la parole à ceux qui ne l'ont plus.

C'est cet objectif qui m'a motivée à me présenter aux élections régionales.

Permettez-moi d'en profiter pour saluer chaleureusement les habitants de Picardie et du Nord-Pas-de-Calais !

Alors, vous savez, quand un de ces journalistes me demande :

« Mais, Mme Le Pen, vous n'avez pas peur de perdre ? », je lui réponds : « Pourquoi voulez-vous que j'aie peur ?

Je me bats pour des idées, je me bats pour mon pays.

Je ne me bats pas pour un siège.

Je ne vis pas en étant effrayée de perdre une clientèle électorale !

Pourquoi voulez-vous donc que j'aie peur ?

Je n'ai pas peur pour la simple et bonne raison que je sais pourquoi je me bats, et cela donne tout le courage du monde ».

Et généralement, les journalistes ne comprennent pas ça, alors que c'est pourtant évident pour les Français : on est beaucoup plus convaincant quand on n'a pas peur de perdre. Et on a beaucoup plus de chance de gagner en réalité !

En revanche, la peur de perdre, je peux vous assurer qu'en face, ils l'ont ! Ils ont une trouille bleue de la débandade qui se profile en décembre. Tous les Hollande, les Valls, les Macron, les Vallaud-Belkacem.

Ils savent que les Français ne vont pas les louper cette fois-ci.

C'est peut-être d'ailleurs pour ça qu'ils ont chamboulé toute l'organisation des régions, qu'ils ont mis le chaos avec leur réforme territoriale.

Pour cacher leur échec flagrant. Pour minimiser les pertes.

Mais je fais confiance aux Français : réforme territoriale ou pas, décembre sera un mois de fessée électorale pour le PS !

D'ailleurs, cette fusion des régions, que François Hollande pensait pouvoir faire gober aux Français incognito, nos compatriotes ont bien vu que c'était une arnaque.

Que ça n'allait apporter aucune économie.

Pire, que ça allait coûter encore plus cher.

Que ça allait éloigner encore plus les capitales régionales des villages.

Que ça allait renforcer la désertification de nos campagnes.

Ils ont vu que lorsqu'on habite un petit village comme Brachay, où j'étais la semaine dernière, on sera totalement délaissé par la capitale Strasbourg.

Que lorsqu'on est agriculteur dans le Limousin, il n'y aura plus aucune oreille pour vous écouter à Bordeaux. Et tout ça avec encore davantage d'élus, dans des conseils régionaux encore plus imposants, et avec des nouveaux postes qui ne servent à rien.

Nous comptons bien lutter contre les effets désastreux de cette réforme, de l'intérieur, à la tête des régions, en attendant d'arriver au pouvoir au niveau national. Et croyez moi, ça viendra plus vite qu'ils ne l'imaginent !

Nous serons le bouclier des Français. Face aux gaspillages, face à la disparition des services publics, face à l'austérité, face à l'immigration, face au communautarisme, face à l'islamisme ! Vous allez me dire : « ça fait beaucoup de problèmes à régler ».

Certes, je reconnaiss volontiers que nous ne pourrons pas tout au niveau régional. Mais une chose est sûre. Tout ce que nous pourrons, nous le ferons.

Comme dans les villes qui ont un maire Front National et qui sont remarquablement bien dirigées !

Steeve, David, Julien, Marc-Etienne, Joris et tous les autres, vous, nos maires, soyez chaleureusement encouragés et remerciés car, par votre sérieux, votre pugnacité et votre défense intransigeante des intérêts de vos administrés, vous aurez assurément contribué aux victoires de décembre prochain.

Nous serons demain dans les régions, comme nous le sommes déjà aujourd’hui dans les communes, des remparts contre la conjonction des crises Ces crises, de toutes natures, économique, sociale, migratoire, qui ne font plus seulement que se succéder : qui se cumulent et convergent ensemble pour le grand malheur des Français et touchent tous nos compatriotes jusque dans les plus modestes villages jusqu’ici préservés des tempêtes de la ville.

Ces crises de l’immigration, de l’identité, de l’école, de la santé, du travail, de la protection, de l’agriculture, de la sécurité, dont on veut nous faire croire qu’elles sont conjoncturelles liées à tels ou tels événements intérieur ou international alors qu’elles sont, depuis bien longtemps, structurelles.

Des crises liées à un modèle économique absurde, des crises de la négation de nous-même, de nos droits, de nos valeurs, de nos libertés, de nos modes de vies, des crises de la perte de repères, de boussoles.
Tellelement prévisibles.

Des crises liées à des choix politiques fait par ceux qui, la bouche en cœur, nous expliquent qu’ils régleront demain les problèmes qu’ils ont eux même créés.

Face à ces crises, c’est un gouvernement fantoche que nous avons. Un gouvernement pot de fleur. Un gouvernement qui ne maîtrise plus rien. Un gouvernement qui a délégué ses pouvoirs et la souveraineté du peuple français à d’autres, et qui se retrouve aujourd’hui dans l’incapacité totale d’agir, commentateur de ses propres échecs, spectateur de sa propre déroute.

Un gouvernement absolument dépassé par les événements, devenu incapable de faire respecter l’autorité de l’Etat, et d’assurer aux Français leurs droits les plus élémentaires, à commencer par la sécurité !

Ce pouvoir, en déliquescence complète, inquiétant – et je ne parle pas seulement de l’hystérie quotidienne et visible qui transpire d’un Manuel Valls... - ce pouvoir ne dirige plus la France qu’en vertu d’une incroyable inversion des valeurs.

C’est ainsi qu’il est faible avec les forts, minable face aux violents, mais impitoyable avec les petits et les honnêtes gens ! Un pouvoir dont l’injustice frappe et indigne légitimement la plupart d’entre nous !

C’est par exemple ce pouvoir qui se couche devant la Finance et les grandes banques gavées d’argent, mais qui laisse crever la PME, l’artisan faute de trésorerie, parce que les banques préfèrent utiliser leurs fonds à spéculer plutôt que de prêter à des entreprises, même lorsqu’elles sont rentables !

C’est ce pouvoir qui laisse filer des patrons irresponsables du CAC 40 avec des parachutes dorés indécents, comme c’est le cas du PDG d’Alcatel Lucent, mais qui reste indifférent aux centaines de salariés laissés sur le carreau, après des licenciements boursiers.

C’est ce pouvoir qui, sans aucun discernement, accable des entrepreneurs avec le RSI, ou les agriculteurs avec la MSA, mais qui organise pour lui-même, et pour le compte du ministère de la Justice, le travail au noir de 40 000 personnes, au sein même de l’Etat !

C’est ce pouvoir, hérité de la pratique de l’UMP comme du PS, qui se plie aux exigences de ceux qui s’adonnent à une violence gratuite et barbare ; ce pouvoir qui laisse faire et ne demande aucun compte, même lorsque son autorité est directement défiée !

Ce pouvoir honteusement laxiste : on l’a vu à l’œuvre dernièrement sur l’autoroute A1, laissant impunément des voyous qui font la honte de la communauté des gens du voyage, occuper, bloquer et saccager un axe routier utilisé chaque jour par des milliers d’automobilistes.

Un pouvoir qui dans cette affaire non seulement n’a rien fait, n’a même pas tenté de faire, mais qui en plus a cédé aux exigences des hors-la-loi, et qui, humiliation suprême, fera supporter le coût des dégâts par le contribuable, c’est à dire par vous !

Face à ce laxisme et à cette impuissance organisée, se dresse un autre pouvoir : impitoyable et d’une extrême sévérité cette fois, contre les automobilistes, vaches à lait du système, ou contre les paysans, broyés par des politiques complètement folles !

Un pouvoir également menaçant contre ceux qui pensent mal ! C'est par exemple la Loi renseignement, qui dans une relative indifférence a instauré la surveillance généralisée de tous les Français sur internet, et placé les opposants politiques légalement sur écoute.

Un pouvoir, je l'ai dit, totalement débordé, laissant pendant 7 heures les 700 passagers d'un TGV bloqués en gare de Calais, parce que des migrants occupent la voie !

Ce pouvoir injuste, ne frappant que ceux qui, par éducation et avec sens civique, respectent encore l'autorité de l'Etat, ce pouvoir est en train de précipiter la France dans un chaos indescriptible.

L'heure n'est plus aux thématiques abstraites qui occupent les médias et intéressent vaguement les Français à l'heure du dîner ; non ! L'heure est aux difficultés bien réelles de la vraie vie !

Désormais, les Français ont tous des proches au chômage, ou en situation de précarité.

Les Français ont tous des parents, des grands-parents, des amis, précipités dans des difficultés économiques insurmontables.

Désormais, des migrants errent dans nos quartiers, autour des gares ou dans des bidonvilles, causant à la France d'immenses problèmes de sécurité et de salubrité publique.

Désormais, l'heure est à l'accoutumance au terrorisme ! Un terrorisme bien réel qui porte un nom, et même plusieurs !

Rien qu'en 2015, ils sont déjà nombreux à avoir semé la terreur et la mort autour d'eux : les frères Kouachi, Amedy Coulibaly, Sid Ahmed Glam, Yassin Salhi, Ayoub El-Khazzani,...

Et face à cette vague d'attentats, face à cette insécurité croissante : qui va chercher la responsabilité du ministre de l'Intérieur ? À partir de combien de morts le gouvernement va-t-il admettre qu'il est en échec, et qu'il y a donc urgence à changer radicalement de politique ?

Alors à défaut d'agir, ce pouvoir « communiqué », pour faire oublier l'étendu de sa responsabilité.

La « Communication » : voilà à quoi se résume désormais l'action du gouvernement. Voilà ce qui fait se liquéfier notre premier ministre chaque fois qu'il prend la parole... Car il faut bien bouger, s'agiter, s'exciter, pour habiller d'illusions la plus scandaleuse inaction.

Et si ce pouvoir patine si terriblement, c'est peut-être précisément parce qu'il n'en est plus un. La France n'est plus un Etat, comme l'a si justement diagnostiqué Marie-France Garaud tout récemment. La France n'est plus libre de ses lois, ne maîtrise plus son territoire, ne bat plus sa propre monnaie et ne part en guerre que lorsque d'autres lui ordonnent de le faire et trop souvent pour défendre des intérêts qui ne sont pas les siens.

C'est à l'Union européenne que nous avons remis l'essentiel des attributs de notre souveraineté.

Quant à nos armées, elles ne sont plus qu'un résidu de puissance, qui d'année en année se réduit jusqu'à l'os, sous l'action coupable de l'UMP et du PS. Heureusement l'armée française compte encore en son sein des hommes d'une valeur exceptionnelle, qui font la fierté de notre pays.

Mais politiquement l'affaire est entendue, la France est devenue le vassal d'autres puissances. Soumise à Washington autant qu'à Berlin, elle court à sa perte, suivant des politiques qui ne correspondent plus à aucun de ses intérêts stratégiques.

La France ne sera plus tout simplement. Sauf à retrouver sa liberté, sa souveraineté.

Et s'il le faut, en s'arrachant aux griffes de l'Union européenne via un référendum, comme au Royaume-Uni où je vous indique que, pour la première fois, dans un sondage publié ce jour, cette sortie de l'Union européenne est devenue majoritaire dans l'opinion publique.

Et pour les plus tatillons qui ne jurent que par le droit, rappelons que cette possibilité est prévue par le Traité sur l'Union européenne qui pose en son article 50 qu'un Etat peut sortir de l'Union.

A bon entendeur !

Revenons-en à cette conjonction des crises. Il est des domaines où cette accumulation se voit parfaitement.

Par exemple notre système de santé, qui subit tout à la fois les ravages de l'austérité imposée par Bruxelles, et les drames du communautarisme, qui sont eux-mêmes la conséquence directe d'une immigration massive incontrôlée.

Combien de médecins ont été agressés dans leurs cabinets ? Combien d'urgentistes brutalisés par des maris obscurantistes, refusant de laisser approcher leurs femmes par un homme, qui est payé pour les soigner ?

Mais aussi combien de services saturés par des étrangers et des clandestins qui bénéficient d'un accès gratuit aux soins, au détriment des Français qui eux, non seulement doivent attendre, mais en plus doivent payer !

Et l'austérité : alors qu'un rapport remis récemment à Marisol Touraine préconise la suppression de 10% des services d'urgences sur l'ensemble du territoire, combien de cliniques, de maternités, de services chirurgicaux dans les hôpitaux de nos provinces, ont déjà fermé partout en France ?

Or, dans sa loi Santé, contre laquelle l'ensemble des professionnels de santé se mobilisent légitimement, non seulement Marisol Touraine ne résout rien mais elle dégrade encore davantage les conditions de travail des médecins, en donnant les pleins pouvoirs aux Agences régionales de Santé, ce qui participe toujours plus à l'éclatement des pouvoirs de l'Etat, et met en péril notre précieuse solidarité nationale.

C'est l'existence même de la médecine libérale qui est en jeu.

Notre système de santé français a été élaboré sur plus de 6 siècles, depuis la fondation de nos premières grandes universités de médecine.

Bien que décrié, il reste un des plus performants et des moins onéreux du monde : quoiqu'en dise Mme Touraine, il permet à tous d'avoir accès à des professionnels de santé de très haute qualité, aussi bien en ville qu'en clinique privée, en milieu hospitalier ou médico social, et cela dans de très brefs délais.

Ce système a su trouver une juste mesure entre le libre choix par les patients de leurs soignants, une relative liberté d'exercice quotidien des professionnels de santé et la possibilité pour le système public de maîtriser tous les outils de la gestion de la Solidarité Nationale.

Il a ainsi au fil du temps, en véritable modèle pour tous les pays européens qui s'en sont inspiré, protégé également indigents, classes moyennes et privilégiés.

Certes, beaucoup de points font l'objet de justes critiques: dérives multiples de toutes parts et gestion très approximative de la part des caisses.

Mais plutôt que d'apporter des réponses à ce qui est perfectible, Marisol Touraine, sous couvert de « modernisation », a finalisé par sa nouvelle loi le démembrément de notre système de santé.

Alors Madame Touraine, comptez sur nous pour soutenir les médecins qui s'opposeront à votre œuvre de destruction !

Les Français, y compris dans les territoires ruraux, n'abandonneront pas un système de santé de qualité ! Nous mènerons donc ce double combat : contre l'austérité mortelle, et contre le communautarisme destructeur.

En cette période de rentrée des classes, je me dois aussi de revenir sur un autre pivot de notre nation : son école. Depuis bientôt cinquante ans, gauche et droite démantèlent l'École de République. Depuis mai 68, gauche et droite réunies s'y emploient avec persévérance.

Aujourd'hui, c'est une co-destruction signée Alain Vallaud-Belkacem et Najat Juppé !

L'une casse morceau par morceau, l'autre veut tout araser.

Dans cette œuvre de destruction, n'oublions pas Vincent Peillon, même si beaucoup l'ont déjà complètement oublié, à juste raison...

Sa réforme maléfique des rythmes scolaires est toujours en place. La totale improvisation initiale se poursuit dans la gabegie ! Des municipalités exsangues en viennent à taxer les parents jusqu'à 300 euros par an et par enfant.

La gratuité de l'enseignement public est remise en cause par la gauche elle-même. Pourquoi ? Pour de la pâte à modeler et des activités de macramé !

Le n'importe-quoi continue à présider à cette lubie. Ces activités périscolaires ne sont pas adaptées aux besoins des élèves. Les salles de classe sont transformées en salle de jeux.

La sanctuarisation du lieu où devrait se transmettre le savoir est remise en cause.

Le professionnalisme des intervenants n'est pas garanti, ni même clairement défini. Cette réforme stupide sera supprimée lorsque nous arriverons au pouvoir !

Encore d'autres improvisations, encore d'autres lubies ! Avec Najat Vallaud-Belkacem, le pire est toujours sûr !

Le 21 juin, elle publie un arrêté fixant un programme d'enseignement moral et civique, et le 1er septembre, les enseignants doivent le mettre en œuvre.

Un codicille éclaire les motifs de cette précipitation, de ce manque de préparation. Je cite : « les partenaires et associations agréées œuvrant dans le domaine de l'éducation aux médias et de l'éducation à la citoyenneté pourront également être sollicités. ».

Au secours ! SOS-Racisme et autres associations de propagande seront définitivement installés au cœur même de l'école de nos enfants. Le Système espère ainsi endoctriner et conditionner de futurs électeurs.

Adieu neutralité ! Adieu laïcité ! Bonjour la propagande ! Bonjour le bourrage de crâne !

Jules Ferry disait: l'École doit être un sanctuaire où le bruit de la société ne parvient pas.

Eh bien oui, Je veux une École qui institue le citoyen par l'effort.

Je veux une École qui donne à chacun les moyens de penser par lui-même.

Je veux une École qui permet à chacun de participer aux débats en cours.

Je veux une École qui apprend à lire, à écrire, à compter.

Je veux une École qui enseigne l'histoire de France dans ses lumières et sa fierté nationale, sans en avoir expurgé Clovis, Jeanne d'Arc, Napoléon, Saint-Louis, François 1er, Louis XIV ou Henri IV !

Figurez-vous même que je veux une École qui forme à la maîtrise de la langue française, de l'orthographe, de la grammaire ! De quoi faire s'étangler nos pédagogistes ringards !...

Car on le sait mes chers compatriotes : celui qui n'a pas les mots pour le dire n'a plus que ses poings pour s'exprimer.

L'étude des grands auteurs classiques est une nécessité. L'initiation à la philosophie est le couronnement de l'enseignement secondaire. Le latin et le grec en sont des compléments naturels. Je n'oublie pas les mathématiques et les sciences exactes.

La réforme du collège qu'Hollande-Valls veulent imposer est à l'opposé de cette exigence. Ils se moquent de son rejet massif par les enseignants. Ils méprisent toutes les démissions des responsables des programmes scolaires.

Quant aux UMP-Républicains, ils s'apprêtent àachever la déconstruction. Alain Juppé vient de sortir ses propositions, ses propositions de sabordage.

Il reprend la théorie du socle commun de connaissances : c'est la médiocrité érigée en principe pédagogique. Il conserve le collège unique, l'une des origines de la casse de l'Éducation nationale, que nous voulons supprimer. Il veut encore aggraver le mal avec l'autonomie des collèges et des lycées : les conseils d'établissement fixeraient les heures dévolues à telle ou telle matière.

C'est la déconstruction nationale, c'est le nivelingement par le bas.

Bref, Alain Juppé avec l'UMP veut définitivement livrer l'Éducation nationale à la dérive syndicaliste.

Alain Juppé veut donner le pouvoir aux permanents syndicaux et à leurs intrigues. Collèges et lycées deviendraient des nœuds de vipères.

En bon socialiste, Alain Juppé veut compléter le tout par une haute autorité !... L'UMPS adore ces hautes autorités qui ne sont indépendantes... que du suffrage universel. La démocratie sans le peuple, c'est tellement plus confortable pour eux...

Notre objectif est exactement inverse : nous voulons la restauration de l'École de la République. Une École qui assure la sélection des meilleurs par la promotion de tous.

Le maître doit être respecté par les élèves et soutenu par sa hiérarchie. Au centre de l'École, doit être la transmission des connaissances, des savoirs fondamentaux.

L'assimilation de tous les Français dans une même nation passe par le creuset de l'École.

Comme sur l'euro, nous ne sommes pas seuls à avoir ces positions sur l'École. D'un peu partout de l'échiquier politique, montent les rejets de ce désordre établi, pour ne pas dire programmé, et le désir d'une alternative.

Les uns se réclament d'une gauche républicaine et patriote qui a existé il y a bien longtemps. D'autres se revendiquent d'une droite qui a eu le sens de la Nation et de ses valeurs. Les uns sont des politiques, les autres sont des intellectuels qui regardent le réel.

Peu importe d'où ils viennent, l'important est où ils veulent aller. S'ils veulent l'indépendance de la France, nous la voulons aussi.

Ne nous laissons pas impressionner par les anathèmes des bien-pensants. N'acceptons pas les excommunications des dominants en faillite.

Rejetons les interdits fulminés par la caste politico-médiaque. Rejetons les tabous et les préjugés. Parlons-nous. Parlons-nous franchement. Ouvrons un dialogue sans concession et sans arrière-pensée. Constatons nos nombreux points d'accord. Dressons la liste de nos désaccords.

Nous verrons bien alors ce qui est possible.

La France a besoin de tous les patriotes. La France a besoin de tous les républicains.

La France a besoin de tous les souverainistes. De tous les amoureux de la France !

La France a surtout besoin de son peuple, tout son peuple, pour contrer le saccage commis par ces pseudo élites.

Alors, marchons côte à côte et frappons ensemble.

Il y a tant à faire pour redresser le pays. Il y a tant à faire pour créer des emplois productifs durables pour les Français. Il y a tant à faire pour redonner à la nation française le goût de sa grandeur.

Ne perdons pas de temps, il est trop précieux !

Conjuguons nos énergies pour sauver notre pays, il sera bien temps après de discuter nos désaccords et de les faire trancher par les Français au moyen des élections.

En matière scolaire, tant que les notes existent encore et n'auront pas été supprimées, profitons-en mes chers compatriotes pour leur mettre un Zéro pointé, et sans nos encouragements !

Ils ne peuvent pas mieux faire : ils l'ont démontré. Ils doivent donc partir !

Ce sentiment profond est aussi celui de nos agriculteurs, les paysans de la terre de France, qui par milliers ont envahi les rues de Paris jeudi pour alerter sur leur sort.

Nos paysans, nos éleveurs, sont passés à la moulinette de l'Union Européenne, qui les submerge de normes, a rendu la PAC inefficace et injuste, et négocie en secret le Traité Transatlantique qui vise à les dépecer.

Bruxelles bien sûr est coupable, comme elle est coupable des sanctions idiotes contre la Russie qui nous valent aujourd'hui un embargo ruineux, mais les responsables sont bien les gouvernements français successifs, ces paillassons sur lesquels l'Union Européenne et l'Allemagne viennent s'essuyer les pieds sans hésitation !

Avaient-ils donc besoin de se mettre systématiquement à genoux devant l'Union Européenne, sous le seul prétexte que « l'Europe c'est bien » ?

Avaient-ils besoin d'aller trahir nos intérêts nationaux, abandonner nos petits exploitants, défaire la puissance agricole française, parce que « l'Europe c'est vraiment super bien » ?!

Non bien sûr ! Cette crise agricole, comme les autres, les dépasse.

Alors vivement la Politique Agricole Française que nous mettrons en place ! Débarrassée des dogmes et intégralement tournée vers l'intérêt de l'agriculture française !

Cette politique qui rétablira des cours justes et des quotas là où il en faut.

Cette politique qui se passera de l'intermédiaire bruxellois qui chaque année nous fait les poches à hauteur de 8 milliards ! Cette politique qui reprendra le commerce avec la Russie, parce que la guerre froide est terminée depuis 25 ans !

Cette agriculture familiale de qualité, de proximité, de paysages français, c'est la nôtre ! Et c'est l'agriculture du futur : écologique, patriote, humaine, sociale, moderne !

Si ces gouvernements dépassés ne peuvent rien faire pour notre agriculture, vous imaginez qu'ils le peuvent encore moins contre le chômage.

Chaque mois les Français assistent médusés au petit numéro du ministre du Travail venant leur expliquer sur toutes les ondes que, selon la formule mathématique bien connue, qu'en matière d'emplois, moins d'emplois plus moins d'emplois, ça fait plus d'emplois !

Que la hausse du chômage est en réalité une baisse. En tout cas une baisse de la hausse. Enfin, une baisse de la hausse de la hausse. Ou une hausse de la baisse de la hausse. A vous de choisir !...

On nous demande donc de vivre dans une société du tout-précaire. En matière scolaire, comme en matière agricole ou économique et sociale. Comme on nous demande de « vivre avec » le terrorisme islamiste, ou de « vivre avec » le chômage de masse.

Comme patriote et comme mère de famille, je ne m'y résous pas et, ensemble, nous ne nous y résoudrons jamais ! J'espère que c'est très clair pour nos dirigeants.

On demande aux Français de vivre avec des salaires de plus en plus bas, des emplois de plus en plus incertains, des pensions de plus en plus faibles.

Cette société des petites salaires et des retraites de misère, pourquoi devrions-nous l'accepter comme une fatalité ?

Quel sort maléfique, quelle malédiction aurait frappée la France pour que nous soyons condamnés à la croissance zéro et à la fin de l'industrie ?

Ceux qui, à droite comme à gauche, viennent vous expliquer qu'ils se battent pour l'emploi et la croissance sans jamais vous parler de l'euro, du dumping social et environnemental, des frontières grandes ouvertes, de la directive détachement des travailleurs, de l'austérité et des impôts qui pèsent sur les PME PMI, du patriotisme économique formellement interdit par l'Union Européenne ou du RSI sont des faiseurs de mots !

Des amuseurs.

Des imposteurs.

Bref, des menteurs.

Les Français n'ont pas besoin de troubadours de la politique pour les divertir, par des mots périmés et des promesses usées jusqu'à la corde.

Ils veulent des hommes et des femmes responsables. Qui ne les roulent pas dans la farine. Qui aillent au fond des choses, pour résoudre les problèmes, qui ont des convictions ancrées, les défendent et, le jour venu, les appliquent.

Oui, mes chers compatriotes, je suis persuadée qu'il n'y a pas de malédiction française et que notre pays peut sortir la tête du chômage de masse ! Que nos jeunes comme nos séniors peuvent retrouver le chemin de l'emploi. Que nos retraités ne sont pas condamnés aux retraites indécentes ! Que le patriotisme économique c'est l'avenir !

Rien n'est possible dans l'euro, dans le dogme de l'euro monnaie unique.

Pour ceux qui demandaient une vérification grande nature, elle est venue de Grèce, cet été, où l'ancien ministre de l'économie lui-même, M.Varoufakis, a expliqué après coup hélas que la clé du problème est bien sûr l'euro. Qu'aucun choix de redressement économique, de progrès social, ni même aucun choix démocratique tout court, n'est possible dans l'euro monnaie unique et nos travaux de l'Université d'été d'hier l'ont bien démontré.

Et bien mes chers compatriotes nous serons contraints de réparer leurs erreurs, pour le bien de la France.

Comme déjà l'immense majorité des pays du monde, nous aurons demain une monnaie nationale, beaucoup plus performante que l'Eurodictature. La dissolution de la monnaie unique se fera, et elle sera concertée, parce qu'elle est indispensable.

Comme est indispensable le retour de nos frontières et de protections face à la concurrence déloyale, face aux produits fabriqués sans souci de l'être humain, sans souci de l'environnement !

Comme, mes chers compatriotes, nous prenons l'engagement d'abroger la directive européenne de détachement des travailleurs, que l'UMP comme le PS soutiennent, sauf quand ça se voit trop, lors de certaines universités d'été à la Rochelle par exemple... Oui, pour nos PME des bâtiments et des travaux publics, pour nos transporteurs routiers, pour nos agriculteurs, pour les millions de Français qui cherchent un emploi, nous mettrons fin à cette directive de la honte qui instaure sur notre territoire une priorité étrangère à l'emploi.

Comment ne pas s'indigner devant l'aggravation continue des impôts et des taxes, tout particulièrement en cette rentrée où ils pèsent si lourd ?

Comment ne pas y voir la conséquence logique de la politique d'austérité, de l'ultralibéralisme dogmatique, qui nous condamnent à la décroissance et font peser sur les mêmes des sacrifices de plus en plus intenables.

L'impôt doit être moins lourd, plus juste, et, pour cela, nous devons nous mettre dans la situation de recréer de la richesse et donc de sortir d'un modèle économique totalement défaillant.

Dès aujourd'hui, que le gouvernement commence très officiellement par refuser tout nouvel alourdissement de la redevance télé alors même qu'il a juré d'arrêter l'augmentation des impôts !

On parle de taxer nos téléphones portables, nos ordinateurs, nos tablettes pour la télévision publique : stop ! Halte au feu !

Que la télévision publique trouve ses financements ailleurs, mais pas sur le dos des Français qui voient déjà fondre leur pouvoir d'achat !

Le gouvernement de la France est donc submergé.

Par toute une série de crises, je l'ai dit : santé, école, agriculture, économie de manière générale.

Mais il est une crise majeure qui prend, en cette rentrée, une ampleur spectaculaire, dont la gravité est historique. Je parle bien entendu de la terrifiante crise migratoire qui s'accélère brutalement en Europe et en France.

Les perroquets commentateurs de la vie politique disent souvent que nous « revenons à nos fondamentaux » quand nous parlons de l'immigration.

Mais ont-ils compris que l'immigration est un problème fondamental, non pour le Front National, ou pour la vie politique elle-même, mais d'abord pour la France, et les Français ?

Pourquoi, à part nous, personne ne semble comprendre que l'identité d'un peuple, sa cohésion, sa capacité à s'entendre et à se sentir uni, sont effectivement, indiscutablement, des éléments fondamentaux de la vie d'une nation ?

Pourquoi tout le monde méprise-t-il sans cesse ce sujet ?

Pourquoi personne, à part nous, une fois encore, n'est là pour entendre le cri d'alarme des Français devant ce qu'il faut bien qualifier aujourd'hui de submersion migratoire et de déstructuration avancée de notre identité nationale ? (identité) oui

Pourquoi entend-on à longueur d'antenne des politiques, des journalistes, des employés de banque camouflés en experts ou en économistes, nous vendre qu'avec 6 millions de chômeurs et 10 millions de pauvres, on s'enrichit en acceptant une immigration massive que l'on ne peut ni faire travailler (il n'y a pas d'emploi), ni loger, ni soigner, ni éduquer, tant les moyens manquent déjà pour les nôtres ?

Les chanteurs peuvent chanter, les saltimbanques jongler, les éditorialistes pérorer, BHL pleurnicher, rien ne changera cette cruelle et factuelle vérité !

L'immigration n'est pas une chance, c'est un fardeau.

L'immigration d'aujourd'hui ne ressemble pas à celle qu'a connue notre pays au début du siècle dernier. Ce n'est pas vrai ! C'est le mensonge de l'époque que l'on veut tenter de vous faire avaler !

L'immigration d'aujourd'hui est une immigration économique dans un pays économiquement exsangue, qui grève nos comptes sociaux, déstabilise notre système de politique sociale, pèse à la baisse sur nos salaires, déstabilise le marché de l'emploi, et nuit profondément à ce que je qualifiais à l'instant de fondamental : la cohésion de notre peuple.(économique)

L'immigration d'aujourd'hui est une immigration familiale encouragée par le regroupement du même métal mis en œuvre par la droite et la gauche, une immigration d'installation sans aucune volonté de retour dans le pays d'origine.

Notre pays n'a plus, ni les moyens, ni l'énergie, ni l'envie, (disons-le tout simplement) d'être plus généreux qu'il ne peut l'être avec la misère du monde, n'en déplaise à Monsieur Juppé qui vient encore de se distinguer en déclamant que l'on doit « accueillir tous ceux que l'on peut accueillir ».

Mais on ne peut plus accueillir personne : voilà la réalité !

Oui, il est tragique que des peuples du monde soient dans la misère, mais il est tragique aussi que notre pays aujourd'hui s'enfonce dans la misère, soit déclassé, et laisse des millions de nos compatriotes sur le bord du chemin. Non, ce n'est pas égoïste de penser à son propre peuple quand on est un dirigeant politique. C'est au contraire la première, et même l'impérieuse mission que l'on doit se fixer.

Alors oui, envers et contre tout, bien souvent malheureusement contre tous aussi, nous devons parler du fardeau migratoire.

Nous devons défendre le peuple français et faire cesser cette culpabilisation insensée et parfois totalement indigne, indécente, mise en œuvre par des élites qui regardent l'immigration au balcon.

La France est grande, la France est généreuse, mais la France doit aussi penser à elle-même, et aux siens.

Vous le savez, nous n'avons de cesse, depuis des décennies, de dénoncer le laxisme des gouvernements successifs sur l'immigration, qu'il s'agisse de l'immigration légale ou de l'immigration clandestine.

Je vous rappellerai une fois encore ces chiffres effrayants, parce qu'il faut les avoir en tête à chaque instant pour ne pas se faire enfumer : notre pays connaît depuis le début du quinquennat de Nicolas Sarkozy, c'était il y a 8 ans, chaque année, 200 000 entrées légales sur son territoire.

C'est un chiffre qui ne bouge pas, qui reste à ce niveau dramatiquement haut, record, que la droite ou que la gauche soit au pouvoir.

Quant à l'asile, cela fait bien longtemps qu'il est devenu une filière d'immigration illégale comme une autre.

Le chiffre de l'immigration clandestine n'a jamais et ne sera sans doute plus jamais connu.
Il est aujourd'hui totalement hors contrôle.

Or, nous payons aujourd'hui ce laxisme au prix fort.

C'est ce signal diffusé durant des années, des décennies, par Mitterrand, Chirac, Sarkozy, Hollande qui fait aujourd'hui de la France une destination prioritaire aux migrations venant du monde entier.

La guerre, la pauvreté, une offre de soins défaillante, le réchauffement climatique, milles raisons sont et seront avancées pour expliquer un phénomène qui s'amplifie surtout du fait du laxisme insensé dont nos dirigeants ont fait preuve.

On nous explique aujourd'hui qu'il faut accueillir 160 000 migrants, demain on nous expliquera qu'il faut en accueillir 760 000 et après demain 1 260 000 !

Qui, à part nous, dans cette classe politique a assez de clairvoyance et de courage pour regarder la réalité en face, prendre la mesure des événements et en conséquence mettre en œuvre une politique de fermeté dès aujourd'hui à la mesure de la gravité du phénomène ?

Nous ne nous contentons pas de dénoncer cette situation catastrophique qui met en cause la prospérité, la sécurité, l'identité et, j'ose le dire, la liberté même de notre pays.

Nous sommes aussi force de proposition et nous donnons sans cesse dans le débat public nos solutions pour arrêter cette folie.

Retrouver et maîtriser nos frontières contre l'Union Européenne et Schengen, (schengen)

Réduire au strict minimum l'immigration légale,

Réformer le code de la nationalité, et notamment en supprimant le droit du sol qui est l'acquisition automatique de la nationalité,

Mettre en œuvre la priorité nationale et demander aux étrangers qui ne trouvent pas d'emplois de rentrer chez eux comme le font tous les pays du monde, Etats-Unis en tête !

Réformer le droit d'asile pour le restreindre considérablement, reconduire systématiquement à la frontière les clandestins comme la loi de la République l'exige,

Supprimer toutes les pompes aspirantes de l'immigration clandestine, à commencer par le logement gratuit pour les demandeurs d'asile et l'Aide Médicale d'Etat pour les clandestins, ainsi que toutes les aides, de toutes sortes, qui font que, dans des domaines précis, il vaut mieux être clandestin que Français en France !

Un exemple ? L'UMP et le PS ont voté, il y a des années déjà en Ile-de-France, les transports gratuits pour les bénéficiaires de l'AME, gratuits donc pour les clandestins, quand les Français, y compris en situation de précarité, sont sommés de se réjouir du tarif unique du Pass Navigo à plus de 770 euros par an.

C'est tout un arsenal de mesures que nous sommes prêts à mettre en œuvre si les Français nous portent au pouvoir.

Nous parlons donc d'immigration depuis de longues années, ce sujet effectivement fondamental pour la France et les Français, nous dénonçons et nous proposons.

Mais aujourd'hui, mes chers amis, nous vivons un véritable tournant sur ce sujet.

Je vous parlais tout à l'heure d'un pouvoir débordé par toutes les crises.

Celle que nous vivons aujourd'hui en matière d'immigration a fini de tétoniser la classe politique contrainte, une fois de plus, d'aller prendre ses ordres auprès de la Commission européenne ou de Mme Merkel.

La profonde déstabilisation de la Libye par MM. Sarkozy et Bernard-Henri Lévy, avec la complicité du PS, puis celle de la Syrie, toujours par les mêmes, ont entraîné une situation inédite, et pourtant prévisible annoncée par le Front National, aux portes des pays européens.

La vague massive d'immigration clandestine commence seulement à atteindre les côtes de bons nombres de pays, dont évidemment la France.

Quelques chiffres là encore : entre 2012 et 2014, le nombre de demandeurs d'asile est passé sur toute l'Union européenne de 300 000 environ à plus de 600 000.

Ce chiffre avait déjà bondi de 85% sous le mandat Sarkozy.

Pour la seule année 2015, on s'attend à ce qu'il atteigne le chiffre de 800 000 rien qu'en Allemagne ! 1% de la population allemande, en une seule année !

On pourrait se dire qu'après tout si l'Allemagne, pour des raisons pas toujours avouables, souhaite accueillir un nombre considérable de clandestins, c'est son problème. Mais il y a un hic de taille à cause de la folie de la libre circulation, quand l'Allemagne les aura régularisés, alors ces populations pourront s'installer dans n'importe lequel des pays d'Europe.

Autres chiffres : alors qu'en 2012 on estimait à 50 000 le nombre de personnes ayant traversé la Méditerranée pour rejoindre nos pays, cette population devrait être en 2015 sept fois plus importante, avec près de 350 000 personnes !

La passivité, le laxisme des pays de l'Union européenne, incitent ces clandestins à vouloir rejoindre nos pays.

C'est un appel d'air considérable que nous créons quand nous ne nous opposons en rien à ces arrivées massives.

C'est un appel d'air criminel, criminel au regard des peuples européens mais criminel aussi parce qu'il constitue une véritable incitation à prendre la mer et la route au risque de sa vie!

Les belles âmes qui nous demandent d'être généreux, charitables, de ne pas se soucier des causes politiques de ce désordre considérable, mais simplement d'en assumer les conséquences, docilement, sont en fait des âmes criminelles. Elles poussent à une aggravation du problème alors même que l'ont est déjà impuissant à y faire face!

Il y a tant de choses à faire : stabiliser la Libye avec l'aide de l'Egypte, aider enfin la Syrie à combattre l'Etat Islamique, réinstaller des frontières nationales, renvoyer les clandestins dans leur pays, supprimer les pompes aspirantes de l'immigration, durcir le droit d'asile.

Mais pourtant rien n'est fait.

Pas le début d'un commencement de décision de quelque nature que ce soit ! sauf peut-être un nouveau numéro vert, cette fois-ci, pour leur trouver un logement ?

En la matière, j'ose le dire, comme dans d'autres dérives de l'Union européenne, L'Allemagne porte une très lourde responsabilité par son incitation au niveau de l'Union européenne à une acceptation parfaitement passive de ce phénomène.

Sans doute l'Allemagne pense-t-elle à sa démographie moribonde, et sans doute cherche-t-elle encore à baisser les salaires et à continuer à recruter des esclaves via une immigration massive.

Mais ce qui est inacceptable, c'est la passivité absolue de la France face à ce nouveau diktat allemand. L'Allemagne ne cherche pas seulement à régenter notre économie, la voilà qui veut nous imposer d'accepter des centaines de milliers de demandeurs d'asile.

Et d'ailleurs cette submersion migratoire n'est-elle pas exactement ce que souhait la Commission européenne ?

Le Commissaire européen aux Affaires Intérieures n'a-t-il pas, il y a quelques jours encore devant notre collègue Gilles Lebreton, avoué que la Commission souhaitait l'installation de 50 millions d'immigrés dans l'Union européenne à l'horizon 2060 ?

Nicolas Sarkozy, qui a mis des semaines à sortir de son mutisme sur ces événements catastrophiques, fustigeait hier ma prétendue « brutalité » face à cette submersion migratoire.

Venant d'un homme qui souhaitait accrocher M. Villepin à un croc de boucher, aspire à « éclater le bœuf », je le cite en évoquant François Bayrou, et vient de traiter François Fillon d'eunuque, cette leçon de maintien pourrait faire sourire.

Mais venant d'un homme qui, comme chef des armées, a contribué à l'assassinat sans autre forme de procès d'un chef d'Etat qu'il avait pourtant reçu, au début de son mandat, avec forces courbettes à l'Elysée,

Mais venant d'un homme qui porte la terrible et historique responsabilité d'avoir livré la Libye aux bouchers islamistes, d'avoir livré le peuple Libyen aux saccages, aux meurtres de masse, à l'épuration religieuse, aux tortures, d'avoir, par

son intervention militaire, durablement déstabilisé cette région du monde permettant à l'Etat islamique d'étendre ses tentacules jour après jour, les propos de Nicolas Sarkozy sont juste terribles pour lui-même, pour la famille politique qu'il représente et tellement révélateurs !

Cet homme qui essaye à chaque élection de faire croire qu'il a changé, qu'il agira enfin demain contre l'immigration comme il s'était engagé à le faire lorsqu'il était ministre de l'Intérieur, puis Président, avoue en fait qu'il ne fera rien ! Vous m'entendez, rien d'autre que ce que font les socialistes.

Ouvrir grandes les portes de notre pays et tenter de culpabiliser les Français comme un vulgaire Cambadélis.

Merci Nicolas Sarkozy de cet accès de franchise,

Merci d'avoir tombé le masque, car où est l'indécence mes chers amis ?

Où est la cruauté, où est l'inhumanité au final ?

On instrumentalise la souffrance de ces pauvres gens qui traversent la Méditerranée, on instrumentalise la mort de ceux qui la trouvent au long de ces voyages organisés par des mafieux.

On montre des photos, on exhibe la mort d'un enfant, sans aucune dignité, à la seule fin de culpabiliser les consciences européennes, et de leur faire accepter la situation actuelle !

Mais ce faisant, c'est la mort elle-même qu'ils encouragent et c'est une part bien indigne d'eux-mêmes qu'ils révèlent !

Car accepter la situation actuelle, ne plus vouloir réfléchir à ses causes, se contenter de bons sentiments, intimider l'ordre aux populations de s'organiser pour accueillir les centaines de milliers de clandestins, c'est en encourager bien d'autres encore à tenter l'aventure macabre de la traversée de la Méditerranée.

Et, osons le dire, le réservoir est inépuisable.

Par leur stratégie de communication, ils souhaitent que nous nous arrêtons de penser et que nous répondions instinctivement.

Nous n'avons pas de leçon d'humanité à recevoir de ces « irresponsables » politiques quand ils vous jettent la mort d'un enfant au visage pour faire avancer leurs sinistres projets.

Etre un responsable politique, un vrai, c'est savoir que la France ne peut pas être gouvernée par l'émotion au risque précisément de ne pas gouvernée.

La politique, c'est la responsabilité.

C'est ne pas fuir la gravité des choix engageants en se cachant derrière l'émotion de l'instant.

C'est refuser la démagogie, la simplicité des slogans, les bons sentiments quand ils cachent des projets diaboliques.

C'est au contraire ouvrir les yeux, accepter de voir la réalité en face, et la dire aux Français.

Et aujourd'hui la vérité nous commande de dire que nous ne pouvons pas, que nous ne devons, pas accueillir ces clandestins, qu'il faut les ramener dans leur pays d'origine à charge pour la communauté internationale d'organiser leur sécurité dans des territoires dédiés.

A ce titre, on se demande pourquoi les pays du Golfe, ces pays si riches et toujours si prompts à défendre le monde musulman ne prendraient pas leur part ?

Puisqu'ils s'entendent si bien avec le Qatar et l'Arabie Saoudite, pourquoi nos dirigeants PS et UMP ne demandent-ils pas à l'émir et au Roi d'accueillir les migrants qui sont à leur porte ?

Pourquoi l'Europe ?

Pourquoi la France ?

Quand il existe des pays plus proches, plus prospères, où la pression migratoire n'est pas la même que sur le vieux continent ?

Je dirais pour terminer sur ce chapitre, que la crise migratoire actuelle, d'une extraordinaire intensité, n'est pas prêt de s'arrêter. Elle est terrible, et l'inaction de nos gouvernements est cruelle.

Mais elle a au moins un mérite : elle met en lumière la justesse de nos analyses, et permet à chacun de se faire une opinion sur la lâcheté incommensurable des gouvernements successifs, de droite comme de gauche, qui nous ont conduits là.

Plus que jamais, sur ce sujet comme sur d'autres, le Front National devient la boussole des Français.

Comme notre mouvement est aussi la boussole des Français sur le fondamentalisme islamiste, qu'on accroît encore par cette immigration hors contrôle.

J'ai dit tout récemment que je mettrai l'Islam radical à genoux. Je vous le redis ici, mes chers compatriotes, parce qu'à l'heure où la France va d'attentat islamiste en attentat islamiste, je ne peux pas faire autre chose que vous annoncer la fermeté et la responsabilité.

Oui, nous mettrons l'Islam radical à genoux. Au bénéfice de l'ensemble de nos compatriotes, y compris bien sûr nos compatriotes musulmans, qui n'acceptent pas que des ministres imprudents les confondent pour de basses tactiques politiciennes avec les islamistes que je veux mettre hors d'état de nuire !

Nous demandons la fermeture immédiate des mosquées radicales, ces lieux de radicalisation, ces lieux de haine de la République et de la France, comme ils l'ont fait en Egypte et en Tunisie.

Nous demandons l'expulsion des étrangers fichés pour islamisme, et leur interdiction du territoire français. Et ce ne sont pas les belles âmes molles du PS et de l'UMP que j'ai choqué avec cette proposition pourtant de bon sens qui nous empêcheront de le dire pour agir !

Nous demandons la laïcité partout : à l'école, dans les cantines, dans les services publics, dans les crèches et les universités où voiles et signes religieux ostensibles doivent être proscrits, dans l'entreprise.

Aucune revendication communautariste ne doit plus pouvoir prospérer dans aucun secteur de notre société.

Plus aucune lâcheté, plus aucune reculade, plus aucun arrangement, plus aucun scrupule.

Et je rappelle que notre calendrier est le fruit d'un héritage ancien, auquel les Français se sont attachés au cours des siècles. Il n'est pas question de l'adapter à quelque communautarisme que ce soit, de le laisser triturer selon les revendications de tel ou tel ! Nos jours fériés sont très bien ainsi : que les communautaristes et les immigrationnistes fous cessent de vouloir y toucher !

Voilà comment on mettra fin aux petites capitulations du quotidien qui mènent aux drames du terrorisme.

Voilà comment on fera en sorte qu'Unis les Français, tous les Français, soient invincibles, et retrouvent la fierté de leur pays la France !

Les Français en ont assez de la faiblesse. Ils ont assez des excuses. Ils ne veulent plus des fausses promesses refaites 100 fois et toujours trahies. Ils veulent l'action, humaine bien sûr, mais ferme et résolue.

Pendant ce temps, totalement sourd aux problèmes des Français, l'UMP joue la saison 8 de Hunger Games. Après le jeu mortel des primaires, il n'en restera qu'un ! Les paris sont ouverts.

Quel que soit le vainqueur de ce combat à mort, il devra assumer un bilan.

Mais quel que soit le vainqueur, la politique menée sera identique vous le savez.

Alain Juppé fut Premier Ministre, puis ministre de Nicolas Sarkozy.

François Fillon fut, pendant cinq ans, Premier Ministre de Nicolas Sarkozy.

Quant à Nicolas Sarkozy, inutile de rappeler la longue liste de ses fonctions passées, moins longues certes que celles de ses reniements et de ses fautes à l'égard de la France.

Il n'est ni juste, ni sérieux, de ne pas se pencher sur leur bilan, leur lourd passif, alors même qu'ils exigent à nouveau la confiance des Français, passifs au premier rang desquels la Libye, la Syrie bien sûr, je vous en ai déjà parlé !

Mais Nicolas Sarkozy, c'est aussi 600 milliards d'euros de dette en plus, un record.

Un pouvoir d'achat accablé.

Un chômage de masse, une pauvreté aggravée.

Une quarantaine de taxes nouvelles.

C'est la soumission de la France à la technocratie bruxelloise gravée dans le marbre du traité budgétaire.

Nicolas Sarkozy, c'est aussi bien sûr 54 000 militaires en moins, au moment où les risques se sont spectaculairement accrus dans le monde.

Nicolas Sarkozy, c'est aussi 12 500 policiers et gendarmes en moins, alors que l'insécurité se métastasait dans tout le pays.

Nicolas Sarkozy, c'est aussi la suppression de la double peine, permettant aux délinquants et criminels étrangers de rester sur le territoire national, probablement à nos frais comme d'habitude.

Et pourtant, il ose parler brutalité, inhumanité.

Nicolas Sarkozy c'était au pouvoir, la brutalité d'une politique d'immigration massive, 1 million d'étrangers légaux supplémentaire en 5 ans, de régularisations quotidiennes de clandestins, d'accueil de Roms, politique d'une violence inouïe contre les Français qui ont cru aux belles promesses de fermeté et se sont retrouvés avec des centres de demandeurs d'asile à leurs portes.

C'était l'injustice d'une politique qui demandait sans cesse des sacrifices aux Français, qui déremboursait les médicaments, qui multipliait les taxes, qui augmentait le forfait hospitalier, augmentait les tarifs du gaz et de l'électricité, gelait le barème de l'impôt sur le revenu, alors que, dans le même temps, pas une seule réforme, pas une seule, n'est venue tarir le flux ininterrompu de l'immigration clandestine, même pas la suppression de l'AME, pourtant mille fois promise !

Mais Nicolas Sarkozy n'est pas seul et comme le poisson pourrit par la tête, les élus UMP sont contaminés.

Il faut écouter Natacha Bouchart, la maire UMP de Calais.

Elle vient de déclarer tout de go : « Il faut vivre avec la problématique des migrants dans les meilleures conditions possibles car ça peut être une richesse culturelle exceptionnelle et les Calaisiens pourront s'enrichir encore plus de ces populations migrantes »...

En attendant cet enrichissement, cette irresponsable locale demande 50 millions d'euros aux contribuables français pour les loger et les nourrir, et ce n'est qu'un début !

Face à ce laxisme, nous trouvons dans ce parti, qui se veut de gouvernement, des positions exactement inverses, ... au moins en paroles.

Ainsi, Bruno Le Maire reprend mes propositions et demande l'expulsion des étrangers fichés comme terroristes.

Qu'un autre dirigeant de son parti, Luc Châtel, ancien ministre sarkozyste, m'ait violemment pris à partie à ce sujet, il n'en a cure. L'important est l'infumage, la tromperie !

A l'UMP, on dit tout et l'inverse de tout et, une fois arrivé au pouvoir, on se contente de faire n'importe quoi.

Quant à Nathalie Koziusko-Morizet, leur numéro 2, pour éviter de parler du fond, elle s'enfuit dans des débats sémantiques entre migrants, réfugiés, clandestins ou sans-papier. C'est beau comme du Eva Joly...

Même s'il ne vous aura pas échappé que la propagande cherche à imposer les mots dans le but de désarmer l'esprit, les clandestins sont ainsi devenus des migrants et, je vous l'annonce, certains souhaitent systématiquement remplacer le mot « migrant » qui fait encore trop penser immigration par l'usage systématique du terme « réfugié ».

Je suis convaincue que nos dirigeants politiques seront les premiers à se soumettre à cette injonction. Pas nous !

Confrontés à ce constat, point besoin de vous expliquer l'importance de ne laisser passer aucune occasion de combattre pour la France, point besoin de vous dire l'importance des élections régionales de décembre prochain ! Engageons-nous sans retenue dans cette campagne essentielle !

Redonnons espoir à ceux qui, hélas, croient encore que leur voix sera noyée.

Redonnons espoir à ceux qui voient disparaître leur village, leur département, qui voient s'éloigner d'eux, toujours plus, les pouvoirs publics, qui sont laissés-pour-compte, qui subissent « la politique de peuplement » chère à Manuel Valls et qui consiste à disséminer les clandestins et les roms jusque dans les plus petits villages de France.

Je l'ai dit au début de mon intervention, il existe aujourd'hui, en France, une majorité, une majorité silencieuse, qui pense qu'une autre politique est non seulement souhaitable, mais même possible.

C'est une majorité que l'on a piétinée quand elle donnait son avis par référendum, souvenez-vous, souvenez-vous toujours de 2005.

Le gouvernement est effrayé à l'idée que cette majorité reprenne la parole mes chers compatriotes ! C'est la raison pour laquelle jamais, vous entendez jamais, il ne vous demandera ce que vous pensez de sa politique d'immigration.

Jamais il n'organisera de référendum sur ce sujet, trop effrayé à l'idée que les Français reprennent en main leur avenir. Ce pouvoir ne tient debout que parce que le peuple ne dit rien. Sans le silence de la majorité, il n'a plus de pouvoir.

Or, chaque élection est une fenêtre de tir où la mobilisation de la majorité peut changer les choses.

Eh bien, le jour où la majorité silencieuse reprendra la parole est bientôt arrivé, et ce jour là, nous devons être à ses côtés !

Nous sommes prêts à gouverner !
Et nous sommes prêts, parce que nous avons conscience de l'enjeu !

Nous sommes prêts parce que nous nous sommes préparés ! et que nous nous préparons sans cesse.

Ces Universités d'été qui se clôturent en sont une nouvelle étape.
Car une page se tourne, chacun a compris que, au-delà même de notre pays, notre monde est à la fin d'un cycle et que les défis qui nous attendent sont sans commune mesure avec ceux que nos parents ont eu à relever.

Le bouleversement de l'organisation du travail dans nos sociétés du fait de l'explosion des nouvelles technologies dont l'uberisation des services n'est qu'un exemple, est un défi.

Nos sociétés confrontées à la tentation de la déréglementation totale qui sera en même temps le règne de la débrouille, de la précarité et de l'insécurité professionnelle permanente, en est une autre.

L'organisation de nos sociétés modernes, structurées, où ce que l'on pensait acquis parce que l'on avait mis des siècles à le construire : un territoire équilibré, un aménagement de ce territoire performant, une économie diversifiée, une réglementation qui limitait les dérives et les abus, un système de protection sociale et de santé qui, bon an mal an, ne laissait personne sur le bord du chemin, cette organisation se délite à une vitesse vertigineuse recréant des inégalités que nous pensions appartenir au passé.

Un monde où des migrations gigantesques se mettent en mouvement et dont le réservoir est quasi inépuisable.
Nous pensons pouvoir les contenir avec de bons sentiments alors qu'elles représentent un bouleversement que nous n'avons peut-être pas connu depuis 17 siècles.

Un monde au prise avec un terrorisme low cost sans structure, sans hiérarchie mais avec des dizaines de milliers, peut-être même des centaines de milliers, de soldats anonymes mais déterminés.

Autre défi que ce pouvoir politique qui nous a échappé à nous, peuple, pour être confié à notre insu à des structures technocratiques ou financières opaques, impersonnelles, sans visage et sans âme, et dont un clinement d'œil en Chine peut créer un tsunami financier en Europe,

Ce monde, qui après avoir cru aux chimères du sans frontière, les remplacent par des murs qui poussent sur le globe comme des champignons dans l'espérance folle de maîtriser le désordre que nos dirigeants ont généré par leur lubie.

Ce monde où il ne s'agit plus simplement de vivre et faire vivre nos identités et nos cultures respectives, mais de les défendre pied à pied contre le travail d'érosion ininterrompu de l'idéologie mondialiste et multiculturelle. oui

Notre monde qui n'a cessé de rétrécir, où les corps et les esprits voyagent si vite, mais dont la liste des pays ou des régions où il est dangereux de se rendre n'a jamais été si longue.

Un monde où se développe la surveillance généralisée de tous au bénéfice de certains, comme dans les pires livres de fiction, un monde où le bonheur des peuples se mesure aujourd'hui à la structure de leur consommation.

Oui, ces défis sont gigantesques, nous devons le mesurer, être à la hauteur de ces bouleversements, les anticiper, pour y répondre avec la force de nos âmes, de nos esprits, la force surtout de notre amour, notre immense amour pour la France.

Vive le Front National !
vive la République !
Vive la France !

18 avril 2014 : Meeting de Marine Le Pen et Aymeric Chauprade, tête de liste Front National en Ile-de-France et les Français de l'étranger pour les Elections Européennes, à Paris.

***

Mes chers compatriotes,

Je suis heureuse d'être ici, à Paris, en soutien à la liste Bleu Marine conduite par notre ami brillant et combatif géopoliticien Aymeric Chauprade, dans le cadre d'un des derniers grands meetings de campagne avec celui du 20 mai à Marseille !

La classe politique a oublié les Français.

Et bien, les élections européennes sont une occasion de nous rappeler à leur souvenir et ces élections sont cruciales.

Nous devons nous mobiliser. Nous devons mobiliser autour de nous.

J'entends trop souvent ce discours désabusé. « Les européennes, c'est loin de nous. Les européennes tout le monde s'en moque. Les européennes, c'est moins important que les autres élections. »...

Non, c'est tout l'inverse. Ces élections sont importantes.

Elles le sont pour la France dans le contexte que nous connaissons.

Ces élections sont cruciales. Elles le sont même à plusieurs titres.

D'abord, c'est l'occasion de s'exprimer sur l'Union européenne. Eh oui, tout simplement !

Pour une fois, nous sommes consultés sur l'Europe.

Nos compatriotes ont compris que l'Union européenne allait dans le mauvais sens.

Disons-le dans les urnes !

Envoyons un message politique fort !

Nos compatriotes ont pris conscience du sens et de la portée de l'Union européenne telle qu'elle s'est construite ces dernières décennies.

Tous les sondages d'opinion montrent le désamour croissant des Français pour l'Union européenne.

J'entends de plus en plus ce discours lorsque je vais à la rencontre des Français.

Ce discours montre l'intelligence des Français, leur bon sens.

Oui, les Français ont compris beaucoup de choses ces dernières années.

Ils ont d'abord compris le lien de plus en plus évident entre l'Union européenne et l'immigration.

Tout le monde se plaint aujourd'hui de l'immigration de masse qui envahit la France.

Avec le traité de Schengen, voté par tous les partis européistes français, c'est-à-dire par le PS, par l'UMP et par leurs satellites, avec ce traité scélépat, nous avons perdu la maîtrise de nos frontières.

Tous les ressortissants des pays de l'Union européenne, donc de Roumanie et de Bulgarie, peuvent circuler librement et légalement en France.

Vous connaissez les chiffres de l'immigration légale, hors Union européenne : 200 000 entrées par an dans notre pays, que la droite soit au pouvoir, que la gauche soit au pouvoir. Sarkozy et Hollande se sont fixé le même objectif.

Vous connaissez aussi ce chiffre terrifiant qui vient de tomber : + 48% d'immigration illégale en Europe au cours de l'année qui vient de s'écouler.

Oh, il se trouve toujours quelques bobos pour craindre le retour des frontières et des douanes. Mais il y a surtout la conscience chez un nombre grandissant de Français que ces frontières, si nous ne les avions pas laissées disparaître, nous ne connaîtrions pas tant les ravages causés par l'immigration clandestine et même légale.

Ce n'est pas Frontex, cette agence européenne sans moyens et sans directives politiques claires, qui va protéger les frontières de l'Europe ! Et ce n'est pas sans frontières nationales qu'on parviendra à nous protéger du laxisme de l'Union européenne et des autres pays.

On entre en Europe comme dans un moulin. Et une fois qu'on est en Europe, on va en France librement. C'est ça le résultat de Schengen.

Et les chiffres sont terribles : 10% des faux passeports en Europe sont français ! 30% des faux visas sont français ! Avec son système de protection sociale, la France est le pays le plus attractif pour les clandestins et pour les autres. + 26% de séjours illégaux détectés en France.

Le ministre de l'Intérieur italien avouait récemment que 600 000 individus attendent en Libye de pouvoir rejoindre notre continent. Je le disais déjà, pendant la campagne présidentielle, quand je suis allé à Lampedusa, en Italie. Personne ne voulait m'entendre.

La déstabilisation de la Libye par Nicolas Sarkozy et BHL a provoqué dans toute l'Afrique un appel d'air. Les réseaux mafieux de passeurs savent en profiter.

Dans des conditions épouvantables, ils organisent une immigration de masse vers l'Europe, et donc vers la France !

Qui veut faire l'ange, fait la bête. Cette immigration de masse entraîne des drames humains, avec ces noyés, ces disparus, ces bateaux pleins de migrants prêts à risquer leur vie pour rejoindre ce qu'on leur vend à prix d'or comme un eldorado.

Ceux qui soutiennent encore Schengen, PS ou UMP, ceux qui encouragent l'immigration clandestine, sont responsables de tout cela, sont coupables de ces drames humains !

Eh bien sûr il faut s'opposer à tout nouvel élargissement de l'Europe, alors que l'UMP soutient un candidat, monsieur Juncker, qui vient de dire son attachement à l'entrée de la Turquie dans l'Union Européenne !

Quand je parle de l'intelligence des Français et de leur compréhension des liens entre l'Union européenne et les problèmes de la France, je veux aussi parler de l'économie, de nos emplois et de nos vies.

Il y a d'abord un lien évident entre l'Union européenne et la désindustrialisation du pays, et donc le chômage de masse. Comment comprendre ce phénomène redoutable, ces centaines de milliers d'emplois détruits dans l'industrie française si on ignore le contexte européen.

L'Union européenne nous interdit de protéger notre industrie, elle empêche toute politique industrielle. Comment pourrions-nous protéger Alstom, fleuron de l'industrie française, quand les règles européennes nous interdisent toute intervention ?

S'agiter comme le fait M. Montebourg ne sert à rien. Son récent décret est à peine signé que l'Union européenne le met en garde, pour mieux le jeter à la corbeille après les élections !

Son récent décret n'a d'autre objectif que d'essayer de créer l'illusion à quelques jours des élections européennes. Mais le maître bruxellois a déjà corrigé l'esclave français !

Il faut donc revoir les règles !

L'Union européenne nous interdit tout patriotisme économique : impossible de privilégier les achats de produits français dans les marchés publics.

L'Union européenne nous interdit de nous défendre contre les importations en provenance de pays qui pratiquent une concurrence déloyale : les portes de la France sont ouvertes à tous les vents mauvais de la mondialisation ultra-libérale.

L'Union européenne interdit tout protectionnisme intelligent à nos frontières : nous ne pouvons taxer le moins-disant-salarial, le moins-disant-social, le moins-disant environnemental, pendant que nos entreprises sont accablées de normes et de règlements :

Prime à la multinationale la plus brutale en fait, la plus cupide, avec les règles absurdes de l'Union européenne, c'est elle qui gagne le marché puisque c'est elle la plus compétitive, plus on va faire travailler des esclaves, plus on les maltraite, moins on les paye, plus on passe par-dessus bord le respect de la sécurité des consommateurs, plus on détruit la planète et plus on a des chances de s'enrichir.

L'Union européenne nous contraint à une politique monétaire absurde, totalement contraire à nos intérêts. L'euro est inadapté, il est beaucoup trop cher pour l'industrie française, et les entrepreneurs le savent bien.

L'euro nuit gravement à nos exportations.

M. Valls a beau répéter tous les quatre matins qu'il aimerait que l'euro baisse, la BCE et l'Allemagne y sont violemment opposées. Angela Merkel l'a encore répété récemment : l'euro fort est bon pour l'économie allemande ! François Hollande et Manuel Valls sont prévenus !

Il n'est donc pas question de baisser la valeur de l'euro.
L'euro a été conçu par l'Allemagne et pour l'Allemagne.

Mitterrand, Chirac et Jospin ne l'ont pas compris en leur temps, ou plutôt, ont fait semblant de ne pas comprendre. Hollande, Sarkozy et Valls le savent, eux, pertinemment, confrontés qu'ils sont à la réalité des chiffres, à la réalité des faits ; mais ils s'en accommodent car le pire pour eux seraient que les Français se rendent compte qu'à cause de l'UMPS, nous ne sommes plus maître chez nous, alors ils usent de cette hypocrisie décrite par Cocteau « Ces choses-là nous dépassent... feignons d'en être les organisateurs » !

Cette folle politique économique européenne conduit à l'austérité aveugle et injuste qui frappe la France de plus en plus.

Regardez leurs résultats ! Ils nous annoncent depuis des mois la fin de la crise, le retour de la croissance. Et pourtant, les chiffres pour ce début d'année 2014 sont épouvantables ! 0% de croissance en France, récession en Italie, aux Pays-Bas, au Portugal et toujours en Grèce, où rien n'est réglé ; la Grèce, ce laboratoire de l'Union oligarchique européenne qui sera notre avenir si nous laissons les mêmes continuer de diriger l'Europe ! La Grèce, victime d'un incroyable retour vers le passé, d'une régression sociale d'une brutalité inouïe, la Grèce qui souffre dans l'indifférence générale des grandes âmes soi-disant humanistes.

Le sauvetage de l'euro nous coûte depuis des années des dizaines de milliards de dette supplémentaires. Et ce déficit, nous le finançons par toujours plus d'impôts !

Il n'y a qu'une solution pour lutter contre le déficit, d'abord créer une monnaie nationale pour sortir du carcan de l'euro et redonner de l'oxygène à nos entreprises pour enfin créer à nouveau l'emploi et enfin réduire le déficit mais en taillant dans les dépenses inutiles comme l'immigration, la fraude sociale, la fraude fiscale, le coût du budget européen ou encore les gabegie des régions !

Ah non, ça on y touche pas, c'est tellement plus facile de taper sur les classes populaires et les classes moyennes ..

84 taxes créées à égalité entre Nicolas Sarkozy et François Hollande, pas de jaloux !
30 milliards d'impôts supplémentaires à égalité entre Nicolas Sarkozy et François Hollande, toujours pas de jaloux !

C'est le résultat direct de cette politique imbécile que nous sommes obligés de subir.

Je me lève avec vous contre tous ces pessimistes, tous ces déclinistes de l'UMPS qui sont persuadés que rien ne peut changer.

Tous ces défaitistes qui ne croient plus en la France, qui pensent qu'elle ne peut plus rien, qu'elle est trop petite, dépassée, frileuse ou je ne sais quelle autre stupidité pour justifier leur position clairement post-nationale, la réalité, c'est qu'ils sont en fait franco-sceptique !

Ces forces réactionnaires contrôlent la France et l'Europe et voudraient nous inciter à baisser les bras, à ne plus croire en nous, en nos forces, à la France. Alors que c'est en eux, cette caste politique, que les Français devraient cesser de croire !

Eh bien jamais je ne serai de ce camp-là, le camp de la défaite et du renoncement !
Je suis de ceux qui croient en la France !

Alors face à l'évidence des liens entre les politiques imposées par l'Union européenne et la situation de la France, l'intelligence des Français fait peu à peu son travail.

Nous n'y sommes pas pour rien, puisque nous parlons d'Europe sans cesse, depuis des années, faisant de la pédagogie sur ce sujet où l'obscurité et l'opacité voulues par le système perdent progressivement de son emprise sur le peuple français.

Nous contribuons sur tous ces sujets à imposer le débat en France, parce que nous n'avons pas peur de dire la vérité des choses, quel que soit le sujet.

Parce que, vous le savez, nous sommes le parti de la vraie vie contre les partis qui n'ont comme seul argument que l'incantation.

Or, une incantation répétée mille fois n'en devient pas une vérité, ça reste une incantation répétée 1000 fois...

Nous parlons de la dissolution concertée de l'euro, même si je suis consciente que sur ce sujet probablement, nous avons encore une fois raison trop tôt. Mais cette évidence s'imposera demain comme s'impose aujourd'hui la dévaluation dont tout le monde parle alors que nous étions les seuls, pendant la présidentielle, à l'évoquer.

Nous n'avons pas peur d'aborder des sujets difficiles. Nous refusons toute démagogie, de refuser de voir la réalité des souffrances qu'ils infligent à la France en se berçant de contes et légendes sur l'Europe.

Nous laissons à l'UMPS le soin d'agiter les fantômes, les spectres et les chimères.

Nous laissons à l'UMPS la démagogie qui suscite la peur.

Car chacun a bien compris cette méthode usée jusqu'à la garde qui consiste à accuser ses adversaires des crimes que l'on a soi-même commis, cela s'appelle « l'accusation en miroir », c'est ce que l'UMPS fait depuis des années.

Non, ce n'est pas le Front National qui surfe sur la peur, c'est l'UMPS qui surfe, bel et bien, sur la peur. Une peur aussi infondée qu'irrationnelle. Ce sont eux qui font croire aux Français que retrouver notre souveraineté serait l'apocalypse. Ce sont eux qui, pour s'attirer les bonnes grâces des personnes âgées dont ils savent qu'ils sont ceux qui s'abstiennent le moins, leur font croire que, si nous ne nous soumettions pas à la perte de nos souverainetés territoriale, monétaire, politique, juridique, budgétaire, alors ce serait le chaos.

Mais c'est la réalité d'aujourd'hui qui devrait faire peur aux Français et particulièrement à nos ainés.

C'est la possibilité de ponctionner tous les comptes bancaires (dont le test a été effectué à Chypre) en cas de difficultés d'une banque qui devrait faire peur à ceux qui, ayant travaillé toute leur vie, ont en banque quelques économies pour leurs vieux jours.

C'est le chômage de masse des jeunes générations qui devrait effrayer nos anciens. Les 23% de jeunes de moins de 25 ans qui n'ont pas d'emploi, les 60% de jeunes grecs qui sont sur le carreau.

C'est de voir que leurs sacrifices, le sacrifice de leurs parents, de leurs grands-parents, pour que notre pays reste libre, le décès de ces millions de morts qui jonchent notre histoire et qui ont fait le sacrifice ultime pour que nous puissions choisir nos lois, nos règles, notre langue.

Ce sacrifice aurait été vain puisque, par l'effet des transferts de souveraineté, c'est précisément cet héritage de liberté que ceux qui nous gouvernent sont en train de brader.

C'est la désespérance de la jeunesse française confrontée à un avenir bouché, à l'angoisse du déclassement et de la précarité dont nos anciens devraient avoir peur.

C'est de voir la France se déliter sous leurs yeux, c'est de ne plus reconnaître le pays dans lequel ils ont eu la chance de grandir, de fonder une famille, d'élever leurs enfants.

C'est de voir jetés aux orties nos valeurs, notre culture, notre mode de vie, nos traditions qui devraient les jeter dans l'angoisse.

C'est la gigantesque perte de chance que représente pour les jeunes générations la perte de leur pays qui devrait les étreindre.

Alors, halte à la démagogie UMPS qui suscite des peurs irrationnelles.

La raison, c'est de regarder les problèmes qui existent bel et bien aujourd'hui, qui sont concrets, qui font du mal aux Français et la logique c'est de se réjouir qu'il existe des solutions pour les combattre, et ces solutions passent par notre liberté que nous devons retrouver pour rendre à la France son indépendance, sa prospérité, sa sécurité, son identité et un avenir pour les générations qui viennent.

Ces solutions passent aussi par un regard lucide sur les responsabilités de nos politiques sur la situation actuelle.

Auparavant, dans notre pays, on se lamentait : la droite, la gauche sont tout le temps en échec. Pourquoi ? On ne parvenait pas à comprendre cet effet essuie-glace. Etais-ce seulement une question d'hommes et de femmes ? Etais-ce la faute à pas de chance ? Quelle malédiction pesait donc sur notre pays ?

Et puis les Français ont commencé à ouvrir les yeux.

Bien sûr, les dirigeants qui se sont succédé ont leur responsabilité. Bien entendu, ils ont pris des décisions aux conséquences lourdes pour les Français.

Mais leur plus grande responsabilité, leur plus grande faute, c'est précisément d'avoir abandonné l'essentiel de notre souveraineté pour la confier à des instances non élues qui ne travaillent pas pour l'intérêt des Français.

C'est de n'avoir pas cru dans le peuple et avoir pensé qu'une oligarchie supranationale saurait mieux que les Français ce qui est bon pour eux.

Alors les Français de plus en plus nombreux comprennent.

Les Français comprennent le sens de cette Union européenne.

Les Français comprennent le lien entre la politique imposée par l'Union européenne et l'état désastreux de la France. Ils en sont revenus des belles promesses assénées depuis des décennies.

Mais beaucoup de Français y ont cru, ils ont cru qu'on trouverait un avenir meilleur via l'Union européenne. Et tous les politiques par la suite, de droite comme de gauche, ont entretenu ce mensonge, l'ont fait prospérer !

Toujours ils ont fait miroiter une Europe plus sociale, plus protectrice. Relisez leurs slogans, tous les cinq ans, à toutes les élections européennes, ils ont toujours été les mêmes, et ils sont les mêmes cette fois encore ! C'est même leur seule constance !

Mais malheureusement pour eux, la prise de conscience des Français a progressé, parfois se heurtant douloureusement à des convictions sincères, mais elle a progressé. Et le résultat est celui que nous connaissons : de plus en plus les Français protestent contre cette Union européenne, ce qu'elle est devenue. De plus en plus les Français disent leur attachement à la France, à leur pays qu'on voudrait tant effacer de l'histoire des nations !

Alors le système prend peur. L'Union européenne, c'est l'enfant chéri du PS et de l'UMP, de tous ces responsables qui ont tout voté : traités, directives, parfois dans le dos du peuple, contre sa volonté, comme en 2008, lors de cet acte de trahison suprême, quand les parlementaires de droite et de gauche, unis dans le mépris du peuple, ont voté à Versailles la constitution européenne pourtant largement rejetée par les Français 3 ans plus tôt, lors d'un référendum qui avait passionné le pays et qui avait connu une participation massive.

Sarkozy, Hollande, et tous leurs affidés, sont tous dans le même combat pour sauver leur rejeton, ce monstre européen qui a pris le pouvoir, ce monstre européen qui domine tout et voudrait dominer pour l'éternité. Les grands médias, les éditocrates, les économistes de service, tous, pour des intérêts qui ne sont pas ceux du peuple français, se liguent pour défendre l'Union européenne.

Alors quelle arme ont-ils trouvé ? Face à cette conscience des Français, face à ce bon sens populaire en pleine progression, qu'ont-ils trouvé pour essayer de limiter la casse aux élections européennes ?

La diversion.

Ainsi, ces politiques, ces éditocrates, de leur expliquer que les élections européennes se résumeraient à un choix entre une Europe de droite et une Europe de gauche.

Ce ne seraient pas des élections pour envoyer les représentants de la France au parlement européen, mais des élections pour choisir entre M. Schultz et M. Junker, deux technocrates pur jus que personne ne connaît.

Mais tout le monde sait qu'ils veulent poursuivre la même politique en l'aggravant encore.

C'est toujours la même mise en scène. Comme si la couleur de la présidence de la commission allait changer quelque chose. Comme s'il existait une différence entre la droite et la gauche européiste. Mais quelle tartufferie ! Demandez d'ailleurs aux Français : ils ne savent même pas si Barroso est de droite ou de gauche. Quel sens cela pourrait-il avoir ? Quelle importance ?

Que le parlement européen soit PPE (de droite) ou PSE (de gauche) n'y changera rien ! De toute façon, ces deux partis votent quasi systématiquement ensemble !

Nous devons démentir tous ceux qui veulent empêcher le débat !

Nous devons, nous eurocritiques, donc eurolucides, nous francoconvaincus, voter, et faire voter tous nos compatriotes !

Il est fini le temps où l'on pouvait se permettre de râler dans son coin, de se dire que les autres pouvaient décider à notre place et que notre vote comptait peu !

Non, il faut envoyer le signal le plus clair possible : François Hollande et la Commission européenne ne pourront plus faire comme avant si le vote patriote est très haut, si le vote patriote se manifeste avec vigueur dans les urnes.

Je peux vous le dire avec la plus grande assurance : toute l'interprétation du scrutin dépendra du score du FN. Absolument tout. Il n'y aura pas d'autre indicateur qui comptera.

Et le système, l'oligarchie, la caste ne tremblera que si le FN explose les compteurs. Que si la France patriote se réveille et va aux urnes et s'exprime massivement !

Croit-on que quiconque s'alarmera du score de l'UMP ? Que cela changera quelque chose ? Certainement pas, François Hollande et tous les eurogagas en seront ravis ! François Hollande pourra triompher auprès de Madame Merkel en lui disant : regardez, l'UMPS a remporté les élections en France ! Rien ne changera ! Notre pays ne pourrait alors se faire entendre !

Car l'UMP, c'est le parti qui a trahi la nation en prétendant, certes de moins en moins, la défendre.

Quand, depuis 1985, année où a été signé l'accord de Schengen, l'UMP s'y est opposé ? Jamais ! Pourtant, l'UMP a été depuis au pouvoir la moitié du temps.

Quelles mesures les différents gouvernements UMP ont pris contre la désindustrialisation massive du pays ? Aucune, nous le savons malheureusement trop bien.

Quand Nicolas Sarkozy aurait tenu tête à Angela Merkel ? Jamais, au contraire il a toujours été le plus servile parmi les serviles de l'euro-péisme. Et pourtant, dans ce domaine, il a eu à faire à forte concurrence ! De ce point de vue, Nicolas Sarkozy, le summum de son art si j'ose dire, est d'avoir fait adopter par les parlementaires UMPS une constitution européenne rejetée par le peuple français. Cette trahison de la France et de la démocratie ne sera jamais assez dénoncée.

L'UMP, c'est la parole forte dans les campagnes électorales, du style « Retenez moi ou je fais un malheur ». L'UMP, c'est la main molle dans l'exercice du pouvoir pour mieux se conformer aux exigences étrangères, les États-Unis pour la diplomatie, l'Allemagne pour l'économie.

L'UMP, c'est le règlement de comptes permanent entre les califes et entre tous ceux qui veulent devenir califes à la place des califes déjà installés, et « comptes » doit être pris dans tous les sens du terme.

L'UMP, c'est une pétaudière, le parti de la discorde, de la désunion, des affaires, et nous en apprenons de plus en plus sordides tous les jours.

Et quand, un responsable de l'UMP n'hésite pas à soulever de vrais problèmes, pas seulement des questions d'ambition personnelle, les autres ont tôt fait de lui indiquer la porte de la sortie.

En chœur, Alain Juppé et Jean-François Copé ont demandé à Henri Guaino de s'en aller.

Quel crime, donc, a commis l'ancien conseiller de Philippe Seguin ? Il a dit qu'il ne voterait pas pour l'euro-péiste aussi dogmatique qu'impénitent Alain Lamassoure. Celui-ci conduit la liste de l'UMP en Île-de-France.

Quel que soit le destin d'Henri Guaino, nous savons désormais qu'une affirmation de patriotisme est une cause d'exclusion de l'UMP ! Au moins les choses sont maintenant claires pour tout le monde !

L'UMP participe donc maintenant sans faux-semblant à l'euro-péisme béat ! C'est l'euro-péisme décomplexé !

C'est pour cela que second grand enjeu de ces élections, c'est d'envoyer au Parlement européen de vrais représentants de la France, de véritables défenseurs des intérêts français, et rien que cela !

Ce deuxième enjeu est crucial.

Avec des patriotes d'autres pays, nous pourrons mettre en place une force, la plus importante possible, pour en finir avec l'entre soi des euro-péistes qui se disent de droite ou de gauche, mais qui ne souhaitent qu'alimenter la machine infernale qu'ils vénèrent.

Cette force patriote pourra couper court aux folles dérives déjà en place et à celles qui s'annoncent. Et il y a urgence.

D'abord, le traité de libre-échange transatlantique entre les États-Unis et l'Union européenne se négocie actuellement dans le plus grand secret, dans la plus grande opacité. Ce Traité je suis heureuse que nous ayons été capables de le mettre peu à peu dans le débat, alors que personne n'en parlait jamais.

S'il devait se conclure, nous ne tarderions pas à avoir dans nos assiettes du bœuf aux hormones, du poulet lavé à l'eau de javel et la plus grande diversité possible d'OGM. Car les normes américaines, dites sanitaires, nous seraient imposées.

Ce Traité transatlantique c'est le petit frère de l'Union européenne : une fuite en avant dans ses pires travers. Un abaissement des dernières protections agricoles, viticoles, et industrielles ! Un véritable Schengen économique, à l'échelle de deux continents !

Un coup de pouce phénoménal aux intérêts américains contre nos propres intérêts, contre nos paysans, nos ouvriers, nos ingénieurs, nos PME.

Quelle folie pour l'UMP et le PS que de soutenir ce projet qui n'est ni français ni même européen mais intégralement américain !

Ensuite, le soutien religieux à l'euro qui continue à détruire notre industrie et à ravager notre agriculture. Euro rime avec zéro : zéro croissance, zéro perspective d'emploi, zéro avenir pour nos jeunes.

L'austérité est alors la seule politique possible, mettant la France à la suite de la Grèce, du Portugal, de l'Espagne, de l'Irlande, de Chypre, de l'Italie.

Le soutien religieux à l'euro aggrave le démantèlement de nos services publics et de notre protection sociale. Alors, la dette atteint des sommets et le chômage poursuit son augmentation avec son cortège de drames et de misères.

Et pourtant ! Là aussi il faut revenir à la raison et au bon sens : 95% des pays du monde ont une monnaie nationale, et ce sont eux qui réussissent dans la compétition mondiale, pas nous !

Enfin l'aggravation, la directive détachement des travailleurs qui permet, en toute légalité, de mettre en concurrence, sur le sol national, les travailleurs français avec des travailleurs d'autres pays européens dont les charges sociales sont 30 à 60% inférieures aux nôtres.

Bienvenue la préférence étrangère et merci l'UMPS.

La directive détachement suscite de multiples trafics, d'invraisemblables combines, et participe à la casse de notre droit social. Elle encourage le dumping social, évincé nos travailleurs français au profit d'une main d'œuvre venue des pays de l'Est. Elle pèse sur nos TPE nos PME et nos PMI.

Déjà aujourd'hui, de grands chantiers français en France voient 60% des emplois pourvus par des travailleurs étrangers !

Oui, il y a donc urgence qu'au Parlement européen un groupe patriote s'oppose avec force à toutes ces dérives ultra libérales qui minent la France et appauvrisse les Français.

Oui, un groupe patriote changera la donne dans cette assemblée jusqu'ici de connivences et de complicités contre les nations et les peuples.

Oui, par notre vote pour le Front National – Rassemblement Bleu Marine, nous pouvons contribuer à ralentir, sinon à bloquer, les funestes mesures de l'Union européenne.

Enfin, le troisième enjeu de ces élections européennes est plus directement nationale, interne même : François Hollande sera bien obligé de tenir compte de ce cri de révolte et d'espérance du peuple français.

Chacun le voit bien, ce qui comptera au soir du 25 mai prochain, c'est le résultat qu'aura obtenu le Front National – Rassemblement Bleu Marine.

De quoi rêvent alors François Hollande et Manuel Valls ? D'une abstention massive.

Ils encouragent cette abstention massive en tentant d'expliquer que si vous êtes contre leur Europe, il serait illogique que vous alliez voter. Nous le savons bien : la seule attitude cohérente est à l'inverse : exprimons dans les urnes notre rejet de leur Europe et notre amour de la France.

Ils souhaitent cette abstention massive pour relativiser et pour masquer la déroute que nous allons infliger à cette gauche, socialiste, communiste ou verte, qui a tant menti, qui a tant trahi.

Mais, au-delà de ces calculs politiques, ces élections européennes sont un enjeu décisif pour un certain nombre de dossiers immédiats.

Et d'abord, pour mettre un terme aux projets que François Hollande concocte contre la France. Il ne pourra pas les mener à bien car il lui faudrait modifier la Constitution.

Alors, soit, il passe par le congrès et l'UMP sera bien obligé de sortir de l'ambiguïté à ses dépens.

Soit, il consulte directement le peuple par référendum au risque plus que probable d'un désaveu cinglant. Croyez-vous qu'il y a en France une majorité populaire pour donner le droit de vote aux étrangers ?

Croyez-vous qu'il y a en France une majorité populaire pour disloquer notre nation en une douzaine de grandes régions coûteuses, d'essence féodale et technocratique ?

Croyez-vous qu'il y a en France une majorité populaire pour supprimer les départements qui, depuis plus de deux siècles, sont le cadre de notre vie démocratique ?

Par notre vote du 25 mai prochain, nous pouvons empêcher toutes ces fuites en avant qui n'ont d'autres motifs que la volonté de déconstruire la France.

Par notre vote du 25 mai prochain, nous pouvons aussi atténuer leur politique d'austérité et tempérer dès maintenant leur légendaire « imagination fiscale ».

Nous pouvons enfin les empêcher d'inscrire le mot « fin » à notre épopée nationale et nous le ferons avec tous les patriotes de France.

Allez les chercher un par un, expliquez leur les enjeux de cette élection.

Mes chers amis, mobilisez-vous, votez, faites voter et venez avec nous écrire les nouveaux chapitres de l'histoire de France !

Vive le Front National !

Vive la République !

Vive la France !